

НОВИТЕ ВИДОВЕ

*ЛОРЪН
ДОНЪР*

ВАЛИАНТ

ЛОРЪН ДОНЪР ВАЛИАНТ

Превод: Illusion

chitanka.info

Тами винаги се е старала да бъде подготвена за нещастията, които животът поставя на пътя ѝ, но никога не е допускала, че бъдещето ѝ ще се преплете с това на секси мъж, който е наполовина лъв. Той е огромен и има най-екзотичните златисти очи, които някога е виждала.

Валиант мрази хората, но когато усеща аромата на най-очарователната човешка жена, нахлула в територията му, се замисля. Страхът ѝ носи мириса на чисто и сладко изкушение, и след като ръцете му я обгърнат, той никога няма да я пусне.

Една нощ ще промени живота му.

Моя!

ГЛАВА 1

Много пъти през двадесет и осем годишния си живот Тами Шаста бе изпитвала страх, но той бледнееше пред ужаса, който преживяваше в момента. Съзнаваше, че работата ѝ крие опасности. Всичко в днешно време бе свързано с риск. Заплахите дебнеха навсякъде — при шофиране на автомагистрала, при пресичане на улица, дори при миенето на прозорци. В края на краищата някое от стъклата можеше да се окаже счупено и кръвта ѝ да изтече по време на работа, ако се порежеше на него.

По дяволите, всичко можеше да се случи! Това бе станало мотото в живота ѝ. Но не смяташе работата си за наистина коварна. Не, съвсем не беше така. В действителност какво лошо можеше да стане при сервирането на храна и напитки? Мислено прехвърли целия списък. Би могла да се подхлъзне и да падне или да се изгори, ако разсипе върху себе си гореща храна. Най-кошмарният сценарий, който си беше представяла, бе вероятността да бъде простреляна, ако ѝ се наложеше да сервира на мафиотско парти. Но шансовете престъпници да живеят в малкото градче в Северна Калифорния, бяха почти нищожни. И все пак... ето, че беше изправена пред ужас, за който не бе допускала, че е възможно да съществува в реалния живот. Дори и след милион години развихрената ѝ фантазия не би си представила подобна ситуация.

Тами стоеше като замръзнала, въпреки че цялото ѝ същество крещеше да се обърне и да бяга, за да спаси живота си. *Не. Това не се случва с мен.* Тялото ѝ отказваше да реагира. Най-добрите ѝ планове да е хладнокръвна и да бъде готова за всичко се изпариха с нейната смелост. Тя не беше безстрашен супергерой. Приличаше на враснала в тревата статуя или на мим, застинал в ужас.

Устата ѝ зееше отворена, но писък не излезе. Не можеше дори да изхленчи. Нищо. Сърцето ѝ биеше толкова лудо, че за миг се запита дали няма да изскочи от гърдите ѝ. Въпреки това, от гърлото ѝ пак не се изтръгна никакъв звук. И макар че се нуждаеше от въздух, не бе в

състояние да диша. Може би, ако си поемеше дъх, щеше да успее да изпищи, но... не. *Отвратително!*

Често бе чувала, че на прага на смъртта целият живот преминава пред очите ти като на филмова лента. Но сега пред нейния взор нямаше картини от миналото ѝ. Не. Погледът на широко отворените ѝ очи остана прикован върху огромния звяр, който ръмжеше насреща ѝ.

Той беше човек, но не съвсем, тъй като никое нормално човешко същество нямаше такива остри зъби и не издаваше подобни дълбоки гърлени звуци като разярено животно, които я плашеха до смърт. Беше едновременно свиреп и красив.

Вероятно огромният мъж, който я ужасяваше, се помпаше със стероиди. Беше висок около два метра. Ръцете му бяха изключително мускулести, а широките му гърди ѝ напомняха на масивна планина. И макар кожата му да бе със златист тен, то косата му беше това, което го правеше очарователен. Тя беше с цвят на есенни листа — червено-оранжева и с изсветлели руси кичури. Стигаше до раменете му, а отпред на челото се разделяше леко на една страна.

Тъй като чертите му бяха почти човешки, то лицето му би трябвало да всява страх. Но не беше съвсем така. Очите му, с цвета на разтопено злато, имаха котешка форма, с много дълги мигли. Носът му бе широк и по-плосък от нормалното. Изпъкналите скули доминираха пред другите му белези, но успешно допълваха волевата, квадратна брадичка. Тя привлече вниманието ѝ към пълните му, почти нацупени устни, които в този момент се разделиха и откриха изключително бели, остри зъби, нетипични за нормалните хора.

— Отдръпни се назад, Тами! — Този, който извика, беше шефът ѝ — Тед Армстронг. — Не прави резки движения и ела при мен. Веднага!

Да се отдръпна назад? Той очаква от мен да се раздвижа? Осъзна, че е започнала отново да диша, когато белите ѝ дробове спряха да я болят от липсата на кислород. Имаше желание да извърне глава и да хвърли към шефа си онзи поглед „ти шегуваш ли се?“, но не беше в състояние да помръдне. Също така не можеше да застави ужасения си взор да се откъсне от огромния звяр, който бавно приближаваше и я дебнеше с големите си, странно красиви котешки очи. Мъжът изглеждаше страшно ядосан, когато отново изръмжа.

— По дяволите, Тами! Отстъпи бавно, сега! Дръж погледа си надолу, към земята, и ела при мен. Можеш да го направиш!

Младата жена си пожела да е така, но тялото ѝ продължаваше да не я слуша, докато мълчаливо му крещеше да се подчини на заповедите ѝ. Нищо не помръдна, освен сърцето, което лудо биеше в гърдите ѝ, и въздуха, минаващ през разтворените ѝ устни. Премигна, което бе напредък, но това беше всичко.

— Валиант! — Друг мъж извика силно. — Успокой се и се отдръпни далече от жената! Тя не те предизвиква! Просто е изплашена до смърт! — Новият глас имаше силен и дълбок тембър и звучеше ядосано.

Мъжът — звяр изръмжа отново и направи още една крачка към Тами. Тя искаше да избяга, но краката ѝ сякаш бяха пуснали корени в земята. Опита се да откъсне поглед от златистите очи, втренчени в нея, но не успя да прекъсне връзката.

Всеки бе чувал за Новите видове. Всеки, който някога бе чел вестник или гледал телевизия, знаеше, че те са хора, с които Мерикъл Индъстрис тайно бе експериментирала. В продължение на десетилетия фармацевтичната компания бе финансирала секретни изследователски лаборатории под предлог, че тества лекарства за борба с болестите. Истината излезе наяве, когато безброй оцелели от тези съоръжения бяха освободени.

По дяволите, помисли си тя, *този очевидно е Нов вид*. Знаеше, че оцелелите мъже и жени, наричани с това име, физически променени с животинска ДНК, населяваха тези места.

Мъжът — звяр, който я дебнеше насреща, несъмнено бе един от тях и очевидно опитите при него бяха успешни, тъй като не изглеждаше нормално и по обичайния начин. Тами изобщо не бе виждала нещо подобно и не желаше никога да среща такова същество.

Той изглеждаше като човек... но не съвсем. Това я накара да си зададе въпроса, доколко силно властват над него животинските му инстинкти.

— Някой да даде пистолет с приспивателно — прозвуча уплашен женски глас. — Веднага! Мърдайте!

— Валиант? — обади се отново мъжът с дълбокия глас. — Чуй ме, човече! Тя не е искала да навлиза в територията ти. Заблудила се е,

тъй като някой е объркал картите и тя се е озовала тук. Знаеш ли, Джъстис организира парти и е наел обслужващ персонал. Тя е само една ужасена жена, дошла тук, за да сервира храна. Това не е провокация. Тя не може да отмести погледа си от теб или да се махне, защото е примряла от страх. Успокой се и просто се отдръпни. Жената ще си тръгне, след като и ти направиш същото.

Джъстис Норт бе определен за лидер на Новите видове. Той бе купил за своя народ спрял от експлоатация стар курорт и земята около него и го бе превърнал в анклав на Видовете, който нарекоха Резервата. Мъжът също така беше и говорител на своята раса, дал всички интервюта по телевизията. Сега бе наел кетъринг фирмата на Тед за домакин на първото парти в Резервата и поради тази причина Тами бе попаднала на грешното място.

Тя преглътна, знаеше тази информация благодарение на съзнанието си, което все още действаше. Поне успяваше да следи разговора, от който можеше да зависи живота ѝ. Струваше ѝ се, че това ще бъде последната ѝ работа за Тед. *По дяволите, това може да е последният ми ден, в който правя нещо, все пак.*

— Чуваш ли ме, Валиант? Знаеш ли колко ще се ядоса Джъстис, ако нараниш някого, когото той е наел? Длъжни сме да дадем шанс на тази вечеря, за да накараме хората, живеещи в града, да се чувстват добре с нашето присъствие тук. Ако атакуваш един от тях, ще ги настроиш негативно. — Мъжът с дълбокия глас въздъхна. — Позволи ми да ѝ помогна. Става ли така, приятелю? Мога ли да вляза в двора ти, за да я отведа?

— Не — изръмжа човекът — звяр. Той отметна назад глава и оглушителен рев разтърси гористата местност.

Най-накрая Тами се раздвижи, но не в посоката, в която искаше — към фирмения микробус и по-близо до помощта, която бе пристигнала да я спаси, а към другата страна на портата, през която бе влязла. Краката ѝ се подгънаха и тя падна на тревата. Но не се плюсна напълно, а остана на колене.

Той сигурно бе някакъв вид лъв или тигър. Разпозна животното по звука, който беше издал. Имаше доста отличителен рев. Огледа внимателно окраската му, широкия му нос и накрая остриите му зъби. *По дяволите.*

Той определено е смесица с някоя от големите котки. Предполати, че е с лъв. Вторачи се в него и се зачуди дали няма да се подмокри от ужас. Това ни най-малко не би я изненадало. Сякаш денят й можеше да стане по-зле от досега.

— Запази спокойствие — нареди човекът с дълбокия глас. — Няма да вляза вътре. Говори с мен, Валиант! В противен случай някой ще укроти задника ти и знам колко ще бъдеш разстроен от това, което ще ти стори.

Мъжът — звяр имаше име. Той не беше човек, нито нормално същество, но Тами предположи, че името е негово. *Що за име е Валиант^[1]*? Знаеше, че това означава смелост, нещо, което й липсваше в момента. Пожела си яростно в действителност въобще да не е там и да не се взира в най-лошия си изобръщение съществуващ кошмар.

Най-накрая Валиант рязко отклони вниманието си от Тами, за да погледне някой вляво зад нея.

— Не стреляйте по мен — заплашителният тон в гласа му беше силен и ясен.

Последва всеобща въздишка.

— Нека жената си иде. Какво е твоето отношение все пак? Казала ли е нещо, преди да премине през портата? Тя не е знаела, че това е твоята къща, а не клуба. Дали са й грешна карта. Струва ми се, че всичко, което е направила, е, че е излязла от микробуса и се е запътила към входната ти врата, преди да я откриеш. Нима те дразни?

— Тя е тук, Тайгър. Това е достатъчно — изръмжа Валиант.

— Беше инцидент — опита се да бъде логичен Тайгър. — Някой от наша страна е прецакал нещата, грешката е наша. Не осъзнавахме какво се е случило, докато тя не се появи. Беше първата, пристигнала след управителя на кетъринг фирмата. Това е Тед Армстронг. Той е бил няколко пъти преди тук и щом погледна картата, разбра, че не е наред. Веднага се свързахме с портала, но те ме информираха, че бусът вече е влязъл. И ето, всички сме тук. Хайде, Валиант, достатъчно я изплаши. Какво каза Джъстис за опита ни да се впишем в обстановката? Спомняш ли си този разговор? Бог ми е свидетел, че аз го помня. Не е учтиво да плашиш до смърт хората.

— Нали наистина няма да я нарани? — Тед звучеше доста напрегнато. А това говореше много, тъй като шефът й винаги оставаше

хладнокръвен, когато беше под напрежение. — Искам да кажа, Исусе! Това беше шега, нали?

Тайгър тихо изруга.

— Сигурен съм, че се е пошегувал — тонът му изобщо не звучеше убедително на Тами. — И така, какво ще кажеш, Валиант? Тя може да се успокои малко и да си тръгне, ако ти просто се отдръпнеш. Би ли обмислил отново предложението ми да дойда и да я взема? Това ще отнеме само секунда. Просто се втурвам вътре, грабвам я и веднага изскачам навън.

Валиант изръмжа и погледът му се върна към Тами. Тя преглътна, премигна. Пак дишаше нормално. Всички функции на тялото ѝ бяха под контрол, само крайниците ѝ бяха все още вдървени. Като продължаваше да се взира в лицето ѝ, мъжът — звяр спря на около шест стъпки от нея. *Това е напредък, нали?*

Боже, надявам се!

Младата жена раздвижи устни, устата ѝ наистина се отвори. Опита да се извини за постъпката си, но не излезе никакъв звук. *Дявол да го вземе.* Винаги си бе мислила, че ще реагира по-различно в стресова ситуация. По принцип бе природно интелигентна и имаше готов отговор за всичко. Бе си спечелила репутацията на непоколебима, независимо колко опасни бяха обстоятелствата. *Очевидно не съм била права,* призна си тя. Когато съставяше най-лошите сценарии, никога не бе включвала в тях мъже — зверове с остри зъби или котешки очи, които надаваха вой.

— Отдръпнете се — предупреди Валиант. Вдиша дълбоко, погледът му все още бе съсредоточен в Тами. Той направи още една крачка към нея.

— Валиант! — извика Тайгър, човекът с дълбокия глас. — Веднага спри! Не я приближавай! Не го прави, по дяволите!

Валиант извърна рязко глава, за да погледне мъжа, острите му зъби блеснаха, когато изръмжа застрашително към него. Ревът му прозвуча съвършено зловещо, преди да се фокусира отново върху Тами.

— Давай — настоя Тед. — Ти си огромен почти колкото него. Спаси я!

Тайгър произнесе следващите думи с нежелание:

— Не мога. Ще ме убие веднага. Той е един от най-свирепите кучи синове, които живеят в Резервата. Точно затова е тук и поради тази причина Джъстис купи мястото. Има наши събрата, които не са настроени съвсем доброжелателно към хората. Ако вляза вътре, нещата ще станат по-зле, защото тогава ще има възможност да убие двама души, а не само един.

— Застреляйте го — прошепна тихо някаква жена, но гласът ѝ заглъхна.

— Не става — обясни друг мъж. — Все още нямаме оръжие с приспивателно.

— Използвайте пистолетите, които носите в кобурите си — нареди жената по-силно. — Не му позволявайте да я убие! Боже мой! Можете ли да си представите какво би означавало това за връзките с обществеността?

— Никой няма да стреля по него — спря ги Тайгър. — Валиант? — направи пауза. — Кажете ми, защо си толкова ядосан на жената? Тя е едно дребно същество. Затова ли е? Бориш се със своите инстинкти, защото я приемаш като плячка? Помисли си, Валиант. Това е невинна човешка жена. Тя не знае, че ако нахлуе в територията ти, означава обида за теб. Говори ми, дявол да го вземе! Само ми кажи какво става в главата ти.

Валиант извърна глава, като отново откъсна напрегнатия си поглед от Тами. Той затвори очи и си пое дълбоко дъх. После ги отвори рязко. Изглежда свирепо някой зад лявото ѝ рамо.

— Няма да я убия.

— Благодаря на Бога — каза Тед и въздъхна.

— Искаше просто да я уплашиш ли? — облекчението в гласа на Тайгър бе очевидно. — Е, свърши си добре работата. Може ли сега да си иде?

Екзотичният поглед на Валиант отново се впи в Тами. Пое си още веднъж въздух и издаде дълбок, тътенещ звук. После отмести взор към Тайгър.

— Не. Тя остава. Ти върви.

— Знаеш, че не мога да го направя — обясни спокойно Тайгър. — Какво има, приятел? Какъв е проблемът?

Валиант изръмжа. Той пристъпи още една крачка към Тами, после още една. Тя спря да диша. Погледът на котешките му очи

отново бе впит в нея. Изведнъж приклезна на четирите си крайника, подуши я и издаде звук, който тя не беше чувала преди. Не беше точно ръмжене, по-скоро грубо мъркане, но страшно. Той застана на ръце и колене пред нея.

— По дяволите — изруга Тайгър. — Валиант! Не го прави, човече!

Валиант вдигна рязко глава и погледна заплашително към Тайгър. Звярът бе достатъчно близо и Тами забеляза, че мирише на свежо, на нещо мъжко, което в действителност беше хубаво. Пое си дъх и задиша нормално, тъй като той не гледаше към нея.

Тя сведе поглед, огледа го и реши, че пак е голям, въпреки приклекналата му поза. Мъжът бе в дънки и тениска, но без обувки. Имаше огромни ръце и крака. Той се придвижи още по-близо и ако повдигнеш ръката си на няколко сантиметра, тя можеше да го докосне, но крайниците ѝ бяха все още вдървени.

— Какво прави той сега? — изпаднал в паника, попита Тед.

— Не питай! — срязва го Тайгър. — Валиант! Хайде, човече! Какво правиш? Ти знаеш по-добре, че не бива, ако си мислиш това, което аз подозирам. Тя е дребно човешко същество и ти не искаш да го направиш.

Валиант примигна.

— Тя е разгонена.

— О, мамка му! — изруга Тайгър.

Валиант изръмжа.

— Да му се не види! — прокле силно Тайгър. — Тед, нали ти казах, да се увериш, че жените от персонала ти не са в овулация. Дискутирахме това, дявол да го вземе! Нищо чудно, че се държи като луд.

— Откъде можем да знам — изломоти Тед. — Знаеш ли колко много дела за сексуален тормоз ще получа, ако питам всеки път жените, които работят за мен, дали са в особения си период на месеца? Хайде де! И как, по дяволите, някой може да разбере, Тайгър?

Тайгър пак изруга.

— Ние знаем, Тед. Обясних ти, че можем да ги помиришем от километър разстояние, и ти казах, че някои от нашите хора реагират лошо на това. Спрямо нея аз съм срещу вятъра, но той не е. И ако твърди, че е в овулация — а повярвай ми, тя е — значи имаме проблем.

Нищо чудно, че се държи по този начин. — Мъжът замълча. — Кой е бил на смяна, когато е влязла?

— Смайли — отговори тихо мъжки глас. — Той е примат и обонянието му не е толкова силно. Очевидно е пропуснал аромата ѝ.

— Какво от това, ако е в овулация? И затуй той иска да я убие? — беше жената, която досега се бе обаждала. — Да не би да полудява като акулите, когато подушат кръв?

Тайгър помълча няколко дълги секунди.

— Тя не кърви. Като жена трябва да знаете разликата между менструация и овулация. Тя е в овулация. И той не иска да я убие. Исква да се размножава с нея.

— Благодаря на Бога! — жената се засмя облекчено. — Мислех, че ще я превърне в играчка за дъвчене и ще я разкъса на парчета.

— Марси! — извика Тед. — Как можеш да се смееш на това? Не е забавно. Всички си отдъхнахме, че не възнамерява да я убие. Но чу ли, какво предполага Тайгър? Трябва да я измъкнем от там.

— Омъжена ли е? — попита Тайгър.

— Не. — Тед се поколеба. — Чакай малко. Не гледай облекчено, сякаш нещо ще се случи между тях. Изведи я от там.

Тами се втрени в профила на мъжа от Новите видове. Той не искаше да сложи край на живота ѝ. Искваше да се размножава с нея. Все още бе в шок. Огледа огромния звяр от главата до краката и потръпна. В училище бе зле с математиката, но знаеше достатъчно, за да изчисли размерите на този.

Мъжът изглеждаше почти два пъти по-голям от нея и нямаше начин да се осъществи физическа връзка помежду им. *И освен това — за какво, по дяволите, си мисля?! Отново искаше да изкрещи за помощ, но от устата ѝ не излезе нищо. Свършено е с мен! Не! Не казвай това. Измисли нещо друго. Затънала съм до ушите в лайна. Да. Това е по-добре. Дори не си помисляй за прецакване и край.*

— Не мога — обясни Тайгър. — Ако някой от нас се опита да се доближи до нея, той ще я пази. Представи си как животното защитава любимата си играчка. Е, точно това имаме тук — после замълча за минута. Никой не продума нищо. Най-накрая, когато отново започна да говори, май бе взел решение за нов подход. — Валиант? Мога да намеря някоя, готова да заеме мястото ѝ. Трябва да я пуснеш. Тя не е от Видовете, а човек и ще я нараниш. Виж колко е малка. Тя е хилав

дребосък и ти не я искаш. Осъзнавам, че ти мирише доста приятно и, по дяволите, забелязах, дори отдалече, че е привлекателна, но отново ти напомням — тя е човек. Преди няколко седмици, когато се бяхме събрали заедно на по питие, дискутирахме колко крехки са те. Ние не се занимаваме с тях, не помниш ли? Само се отдръпни далеч от нея, а аз ще се обадя на някоя от нашите жени. Една от тях ще бъде повече от щастлива да дойде тук и да заеме мястото ѝ, ако си в настроение за игрички. Звучи добре, нали, приятелю? Послушай ме.

— Моя — изръмжа Валиант.

— Майната му — изстена Тайгър. — Къде е този пистолет с приспивателно? Нужен ми е бързо.

— Идвам, Тами — извика Тед.

— Не! — изкрещя Тайгър. — Той ще те разкъса.

— Е, направи нещо, тогава — поиска Тед. — Няма да стоя тук и да гледам как ще бъде изнасилена от този... този... човек.

Валиант извърна глава. Лицето му бе на педя от Тами. Тя се взря в очите му. От близко изглеждаха невероятно красиви. Забеляза как цветът им се променя като на буен поток от разтопено злато. Миглите му бяха много гъсти, червеникавооранжеви и дълги. На длани и колене, той беше на нивото на лицето ѝ, както бе коленичила така върху тревата. Когато вдиша отново, устата му остана затворена, а остриите му зъби — скрити. Мек звук излезе от гърлото му, като дълбоко мъркане. Премигна, докато пропълзя още по-близо.

Мърдай, дявол да го вземе! Тя нареди на тялото си да се отдръпне назад, да направи нещо, но то не я послуша. Мъжът вдигна една от големите си длани и тя видя ноктите му. Те бяха по-дебели от нормалното, но заострени и с обичайните размери като при човека. Присегна се бавно и грапавите му палци докоснаха дългата ѝ коса, отстраниха я от бузата ѝ. Пръстите му я погалиха по лицето. Върховете им бяха загубели. Кожата ѝ настръхна и това беше странно, но приятно усещане. Ръката му отметна кичурите през рамо, преди да се спусне към талията ѝ.

— Красива — избоботи той тихо. — Толкова красива.

Младата жена преглътна.

— Бла... — гласът ѝ се прекърши. — Благодаря — успя да прошепне.

Не беше уверена какво привлекателно намираше той в нея. Дали това бе дългата коса или лицето ѝ? Бяха ѝ казвали, че има чаровни сини очи. Каквото и обаятелно да беше намерил, тя бе благодарна, че най-сетне успя да проговори. Това не беше много, тъй като изглежда бе в състояние само да издиша думите, но се надяваше, че сега има възможност да издаде оглушителен писък, ако се наложеше. Имаше лошото предчувствие, че ще е скоро, ако този мъж поискаше да прави с нея секс.

Той затвори очи, дишаше дълбоко.

— Толкова хубаво миришеш. Ягоди и мед. Обичам ги. — Мек тътен излезе дълбоко от гърлото му. Отвори очи. — Не се страхувай. Никога не бих те наранил, Тами — придвижи огромното си тяло поблизо.

С разтуптяно сърце, младата жена затвори очи, когато косата му докосна лицето ѝ, и застина, когато бузата му се долепи до нейната. Кожата му бе топла, а горещият му дъх опари шията ѝ там, където я беше оголил, когато отметна къдриците ѝ.

Какво прави той сега? Някои от страховете ѝ, които бяха изчезнали, когато ѝ обеща, че няма да я нарани, имаше опасност да се върнат. *Плаши ме до смърт, да, но не ми е сторил нищо болезнено.* Подскочи леко, когато я облиза там, където шията и рамото ѝ се срещаха.

— Тъъ — измрънка, но не отвори уста. Усещането бе различно от всичко, което беше преживяла досега. Езикът му имаше леко грапава повърхност, но не беше груба или дразнеща. През тялото ѝ премина тръпка и това ѝ се стори странно еротично. После остриите му зъби нежно одраскаха кожата ѝ, създавайки друго особено съблазнително усещане.

— Шшт — издиша той думата, след като отдръпна езика и зъбите си. — Няма да те нараня.

— Какво прави с нея? — гласът на Тед прозвуча тревожно. — Накарай го да спре!

— Къде е този пистолет с приспивателно? — обади се Марси.

— Млъквайте всички! — заповяда Тайгър. — Той не ѝ причинява болка, а ние само ще го разгневим. Просто я докосва, така че бъдете спокойни.

Шумът на приближаващо превозно средство наруши тишината. Ръмжене излезе от устните в близост до шията на Тами. От звука очите ѝ щяха да изскочат и тя изхленчи, съзряла острите бели зъби, които той оголи, когато извъртя глава, за да види източника на шума. Ръката му, обхванала талията ѝ, се затегна, но без да ѝ причинява болка.

Тя ахна, когато изведнъж и другата му ръка се уви около кръста ѝ. С лениво движение мъжът се изправи, като притегли Тами със себе си и я вдигна на крака. Притисна я здраво отпред към тялото си и я задържа в обятията си.

Тами вдигна поглед към много по-високия мъж, който я прегръщаше със силната си ръка. Краката ѝ бяха като гумени, щеше да се срине, но хватката му бе достатъчна, за да я държи като прикована до огромното му твърдо тяло. Човекът беше ужасяващо мощен.

Той се втренчи в нещо над главата ѝ. Имаше много сърдито изражение. Изведнъж от устните му се изтръгна рев, достатъчно силен, за да проглуши ушите ѝ. Когато повторно изръмжа, за миг видя острите му бели зъби. Тогава я вдигна високо и я притисна до гърдите си. Заклучи я в прегръдката си, като краката ѝ останаха да висят във въздуха. След това побягна.

Моя. Мисълта не напускаше главата на Валиант. Повтаряше се отново и отново. *Моя. Моя. Моя.* Той се движеше бързо, за да я отнесе в дома си, далеч от другите. Те нямаше да му я отнемат. Щеше да се бие до смърт, за да я задържи и щеше да убие всеки, който се опиташе да я откъсне от ръцете му. Ароматът ѝ нахлу в носа му, тялото го заболя от нуждата и нищо друго вече нямаше значение.

Тя е човек. Не е това, което имах предвид, или това, което мислех, че искам. Всичко се промени. Но няма значение. Тя е само моя. Погледна към Тайгър, двамата му събрата с него и двете човешки същества, за да се увери, че няма да нахлуят в територията му.

Лицето на мъжа — човек бе червено, бе сграбчил оградата, готов всеки момент да се прехвърли през нея, а устата на жената — човек зееше отворена, сякаш искаше да изкрещи. Знаеше, че са ужасени, но не му пукаше. Те не представляваха заплаха за него. Но ако Видовете го нападнаха, щеше да му се наложи да се бори. Щеше да го направи, нямаше да позволи на Тами да си иде.

Моя!

Ръката му се стегна около великолепната жена в обятията му, като внимаваше да не я смаже, благодарен, че тя не се съпротивлява. Изглеждаше почти покорна в хватката му, сякаш разбираше, че той я грабна, защото му принадлежи. Надеждите му рязко нараснаха, че и тя го иска толкова, колкото той нея.

Май не съм с всичкия си, призна пред себе си мълчаливо, но това нямаше значение. Тя миришеше прекрасно, фините черти на лицето ѝ бяха това, което искаше да съзерцава вечно, и като я притискаше в прегръдките си, само засили желанието си да я задържи. Идеята да я просне гола на леглото си и да опознае всеки сантиметър от нейната кожа, предизвика мъчителни болки в члена му.

Тя ще поговори с някой, на когото има доверие, а аз ще я убедя, че ще бъдем щастливи заедно. Мога да го направя. Тя ще поиска да остане. Длъжна е. Моя. Моя. Моя. Тя ми принадлежи.

Той нямаше реална представа как да се получат нещата, но определено бе силен мъж, и сега, когато бе свободен, всичко беше възможно. Беше прекарал живота си, затворен във влажна клетка, наранен през по-голяма част от времето и винаги толкова самотен. Затова мисълта да има половинка, някого, с когото да се опознаят и да споделят бъдещите си дни, му бе станала върховна мечта.

Прегърна я по-нежно и се закле да я защитава с живота си, нямаше да позволи на никого да му я отнеме. В това нямаше смисъл. Тя беше в ръцете му, той бе заявил своите права и нямаше намерение да я освобождава. Така или иначе, по някакъв начин, щеше да я убеди, че той е мъжът за нея.

Някога бе мечтал да живее извън бетонните стени и ето, че се бе сбъднало. Всичко е възможно. Вдъхна прекрасното женско ухание, притисна я по-здраво към тялото си и една дума непрестанно се въртеше в главата му.

Моя!

---

[1] Valiant — храбър, смел, доблестен (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— По дяволите, Валиант! — провикна се Тайгър. — Върни жената обратно, веднага!

— Тами! — изкрещя Тед. — Пусни я долу! Той ще я убие! Направи нещо!

— Оставете ме! — изрева през рамо Валиант, докато спринтираше към къщата.

— Върни я, човече! — извика Тайгър. — Не ме карай да доведе ловната дружинка, за да я измъкнем от там. Джъстис ще ти откъсне топките, ако я нараниш.

Тами сграбчи мъжа за тениската, когато той забави своя бяг, и крачейки, я намести малко по-високо срещу тялото си. Тя не виждаше нищо, освен светлокафявата му фланелка пред лицето си.

Човекът — звяр изведнъж спря, обърна се заедно с нея и тя чу хлопване на врата. Секунда по-късно долови характерния звук от превъртане на ключ, преди мъжът отново да се раздвижи.

Заизкачваха множество стъпала. Младата жена затвори очи, нямаше намерение да се бори. Усещаше силата на ръцете, които плътно я притискаха към твърдото, стегнато тяло. Вдъхна и призна, че мъжът миришеше страхотно; парфюмът, който използваше бе хубав и не прекалено силен.

Потисна лекото отвращение към себе си. Започваше да губи разсъдъка си, след като бе способна да мисли за възхитителната миризма на парфюма му при тези обстоятелства. Валиант, човекът — звяр, я бе заключил в къща, която се оказва неговата, и сега я мъкнеше нанякъде.

Чу се затръшване на друга врата, той спря, завъртя се и съзнанието ѝ регистрира още едно прищракване на ключалка. Мъжът се обърна отново, от резките му движения краката ѝ се полюшнаха, след това той направи около десетина крачки, преди да я пусне.

Тами ахна, когато падна, но вместо да се удари на твърдия под, тупна на меко легло. Приземи се по гръб, с крака, проснати към ръба

на масивния матрак, и се взря с ням ужас в мъжа, който стоеше между бедрата ѝ. Екзотичните му очи бяха фокусирани върху нея.

По дяволите. Най-накрая възвърна способността си да се движи. Беше в леглото му, което миришеше на него. Инстинктивно знаеше, че това е спалнята му. Огледа голямата стая с тъмни дървени мебели. Надигна се на лакти и заби крака в матрака, за да се отдръпне от него. Огромният мъж я наблюдаваше мълчаливо.

— Не — изръмжа той тихо.

Тами замръзна.

— Ти недей.

Устните му трепнаха, присви леко очи.

— Какво недей?

— Не... — Тя се намръщи. — Престани да ме плашиш.

— Боиш ли се от мен? — Пълните му устни се извиха в усмивка.

Тя кимна.

— Разбира се.

Мъжът внезапно се раздвижи, притисна ръце към матрака и се надвеси над нея. Тялото ѝ мигновено се оказа под него, когато той протегна своето над нея, бутна я да легне обратно и прекрати намерението ѝ да изпълзи надалече.

— Защо? Аз няма да те нараня. Това, което искам да направя, е да се чувстваш наистина добре.

Той какво, шегува ли се? Не му повярва, като се имаше предвид напрегнатия поглед, с който я съзерцаваше. Ситуацията беше всичко друго, но не и комична — едно от определенията, което ѝ дойде на ум.

— Ти си огромен, имаш остри зъби и... ме довлече отвън. Искам да си отида.

— Не искам да си тръгваш. Както посочи, аз съм огромен.

Устата ѝ се отвори и затвори, докато се взираше в него.

— Те ще дойдат да ме измъкнат от тук.

Той кимна.

— Да, така е.

А? Тя се намръщи.

— Защо сме тук, щом знаеш, че така ще стане?

— Време. — Той ѝ се ухили. — Ще им отнеме много време, докато успеят да съберат достатъчно от моите събрата, за да влязат в

дома ми. Повечето от тях не са толкова глупави, че да опитат. Те се страхуват от мен.

Докато го наблюдаваше, тя започна да нервничи.

— Може ли да не се надвесваш повече над мен?

— Не. — Той поклати глава.

— Отново ме плашиш.

Усмивката му изчезна.

— Не искам да се боиш.

— Какво искаш?

Погледът му бавно се спусна по тялото ѝ, преди повторно да срещне нейния.

— Искам теб.

Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Това няма да се случи.

— Хмм — не изглеждаше убеден. Повдигна се внезапно на ръце и стана от леглото. Единствено погледът му остана прикован в нея. — Сигурна ли си?

— Ти ми обеща, че няма да ме нараниш.

Тами видя как той сграбчи с длани долния край на тениската си и я разкъса. Хвърли парчетата на пода зад себе си. Тя не можеше да не го съзерцава. Кожата по цялото му тяло бе със златистокафяв тен, а гърдите му бяха свършени. Мислеше си, че ще е космат, но не беше. Под гладката, почти без косми плът, изпъкваха мускули. Не можеше да пропусне и шестте плочки, ясно очертани над плоския му корем.

Имаше широк гръден кош и масивни мускулести ръце. Тъмните кръгове около зърната му бяха с леко червеникав оттенък, който почти съвпаднаше с миглите и косата му. Погледът ѝ се спусна надолу и тя забеляза тънка ивица червеникаворуси косми, която започваше от пъпа и се скриваше под колана на дънките му.

— Няма да те нараня. — Той посегна към копчето на панталоните си. — От всички неща, които искам да направя с теб, болката не участва.

Когато откопча горното копче, се показа голяма част от плоския му корем. Ръката му хвана ципа и устата на Тами зейна отворена. Погледът ѝ рязко се вдигна към лицето му, където съзря развеселено изражение и блясъка в златистите очи.

— Да не си посмял да го разкопчеш.

Силният звук на отварящ се цип се разнесе из спалнята. Той въздейства на Тами все едно я поляха с леденостудена вода. Тя се стресна и излезе от вцепенението, когато разбра, че той наистина е решил да прави секс. Изпъшка, претърколи се върху матрака и трескаво заби нокти в завивката в опита си да изпъзне далеч от него.

Големи силни ръце я сграбчиха за бедрата, хвърлиха я внимателно по гръб и тя отново се втрени в него. Три неща веднага й станаха ясни, след като погледна голия му корем. Дънките на мъжа зееха разтворени до долу и той не носеше бельо. Също така не можа да пропусне, че е възбуден, съдейки по голямата издутина, напиреща под дънките до вътрешната страна на бедрото му.

— Къде отиваш? Ще пропуснеш много, ако си тръгнеш сега.

— Престани!

Усмихна й се, показвайки зъбите си.

— Имаш красиви сини очи.

Младата жена премигна.

— Твоите очи също са прекрасни. Но не значи, че можеш... — тя посочи към слабините му. — Това няма да се случи.

— Наистина ли? — Мъжът се засмя.

Тами кимна.

— Наистина. Няма начин да стане. Използвай математиката, огромно момче.

— Радвам се, че гласът ти се върна, името ми е Валиант. Може да го използваш.

— Ти престана да ръмжиш и да ревеш насреща ми.

— Значи, ако не искам да говориш и да ми казваш повече „не“, просто трябва да ти ръмжа и да рева срещу теб? — повдигна вежда. — Благодаря, че ми довери как да те накарам да мълчиш. Това е полезна информация.

Тами почти незабележимо се придвижваше назад по леглото, като се опитваше да достигне до другата му страна.

— Както вече ти казах, използвай математиката. Няма начин да направим, въъ, онова, което хората вършат в спалнята.

— Математиката няма нищо общо с това, което аз имам предвид.

— Наистина ли? — Тя бе изключително благодарна, че вече не беше безмълвна. Чувстваше се по-спокойна, повече не се смразяваше от ужас. Приспособяваше се към външния вид на мъжа и тъй като я бе

завел в дома си, ѝ се струваше повече човек, отколкото животно. Сега разговаряше с нея, вместо само да ръмжи. — Не съм съгласна. Ти си огромен, в сравнение с теб аз съм дребна. Двамата не си подходдаме.

Наблюдаваше я, без да се опитва да я спре, когато тя слезе от другата страна на леглото, за да остави голямата мебел помежду им. Тами застана на треперещите си крака и вдигна поглед към лицето му. Вгледа се в него, докато той я съзерцаваше. Усмихна ѝ се, но тя остана предпазлива.

— Не съм съгласен. Мисля, че бихме могли да го направим. Смяташ ли, че ще те боли? Аз не считам така. Мога да бъда много нежен, когато поискам — погледът му обходи тялото ѝ. — Признавам, че ще ми бъде трудно да държа всичките си инстинкти под контрол, но ще се справя.

— Няма да спя с теб.

Той се засмя.

— Радвам се. Спането е последното нещо, което искам да правим в моето легло.

Тами стисна зъби, гневът ѝ пламна.

— Няма да правя каквото и да е. Не си лягам с непознати и, по дяволите, със сигурност точно с теб няма да го направя.

Усмивката му умря и веселият израз изчезна от лицето му. Погледът му стана студен и малко страшен.

— Да не би да си предубедена? Аз нямам задръжки, че си изцяло човек.

Тя се намръщи.

— Е, добре, че поне знаеш какво съм — съсредоточи се върху устните му. — И не мога да те разкъсам със зъбите си. Не съм страшна, господин Лъв. Това ли си ти отчасти? Лъв? Тигър? Какво?

Мъжът само премигна, но нещо в изражението му се втвърди.

— Би могло и така да се каже — заяви той провлачено.

Бе засегнала самолюбието му или нещо такова. Преглътна, реши, че изглежда малко сърдит.

— Съжалявам. Не исках да те обидя. Никога не съм... — *Млъкни!*, заповяда си тя. Разбра, че сама си копае гроба. — Не исках да проявя неуважение или нещо подобно. Ти ме плашиш, схващаш ли? Никога преди не съм срещала Нов вид, а ти си наистина смущаващ, признай го. Онзи на портала, който ме пусна в Резервата, приличаше

повече на човек. Докато ти не изглеждаш така. Би улеснило нещата, ако беше малко по-дребен. Но ти си огромен, целият си в мускули и аз знам колко лошо можеш да ме нараниш, ако изпълниш намерението си. Може би приказвам празни приказки, но престани да ме гледаш по този начин, плашиш ме. Аз съм висока един и шейсет и осем и тежа петдесет и девет килограма. А ти? Един и деветдесет или деветдесет и три... — обходи с поглед цялото му тяло. — Деветдесет килограма?

— Висок съм един и деветдесет и шест и тежа сто и осемнадесет килограма.

— Огромен — обобщи тя. — В пъти по-голям от мен и изобщо не ми съобщи учтиво, че съм на погрешното място. Ти започна да ми ръмжиш, впи в мен поглед и аз бях ужасена, както никога в живота си. Аз изобщо не млъквам. Никога. Питай, когото искаш. Ти толкова ме изплаши, че дори забравих да дишам, та камо ли да кажа нещо, за да се спася. А се опитвах с всички сили.

Устните на Валиант трепнаха, гневът изчезна от лицето му.

— Никога не млъкваш, а?

Тя поклати глава.

— Никога. Откакто бях на четири, все ми повтарят, че мога да уморя някого с приказките си. Близките ми винаги казваха, че най-голямата грешка, която са направили, е била да ме научат да говоря, и ако можели да се върнат назад във времето, щели да ме научат на езика на знаците, така че да си затварят очите, когато искали от мен да млъкна.

Мъжът скръсти ръце пред широките си гърди. Ухили се, показвайки зъбите си.

— Ти наистина си очарователна и аз се наслаждавам на звука, когато говориш. Имаш много хубав глас. Ела тук!

Тами го изгледа.

— Няма начин. Остани там и аз ще съм щастлива тук, където съм.

— Ела тук! — нареди повторно.

Тя скръсти ръце пред гърдите си, точно както той го бе направил и повдигна вежда.

— Не! Искам да се махна, сега.

Исполинът въздъхна и отпусна ръце.

— Няма да ти причиня болка. Запомни това.

О, мамка му. Тами се напрегна. Беше уверена, че няма да се наслади на онова, което бе замислил. Поне я бе предупредил, преди да се раздвижи и бързо да заобиколи леглото. Тя скочи върху матрака, падна на длани и колене и запълзя по него, тъй като нямаше къде другаде да отиде.

Внезапно една ръка я сграбчи за глезена и я дръпна толкова силно, че тя се просна по корем. После мъжът я преобърна по гръб.

За секунда Валиант се оказа отгоре ѝ, телата им бяха на сантиметър разстояние. Той не отпусна тежестта си върху нея, но младата жена се озова притисната на леглото между ръцете и краката му.

— Хайде да направим експеримент. — Взря се право в очите ѝ, без да отмества поглед.

— Хайде да не правим нищо — сърцето ѝ заби лудо. Не го отблъсна, въпреки че ѝ се искаше да избута гърдите му. Обзе я страх. — Моля те!

Той се усмихна.

— Аз настоявам.

Тя се втренчи в острите му зъби и преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Ъмм, много си страшен, когато си покажеш... ъъ... зъбите. Изглеждат наистина остри.

Мъжът не се ядоса. Всъщност думите ѝ сякаш много го забавляваха.

— За да мога да те схрускам по-добре — пошегува се тихо той.

Сърцето на Тами се преобърна в гърдите ѝ.

— Това е само една лоша шега, нали? Моля те, кажи ми, че просто се шегуваш.

— Аз не съм вълк.

— Аз не съм Червената шапчица.

— Въпреки това все още искам да те изям.

Тя бе шокирана от неговата откровеност, осъзна, че никой никога не бе разговарял с нея по този начин. Той не я нападна, вместо това изглеждаше щастлив просто да се взира в очите ѝ. Младата жена се успокои малко.

— Никога не съм мислила, че ще го кажа, но по-добре да си говорим мръсни приказки.

Той се засмя.

— Съгласен.

— Добре — изчерви се, когато осъзна какво му бе предложила.

— Искам да кажа, не е добре. Глупаво е. Знаеш, че е напълно неуместно да се каже това на непознат, нали?

Усмивката му стана по-широка, блеснаха повече зъби.

— Целуни ме.

Тя се взря предпазливо в устата му.

— Няма да стане.

— Няма да те нараня.

Тами се поколеба, прехапа за момент устни. Беше необичайно привлечена от този мъж. Беше я сграбчил, уплашил я беше до смърт, но не бе направил нищо повече освен да я събори долу. Ако беше пълен кретен, щеше да разкъса дрехите ѝ и да я изнасили. Всъщност оценяваше чувството му за хумор.

Гледаха се един друг в очите. Неговите бяха може би най-красивите, които някога бе виждала. Отблизо забеляза, че зениците му са овални вместо кръгли, което ѝ напомни за котката, която някога бе имала. Определено не беше човек, но бе особено секси. Погледът ѝ се спусна към устните му.

Пълни и все пак мъжествени, и по някаква странна причина ги намираше привлекателни. *Какво ли би било, ако го целуна? Изкуши се да разбере. Какви са шансовете да попадна в подобна ситуация отново? Надяваше се отговорът да е „никакви“. Може би. Мисли, по дяволите! Той наистина не може да има предвид това, което каза! Това е лудост!*

— Не те познавам — беше горда с думите, които произнесе.

— Това е една добра причина.

— Преди да се опитат да стигнат до първа база, повечето мъже канят жената на вечеря, после я водят на кино.

— Първа база? — повдигна вежди той.

— Това е израз. Означава да целунеш някого. Аналогия с бейзбола. Целувките са първа база.

— Има ли втора база?

— Това е докосването от кръста нагоре.

— Трета база?

— Това е малко повече, включва докосване на интимните части, обикновено през дрехите. Но има и изключения, като леко опипване под бельото.

Не можеше да повярва, че води подобен разговор с мъж от Новите видове, но той проявяваше искрено любопитство, а тя бе словоохотлива. Беше ѝ повече от ясно, че трябва да млъкне, но нервността винаги караше устата ѝ да работи бързо.

— Четвърта база?

— Няма. Само три бази, след това се казва „отбелязах точка“.

— Какво означава това?

— Всичко. Да изминеш целия път.

Той се ухили.

— В такъв случай аз искам да „отбележа точка“.

— Не.

Той се засмя.

— Целуни ме, Тами. Поне ми дай шанс да ти покажа, че няма да ти навредя по никакъв начин. Обещавам, че ще се наслаждаваш на това, което искам да направя, толкова, колкото и аз.

— Не целувам непознати. — *Но ти ме изкушаваш да наруша правилото.* Изтика тази мисъл далеч в съзнанието си и опита да се съсредоточи върху причините, поради които не биваше да го прави. *Той е Нов вид. Страховит. Огромен. Да, и не забравяй математиката!* В гимназията, когато бе страдала през скучните часове по този предмет, не бе предполагала, че някога ще ѝ е от полза.

Мъжът примигна няколко пъти и усмивката му изчезна.

— Ще се опознаем един друг. Целуни ме. Умирам да те вкуся.

Тя се изкуши, призна си, че е повече от любопитна да узнае как се целува той и как някой, толкова плашещ, може да бъде също толкова пламенен. Не беше целувала мъж повече от година, откакто последният ѝ приятел ѝ бе изневерил и разбил сърцето ѝ. Все още обмисляше дали да позволи на Валиант да я целуне, когато той приближи лицето си, докато устните им почти се докоснаха. Младата жена си пое накъсано дъх, разбрала, че няма да ѝ даде избор.

— Затвори си очите и не се бой от мен — нареди той с дълбок, дрезгав шепот. — Отпусни се. Няма да те нараня.

Да се отпусна? Да не би да се шегува? Беше огромен и макар че не я докосваше, я бе приковал върху леглото. *Ами сега, помисли си тя,*

когато устните му допряха нейните. *Той вече ме докосва.* Напрягна се малко, протегна ръце и постави длани върху гърдите му. Кожата му бе мека и гореща, все едно изгаряше от треска.

Устните му бяха нежни, когато с тях разтвори нейните. Тами не се съпротивлява, напротив, застави тялото си да се отпусне. *Надявам се зъбите му да не ми причинят болка.* Това беше последната ѝ мисъл, преди езикът му да нахлуе в устата ѝ. Не я целуна по никой от познатите ѝ начини, а тя не беше неумела в тази област. В гимназията бе излизала с много момчета, и да се целува с тях беше хубав начин за прекарване на времето, докато те не се превърнеха в октоподи — опипваха я навсякъде. Не беше леко момиче, което да прекрачи границата и да им позволи повече.

Валиант погълна устата ѝ. Езикът му заизследва всеки сантиметър, потърка го еротично по устните ѝ, обходи горната част на небцето ѝ, което я погъделичка. Устните му твърдо притиснаха нейните, за да я подчинят. Когато изръмжа тихо, тя усети вибрациите срещу дланите си, дори срещу езика си. Беше шокиращ обрат и тялото ѝ отговори моментално. Тя отвърна на целувката му.

Юмрукът му стисна долната част на блузата ѝ и я измъкна от панталона ѝ. Внезапно ръката му докосна корема ѝ. Мазолестите му пръсти леко изследваха кожата ѝ. Усещането беше безумно хубаво. Младата жена изстена в устата му, когато неговата длан се придвижи нагоре и обхвана едната ѝ гърда.

Той не бе съвсем нежен. Ръката му бе груба, когато стисна чувствителната ѝ гърд, и дори през тънката материя на сутиена тя усети грапавата ѝ повърхност върху зърното си. То реагира незабавно, втвърди се и нарасна. Тами чу някой да стене силно само за да осъзнае, че звукът идва отново от нея.

Той откъсна устни от нейните, като я остави да диша тежко. Тя отвори очи само за да види, че се е взрял в нея с напрегнато изражение на красивото си странно лице. Дланта му все още стискаше дясната ѝ гърда, когато с големия си мазолест палец потърка зърното ѝ. Бюстът ѝ сякаш натежа, а връхчето стана толкова твърдо, че тя се запита дали в действителност може да се счупи. Инстинктивно се изви към ръката му. Почувства топлина между бедрата си и коремът ѝ затрепери. От дълго време не бе възбуждана така и тялото ѝ започна да пулсира.

Мъжът придвижи тялото си надолу по нейното.

— Само да те опитам — изръмжа той.

Мекият, но дълбок тон накара гърдния му кош да завибрира отново срещу дланите ѝ. Исполинът издърпа блузата ѝ още по-нагоре, докато напълно откри сутиена ѝ. Погледът му се съсредоточи върху късчето плат, преди ръката му да пусне гърдата ѝ. Пръстът му с нежна ласка се плъзна между двете чашки и тя усети подръпване. Сведе надолу глава и видя, че някак си той бе успял да откопчее сутиена ѝ само с върха на нокътя си. Материята се плъзна по гърдите ѝ и ги оголи пред погледа му. Зърната ѝ бяха твърди връхчета, кожата ѝ бе станала много чувствителна, но тя не се почувства неловко. Знаеше, че трябва да направи опит да ги покрие, но не предприе нищо.

— Прекрасна си и имаш големи гърди за такава дребна жена — изръмжа тихо, точно преди да наведе глава. — Обзалагам се, че ако ги оближа, те ще бъдат толкова вкусни, колкото изглеждат.

Тами затвори очи, когато дъхът му опари гърдите ѝ. Той отвори уста и бръсна зърното с език. Тя издаде звук на изненада, тъй като повърхността му бе едновременно мека и грапава, а усещането, което предизвика, бе уникално. То изпрати нов прилив на топлина между краката ѝ. Възбудата ѝ рязко се повиши и стана почти непоносима. Задъха се, когато устните му се затвориха върху гърдата ѝ.

Грапавият му език бързо се движеше напред-назад по напрегнатото ѝ връхче. Тя изстена, изви гръб и притисна гърда в устата му. Мигновено си представи какво можеше да сътвори езикът му, ако го използваше върху други места по тялото ѝ. Зъбите му леко одраскаха кожата около зърното и в отговор пръстите ѝ се впиха в плътта му там, където се бе вкопчила в мъжа.

Знаеше, че трябва да го отблъсне, но не го стори. Вместо това го насърчи, като заби пръсти в раменете му. Той изръмжа отново, тялото му завибрира срещу нейното и повторно от устните ѝ се откъсна стон. Мъжът ѝ напомняше на голям вибратор върху гърдите ѝ, а начина, по който езикът му четкаше зърното ѝ, носеше интензивна наслада. Тя си пое рязко дъх, когато го завъртя около зърното и след това го засмука. Стомахът ѝ се стегна в здрав възел, а болката между краката ѝ закрепця за удовлетворяване.

Ръката му върху корема ѝ се плъзна надолу и тя усети някакво дръпване на кръста си. Все пак не можеше да мисли и за това. Беше ѝ трудно да се концентрира върху нещо друго, освен играта на Валиант с

гърдите ѝ. Когато ги остави на мира, тя едва регистрира факта, че панталоните ѝ бяха изхлузени. Отвори очи.

— Повдигни си бедрата.

Моите бедра? Погледна го объркана.

— Какво?

Той се усмихна. Наведе уста и плени другата ѝ гърда. От гърлото ѝ се изтръгна стон. Засмука я, като в дразненето използва езика и зъбите си. Способността ѝ да разсъждава изчезна съвсем. Когато мъжът увеличи силата на всмукване, резките подръпвания на гърдата ѝ причиниха туптене в клитора, все едно бяха свързани. Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ, когато тя го повдигна от леглото, за да се притисне към устните му. Дланта му се спусна надолу, обхвана дупето ѝ и го стисна.

Именно тогава разбра, че ръката му е сграбчила голата ѝ плът. Очите ѝ се отвориха широко, опита се да го отблъсне. Устата му пусна гърдата ѝ и погледите им се срещнаха. Младата жена се извъртя, опитвайки се да огледа наоколо и осъзна, че по някакъв начин бе успял да разкопчее панталоните ѝ и да ги смъкне по бедрата ѝ до коленете. Бикините бяха също там, омотани с дрехата. Тами зяпна мъжа.

— Аз дори не разбрах. Как успя да ме съблечеш, без да усетя?

Той се засмя.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

Валиант се стараяше да запази контрол върху желанието си. Искаше я толкова силно, че болката бе станала физическа. Най-вероятно тя щеше да крещи, ако той свалеше собствените си панталони, тъй като изглеждаше притеснена от големината на члена му. Разликата в техните размери може би бе проблем, но жените бяха създадени да се разтягат при раждане. Можеше да се получи, ако беше внимателен, нежен и навлезеше достатъчно бавно в нея, докато се приспособеше към него.

Тя е човек. Той стисна зъби, но най-накрая се отпусна. Всъщност никога не бе вярвал, че ще бъде привлечен от човешко същество, и мислеше събратята си, които ги желяеха, за идиоти. Всичко се свеждаше до истината — той я искаше и се нуждаеше от нея.

Вдъхна прекрасният ѝ секси аромат и отвърна на влиянието му с ръмжене. Тя бе признала, че този звук я плаши. Жените от Новите видове щяха да знаят, че го е издал, защото е пламнал от страст, но

Тами не беше от тях. Тя нямаше да бъде възбудена, ако той не сдържаше животинските си инстинкти. Беше му трудно да го постигне, но заради нея щеше упорито да се бори да остане под контрол.

Направи няколко дълбоки вдишвания, за да се успокои. С труд потисна желанието си да разкъса дрехите ѝ, да разтвори краката ѝ и да зарови лицето си между тези меки, чувствени, бели бедра. Мирисът на възбудата ѝ щеше да го накара да погребее езика си дълбоко в източника. С мъка се бореше с тези мисли, тъй като образът на това как опитва вкуса на нейното желание, как опознава топлите дълбини на сладката ѝ женственост и как издава тихи стенания, когато я люби с уста, непрекъснато изникваха в съзнанието му.

Членът му се втвърди и мъжът се зачуди дали платът на дънките всъщност няма да се разцепи и да освободи мъжествеността му от затвора. Стволът му бе набъбнал до болезнен размер само от мисълта за това, къде искаше да бъде езикът му — вътре в нея. Но страхът успя да охлади малко кръвта му. Тя не беше от Видовете. Не можеше просто я доведе до оргазъм, да я обърне, да вдигне задника ѝ във въздуха и да тласка в нея, докато сам не свърши. Щеше да ѝ причини болка.

Валиант се взираше в красивите ѝ очи. Синият им цвят му напомняше за океана. Никога не го беше виждал лично, но бе изгледал много DVD-та, в които показваха Хаваи. Това беше едно от местата, които бе гледал по телевизора, но никога нямаше да му разрешат да посети.

В началото бе затворен в бетонни килии, а после — в гореща, нерадостна пустиня, в ужасен хотел с нищо наоколо, освен хиляди километри пустош. Резерватът бе купен с цел да им осигури по-добро постоянно място за живеене и сега той имаше дървета, синьо небе и дом. Негов. Нещо, което му принадлежеше.

Младата жена примигна, въздъхна дълбоко, което повдигна гърдите ѝ, и той разбра, че има още едно нещо, което иска да му принадлежи — тя. С радост би гледал всеки ден в тези очи. Да я има гола в леглото си щеше да бъде удоволствие. Ароматът ѝ бе нещо, към което можеше лесно да се пристрасти. Всичко в нея го привличаше, хипнотизираше го и той не можеше да позволи на себе си или на нея да си отиде.

Просто трябваше да я направи зависима от него и да я убеди, че тя е част от живота му. Искаше да си има половинка, но смяташе, че

ще е от Видовете. Мислено сви рамене, бе далеч от фантазията си. Някоя от тях не му бе въздействала така, както го направи малката човешка жена. Много неща му бяха отказвани през живота, но нея щеше да я има.

Моя! Цялата е моя. Няма да се откажа от нея. Никога.

ГЛАВА 3

— Махни се от мен!

Валиант поклати глава.

— Изритай панталоните си и разтвори бедра. Искам да те докосна.

Обзе я паника. Мъжът на практика бе успял да я съблече, а тя изобщо не беше разбрала. Признаваше си, че ѝ се иска да го целуне, но сега, когато тялото ѝ бе изложено пред погледа му, със свалени до коленете дрехи, трябваше да сложи край на това. Не можеше да прави секс с непознат и особено с такова ужасяващо същество като Валиант.

— Върви по дяволите! Разкарай се от мен и ми вдигни панталоните.

Мъжът отново поклати глава, преди да се надигне и да отскочи назад в леглото. Приземи се на крака, с широко разтворени бедра, които обхванаха нейните. Усмихна ѝ се, а погледът му обхождаше тялото ѝ. Желанието му ясно пролича в начина, по който разглеждаше всеки сантиметър оголена плът.

Тами се задъха, като се опитваше с една ръка да избута блузата надолу по голите си гърди, докато с другата трескаво пробваше да издърпа нагоре панталоните си. *По дяволите! Как може да се случи?* Бе изцяло изложена пред погледа на мъжа.

Той сграбчи с две ръце панталоните ѝ, дръпна ги яростно надолу по бедрата ѝ и ги захвърли на пода. Потресена и сърдита, Тами се втренчи в него. Валиант, без да ѝ обръща внимание, падна върху нея, но не се докосна до голотата ѝ — опря длани встрани, разтвори крака и се задържа над тялото ѝ, сякаш щеше да прави лицеви опори. Погледите им се срещнаха, докато телата им останаха на сантиметри разстояние.

— Разтвори си краката за мен, секси. Искам да те докосна. — Гласът му бе груб, дрезгав и дълбок.

Тя плътно стисна бедра и протегна ръце към гърдите му, за да го отблъсне. Гласът му бе съблазнителен, когато беше възбуден, но

въпреки това не можеше да му позволи да прави секс с нея. Стараеше се да не забравя, че не си ляга с непознати, независимо колко много ѝ се искаше или как я болеше за докосването му. *Нов вид. Наполовина животно. Това е погрешно. Да. Запомни го.* Тя го бутна повторно.

Мъжът не помръдна, изглеждаше удивен, че жената дори се опитва да го премести. Тя се стараеше да не обръща внимание колко сексапилен бе той с тези негови екзотични очи и мускули, изпъкнали от стремежа му да не я смаже под тежестта си. Тами имаше желание да погали с пръсти всеки сантиметър от прелестното му тяло, до който можеше да достигне.

— Това не става така, Валиант — името му прозвуча странно от устата ѝ. — Ти заяви, че съм в овулация, нали? Не се шегуваше? Наистина ли можеш да я помиришеш?

Той се засмя и кимна рязко.

— Мога да я подуша. Точно затова съм толкова възбуден. Знаеш ли колко горещо и влажно е тялото ти за мен в този период? Ти какво, не чувстваш ли как сексуалното ти желание нараства, когато си в това състояние?

Младата жена преглътна.

— Не. Пръстите ми бяха малко подути тази сутрин, но това е всичко. Ако не ми беше казал, нямаше да знам, че това е причината — прокашля се. — Няма да правя секс с теб. Не те познавам, а аз не го правя с непознати.

— Разтвори си краката и ще променя мнението ти.

Тя се втренчи в красивите му очи. Знаеше как целува и какво я кара да чувства, когато я докосваше. Никой никога не я бе изкушавал толкова много, тялото ѝ не беше откликвало по подобен начин на друг мъж, както на него. Все още усещаше болка в слабините и напрежение в гърдите си.

— Разтвори си краката — повтори тихо той. — Искам да те вкуся толкова много, че се старая да не пускам лиги от желание.

Той се лигави? Това съвсем не е секси. Да. Съсредоточи се върху това! Тя се намръщи и бутна мъжа още веднъж по топлите му гърди, но той не помръдна и сантиметър.

Валиант се раздвижи, плъзна се надолу по тялото ѝ, като краката му излязоха малко извън леглото и вместо над лицето ѝ, вече бе надвесен над корема ѝ. Погледът му остави нейния и се съсредоточи

върху бедрата ѝ. Дълбоко от гърлото му излезе още едно меко ръмжене.

— Отвори се за мен. Направи поне това. Твоят аромат ме зове толкова силно, че чак ме боли. Позволи ми да те ближа, докато не започнеш да крещиш за мен. Нека се наслаждавам на твоята сметана — измърка той. Изведнъж вдигна глава и погледът на котешките му очи се съсредоточи в нейния шокиран взор. — Обичам сметана — и облиза бавно устни.

Тялото ѝ пулсираше. *По дяволите, той не играе честно!* Когато образите на това, което искаше да направи между бедрата ѝ, минаха през съзнанието ѝ, предателското ѝ тяло реагира с пълна сила на думите му. Прехапа здраво устни, преди да изругае тихо; бе изгубила битката с желанието си, макар да знаеше, че не трябва да го допуска.

— Не мога да повярвам. Това никога не ми се е случвало, разбираш ли? Сигурно съм си изгубила ума, но изпитвам такова желание, че чак ме боли.

Младата жена отвори колене и усети как бузите ѝ пламнаха от смущение. Бе позволявала на няколко мъже да правят същото с нея, като усещането не беше съвсем лошо, но не беше и толкова прекрасно. Беше се зарекла да не го прави отново, освен ако не е пияна или с човек, на когото наистина много държи. Не правеше секс с непознати, но и никога не бе допускала, че ще изпадне в подобна ситуация.

Тя разтвори още малко крака и видя главата на Валиант да се навежда надолу. От гърлото му излезе дълбоко и доста страшно ръмжене. Сграбчи гъстите му коси, за да задържи главата му, докато погледът му не срещна нейния.

— Не ме хапи. Няма да го направиш, нали? Искам да съм сигурна, че мислим по един и същи начин и ти ще бъдеш внимателен с тези твои вампирски зъби. Нали няма да ми пуснеш кръв?

Внезапно той се ухили.

— Знам какво правя и няма да има болка. Няма да те ухапя.

Смутена, младата жена пусна гривата на косата му и разтвори още малко крака, като се постара да не се напряга. Повторно погледна надолу, когато усети, че матракът се раздвижи под нея и видя, че Валиант съвсем се е смъкнал от леглото. Беше застанал на колене.

Големите му силни ръце я сграбчиха за бедрата и мъжът издърпа дупето ѝ до края на матрака, после хвана и внимателно побутна

коленете ѝ, за да я нагласи в положението, в което я искаше, а именно с пети, подпрени на ръба на леглото и широко разтворени крака. Погледът му се вторачи в напълно откритата ѝ женственост и от гърлото му излезе доволно мъркане. Тами повдигна глава и се взря в лицето му, юмруците ѝ стиснаха здраво завивката. Изобщо не беше сигурна в действията му.

— Ти не си окосмена навсякъде — изненада се той.

Младата жена се зачуди дали в действителност може да умре от неудобство.

— Бръсна се там. А ти или продължавай, или ме пусни да си ида. Не мога да повярвам, че се съгласих с желанието ти, защото това е пълна лудо...

Вместо да довърши изречението, тя ахна, когато Валиант побутна бедрата ѝ, за да ги отвори повече. Мъжът имаше широки рамене. Косата му се разстла върху корема ѝ, докато той се навеждаше по-близо към тялото ѝ. Горещото му дихание опари оголените ѝ слабини. С нежно движение на пръстите той разтвори срамните ѝ устни, за да я открие изцяло пред погледа си. От гърлото му повторно се изтръгна високо мъркане, а топлият му език силно бръсна клитора ѝ.

Тами заби нокти в матрака, когато започна да я ближе с бързи, дълги удари. Удоволствието бе незабавно и интензивно. Езикът му беше грапав и той го движеше по такъв невероятен начин, какъвто тя никога не бе предполагала, че е възможно. Той я дразнеше и ближеше на точното място, което изпрати пронизващи вълни на екстаз през тялото ѝ.

Тя се напрегна силно, гърбът ѝ се изви на дъга и щеше да затвори рязко бедра, за да спре прекалено мощното усещане, но раменете му я държаха открита, а ръцете му разтваряха срамните ѝ устни за лесен достъп до клитора ѝ. Мъжът я притисна към леглото, когато краката ѝ понечиха да се надигнат от ръба на матрака.

Кулминацията безмилостно я разкъса и тя изкрещя. Беше потресена от това колко бързо настъпи и колко силно я завладя. Очите ѝ бяха затворени, докато се носеше по гребена на еуфорията. Опита се да успокои накъсаното си дишане. Чу, че Валиант е задъхан повече от нея и ахна, когато изведнъж езикът му се спусна надолу и откри входа на нейната женственост.

Той изръмжа, въздухът срещу нея завибрира, дебелият му език проникна в тялото ѝ, като разтегна вагиналните стени. Мускулите ѝ все още потръпваха от контракциите на освобождаването, ръцете му се плъзнаха под дупето ѝ и я повдигнаха няколко сантиметра, за да си осигури по-дълбоко проникване.

— О, Боже — изстена младата жена.

В отговор той изръмжа дълбоко и езикът му се задвижи навътре и навън в тялото ѝ, преди да се отдръпне изцяло. Тя се насили да държи очите си отворени и зашеметена се вторачи в мъжа, докато той се надигна и след това се наведе над нея. В невероятните му очи проблесна див поглед, когато се нахвърли на гърдите ѝ. Пое едната в устата си и трескаво я засмука. Това накара Тами да изкрещи повторно от новото прекрасно усещане. Нещо дебело и твърдо опря във влажната ѝ мекота. За миг не ѝ достигна въздух, когато членът му започна да натиска там, където преди секунди беше езикът му.

Той беше едър и невероятно корав. Отпусна се върху нея и прикова тялото ѝ под себе си с толкова тежест, колкото да я държи точно там, където я искаше. Мускулите ѝ се напрегнаха, за да поемат големината му. Той проникна в нея бавно, позволявайки на тялото ѝ да се адаптира към мъжествеността му, а пръстите ѝ се плъзнаха в косата му и го хванаха за главата, за да се държи. Щом потъна в нея, я сграбчи близка до болка наслада. Когато проникна още по-дълбоко, я заля вълна от паника.

— Спри!

Мъжът замръзна, а устата му пусна гърдата ѝ. Погледът в екзотичните му очи определено бе див, истинската необходимост на неговото желание ясно бе изписана в жестокото напрежение на чертите му.

— Не ме карай да спирам — гласът му бе дълбок и дрезгав, сякаш не беше човешки. — Имам нужда от теб.

— Ти си твърде голям — боеше се тя.

— Ще си сменим местата, става ли? Ти ще бъдеш отгоре и ще ме поемеш толкова, колкото можеш. Не искам да те нараня.

Той се превъртя, показвайки огромната си сила. В един момент Тами беше под него, в следващия възседна скута му. Мъжът се увери, че не е проникнал по-дълбоко, като я държеше малко надалеч от слабините си и я изчака да подпре колене от двете страни на кръста му,

преди да я пусне. Едната му ръка обгърна талията ѝ, за да я държи на място, а другата се плъзна под нея, за да масажира с пръсти клитора ѝ. Тя отметна назад глава и се отпусна малко повече върху него.

Сега вече почувства действително дебелината на члена му. Беше минало дълго време, откакто не бе правила секс. Повдигна се нагоре и удоволствието от усещането да е в нея, изтръгна стон от устните ѝ. Мъжът бе безпощаден с пръстите, докато си играеше с чувствителния сноп от нерви, което я накара да се задъха. Задвижи се надолу и нагоре, като поемаше само толкова от него, колкото позволяваше тялото ѝ.

Чувството за разтягане, за пълнота и насладата, предизвикана от тези усещания, я шокираха, защото това бе най-хубавото нещо, което някога бе преживявала. Усещаше в себе си всеки изключително твърд сантиметър от мъжествеността му и в комбинация с онова, което вършеха ръцете му, тя се възбуди отново.

Яздеше го трескаво, като бедрата ѝ всеки път се спускаха надолу и приемаше члена му малко по-дълбоко. Изведнъж тялото ѝ сякаш избухна в пламъци и от гърлото ѝ се откъснаха стонове. Мъжът под нея се озъби и изръмжа, обикновено тези звуци би трябвало да я ужасяват, но вместо това те само засилиха страстта ѝ. Тялото ѝ се напрегна, разтърси се и тя изкрещя при повторно връхлетелия я оргазъм. Мускулите ѝ се стегнаха около твърдия му ствол, докато се тресеше от силата на екстаза.

Когато достигна своята кулминация, Валиант изрева, а тя дори не се уплаши от неговия вой. Коравият му като стомана член беше дълбоко заровен в нейната мекота, хълбоците му се разтърсиха и в женствеността ѝ се разля приятна топлина, докато той се изливаше в нея. Тами рухна върху широките му гърди.

И двамата дишаха тежко. Едната му ръка я хвана за бедрото, а другата се плъзна по гърба ѝ, погали с върховете на пръстите кожата по гръбначния ѝ стълб, докато стигна до основата на черепа и стисна в юмрук косата ѝ. Това не ѝ причини болка, но я принуди да вдигне нагоре глава, докато не ѝ остана друг избор, освен да срещне погледа му. В резултат от секса златистите му очи изглеждаха разкошно. Мъжът се усмихна, показва острите си зъби, а дланта му нежно се плъзна от бедрото до заоблената част на дупето ѝ.

— Ще те задържа завинаги.

— Какво? — Погледна го изумено.

— Реших да те задържа завинаги. Ти си моя.

Той беше добър в това да я прави безмълвна. Тами се втрени в него, напълно онемяла. *Той иска да ме задържи? Завинаги? Наистина ли? Нима си мисли, че съм домашен любимец?* Дори не беше сигурна как да възприеме думите му или какво точно означават те. *Аз съм негова? Взел е решение?* Всъщност не знаеше откъде да започне и какво да мисли за него след безумните му заявления.

Изведнъж усмивката на устните му угасна, той се напрегна под нея, едрото му тяло сякаш се превърна в камък. Тами изпъшка, когато я претърколи заедно със себе си и бавно извади все още твърдия ствол от тялото ѝ. Дари я с един последен страстен поглед, преди да се отдръпне и да стане от леглото.

— Те идват за теб, но аз няма да позволя на никого да те отнеме от мен.

Кой идва за мен? Младата жена седна на матрака. Осъзна, че блузата ѝ е набрана над гърдите, а скъсаните чашки на сутиена са под мишниците ѝ. Видя как мъжът бързо издърпа панталоните си, като през цялото време ръмжеше и проклинаше под нос.

Тя свали унищожения сутиен, смъкна блузата и изпълзя от леглото, за да застане до Валиант. Вгледа се внимателно в него. Изражението му беше страшно, когато се обърна към нея. Не го познаваше отдавна, но когато видя лицето му, разпозна изписаната там ярост.

— Остани в стаята, докато се справя с тях. Никой няма да те вземе. Сега си моя.

Наблюдаваше го с отворена уста как си облича ризата и закопчава дънките, а след това закрочи из стаята. Като затворено в клетка животно. Лъв. Ето на какво приличаше той. Само дете нямаше никакви решетки помежду им. *Какво направих? О, да. Секс с човека — лъв. Изгарящ, разтърсващ, и „свърших толкова мощно, че щях да се разпадна“ секс.* И той щеше да нарани някого, дори по-лошо, да причини болка на себе си, само за да я задържи.

Тами се отдръпна, стъпи върху нещо и погледна надолу. Панталоните ѝ лежаха на пода в краката ѝ. Обувките ѝ също бяха там. Дори не си спомняше кога ги беше събула, те бяха тип „чехли“ и трябва да са се изхлузили, когато мъжът ѝ дръпна дънките.

Валиант отиде до прозореца, погледна навън и изръмжа злобно.

— Шестима от тях приближават — изсумтя. — Мислят си, че шестима от Новите видове са достатъчни, за да се справят с мен. Това е обидно. Няма да се бавя много, секси. Защо не се върнеш обратно в леглото и да ме чакаш? Ще взема някаква храна, преди да се върна. Ти си дребничка и аз искам да те нахраня. Ще полагам много добри грижи за теб и ти ще поискаш да останеш при мен.

Тами погледна към близката нощна лампа, умът ѝ трескаво работеше как да спре това, което се боеше, че може да се случи. Валиант беше едър, свиреп мъж, а тя не искаше да бъде убит или наранен от събратята си, които идваха да я спасят. Той щеше да се бори с тях, за да я задържи в спалнята. Забеляза до нощното шкафче контакта, в който бе включена лампата. После извърна поглед към мъжа и отбеляза, че е все още с гръб към нея, докато наблюдаваше през прозореца. Повторно ръмжене се откъсна от устните му.

— Преди да се опитат да те отнемат от мен, ще ги пребия така, че да плачат за милост. Но първо ще пробвам да ги изплаша, няма начин да им позволя да те вземат, Тами. Ще направя всичко, което е необходимо.

Тя нямаше да може да живее с мисълта, че са го убили. Наведе се и дръпна кабела. Вниманието ѝ остана фиксирано върху Валиант, за да бъде сигурна, че няма да се обърне и да забележи движението ѝ. Грабна лампата с трепереща ръка, поколеба се, но знаеше, че така ще му навреди по-малко, отколкото един куршум. Не можеше да позволи това да се случи. Придвижи се бавно напред, но мъжът не се обърна, твърде съсредоточен върху онова, което виждаше през прозореца.

— Идиоти — изръмжа той, наведе се леко напред, а ръцете му стиснаха перваза на прозореца с достатъчно сила, за да накара дървото да изскърца. — Искам да останеш в тази стая. Няма да ми отнеме повече от пет минути. Ако не си тръгнат, аз ще...

Тами замахна и стовари лампата върху тила му. Стъклената ѝ основа се разби и парчетата се посипаха по пода зад гърба му. Той изсумтя и се обърна с лице към нея. *О, свършена съм! Не го ударих достатъчно силно.* Можеше да замахне и с по-голяма сила, но се притесняваше, че ще го заболи прекалено много. Той изглеждаше напълно изненадан, втрещен в нея се изправи в целия си ръст, но след

това забели очи, олюля се и се срути върху килима. Тами впери поглед в него, в ръцете си все още стискаше счупената лампа.

На секундата я хвърли настрани и падна на колене до неподвижното му тяло. Провери пулса, беше силен и постоянен. После прокара пръсти през косата му и докосна мястото на удара. Усети лека подутина, но кръв нямаше. Гърдите му се повдигаха и спускаха равномерно. Бързо се изправи на крака, уверена, че той няма да остане дълго в това състояние. Трябваше да напусне къщата, преди да се е събудил. Сигурна бе, че ще е изключително ядосан от постъпката ѝ.

— Да му се не види — ръцете ѝ трепереха, облече се набързо и пхна крака в чехлите. Натъпка унищожения сутиен в предния джоб на панталоните си — нямаше желание да го оставя тук, а и искаше да го скрие от другите. Един поглед към Валиант ѝ показа, че той все още е проснат на една страна на пода. Направи крачка към тялото му, поколеба се дали да го остави, заля я пристъп на съжаление. *Може би трябва да остана и... Не! За какво си мисля? Той иска да ме задържи завинаги, а ние едва се познаваме. Това е лудост!* И побягна.

Вратата на стаята бе заключена, трябваше да я отключи, за да излезе. Погледна надолу по коридора и видя още няколко затворени врати и стълби. Спусна се по тях. Когато дойдеше в съзнание, Валиант щеше да бъде наистина разстроен. Беше го нокаутирала хладнокръвно със собствената му лампа. Съмняваше се той да проумее, че го е направила, за да е сигурна, че няма да го наранят. Не искаше да е наоколо, за да разбере дали може да му обясни причината за постъпката си.

Тичайки надолу по стълбите, стигна до главния вход. Отключи двойната врата, бутна я и пристъпи навън от дома му.

Затръшна вратата след себе си и бързо пое по пътеката. Скръсти ръце пред гърдите си, за да скрие липсата на сутиена. Надяваше се никой да не обърне внимание, тъй като нямаше желание да обяснява. Забеляза зад оградата микробуса, с който беше дошла, четири джипа и другия транспорт на кетъринговата фирма. Мъжете вече бяха влезли през портата в двора.

Те бяха от Новите видове. Всички носеха черни униформи с бели надписи НСО на гърдите си. Заедно с оръжията, те имаха, както тя предположи, и пистолети с успокоително средство. Когато влезе в Резервата през главната порта, беше видяла от разстояние някои от

офицерите на Видовете. Територията бе опасана от десетметрова защитна стена и мъже, облечени в същите униформи, патрулираха по горната ѝ част. Тези в двора на Валиант спряха.

— Здравейте! — Тами извърна поглед, не смееше да ги погледне в лицата. — Добре съм — забърза към портата, като заобиколи мъжете, блокирали пътя ѝ.

— Тами! — Тед се втурна напред. — Наред ли е всичко?

Тя продължи напред и едва не се блъсна в един от служителите на НСО, но той отскочи назад.

— Добре съм, Тед. Отивам си вкъщи. Имах напрегнат ден, но наистина съм добре. Поговорихме си и той ме пусна. Проблемът е решен — излъга безцеремонно.

Когато излезе през отворената порта и се запъти към паркираните автомобили, един човек ѝ пресече пътя.

— Добре ли си?

Младата жена веднага разпозна дълбокия глас на мъжа, наречен Тайгър. Тя спря и вдигна глава, за да зърне странното му лице; не се шокира от факта, че то се оказа с котешки черти. Не само името му подсказваше за тях, но имаше и някои особености, които бяха близки до тези на Валиант.

Мъжът беше няколко сантиметра по-нисък и с не толкова широки гърди като Валиант, но въпреки това бе огромен. Котешките му очи бяха невероятно сини и имаше същите характерни скули и плосък нос като нападателя ѝ. Косата му бе пясъчно-кафеникава с червеникави и руси кичури. Червеният цвят не беше толкова ярък и красив като при събрата му.

— Добре съм. Мисля просто да се прибера вкъщи и да се отпусна. Преживях странен ден.

Тайгър пое дълбоко въздух и очите му леко се разшириха.

— Ще те заведа в медицинския ни център.

Тами се напрегна, разтревожи се, че той ще каже нещо, което тя не искаше шефът ѝ да чуе. Предполагаше, че мъжът долавя мириса на Валиант върху нея. Изглежда наистина имаха невероятно силно обоняние. Мълчаливо му хвърли предупредителен поглед, с надеждата да я разбере.

— Не съм наранена. Нищо не се случи.

— Какво ти направи това копеле? — Тед я хвана за ръката и я извъртя с лице към себе си. Шефът ѝ беше около метър и седемдесет и три, само с пет сантиметра по-висок от Тами и изглеждаше необичайно блед. — Той докосна ли те? Причини ли ти болка?

Тя срещна притеснения поглед на Тед и се постара да му отговори спокойно.

— Добре съм. Нищо не се случи. Двамата само разговаряхме, той разбра доводите ми и каза, че мога да си ида у дома. Толкова е просто — излъга тя.

Лицето на Тед се отпусна.

— Благодаря на Бога. Точно се приготвиха да нахлуят вътре и да те изведат. Най-после донесоха оръжието с приспивателно и доста от мъжете им бяха готови да щурмуват къщата. Представих си най-лошото, когато те чух да крещиш и след това последва рев.

— Той е страшен — дръпна ръката си от хватката му. — Просто искам да се прибера вкъщи. Това беше тежко изпитание и имам пристъпи на мигрена — излъга отново.

Шефът ѝ кимна.

— Разбира се. Ще ти платя за днес. Толкова съжалявам за погрешните указания и се радвам, че не си ранена.

— Съвсем добре съм — промърмори тя. Мълчаливо се запита дали трябва да запомни какви лъжи е изрекла, но бързо отхвърли тази идея. Истината щеше да доведе до голяма разправа, а тя не искаше това.

Тед отстъпи с несигурна усмивка.

— Денят беше вълнуващ, нали?

— Да — усмихна се насила. — Изчезвам отук. Имаш ли нещо против да взема микробуса?

Шефът ѝ се поколеба.

— Необходим ми е. Ти докара голяма част от храната за партито. Него никой не го е отменил.

— Аз ще я закарам — предложи тихо Тайгър. — Насам, госпожице Шаста. Джипът ми е точно до вас.

Тами се отправи към буса да си вземе чантата, като тихо се молеше да успее да се измъкне, преди Валиант да се е събудил. След това последва Тайгър до един от джиповете и се качи вътре. Той не запали веднага двигателя, а я изгледа напрегнато. Тя реши да бъде

малко по-честна с него, защото минутите отлитаха и не знаеше колко време има още преди „проблемът“ да се надигне от пода на спалнята си.

— Трябва незабавно да тръгнем. Моля ви, палете двигателя и ме измъкнете от тук.

Тайгър включи мотора и извика през рамо.

— Разчистете терена, веднага!

Джипът потегли и напрежението в Тами отслабна. Спомни си, че трябва да сложи предпазния колан.

— Живея на около десетина километра оттук. Благодаря, че ще ме откарате до къщи.

Той се поколеба.

— Първо ще ви заведе в нашия медицински център.

— Не! Искам само да се прибера у дома.

Погледна я неодобрително, с мрачно изражение.

— Имате нужда от лекарска помощ и трябва да се обадим на психиатър. Необходимо е да се изготви доклад за онова, което Валиант ви е сторил. Ние се грижим за справедливостта в Резервата, а той трябва бъде строго наказан за атаката си срещу вас.

Шокирана, Тами го зяпна.

— Той не ме нарани и аз не искам да го наказвате. Нямам нужда от лекар, а още по-малко пък от психиатър.

Тайгър натисна спирачките и се обърна към нея. Взря се за един дълъг момент в очите ѝ.

— Можеш да излъжеш Тед и Марси. Те са човешки същества и биха повярвали на онова, което им казваш. Аз не съм като тях, а ти силно миришеш на Валиант. Освен това мога да подуша секса. Той очевидно ти е причинил болка и те е принудил да се размножаваш с него. Трябва да дадеш възможност на нашите лекари да те прегледат, нужно е да поговориш с някого за случилото се и е необходимо да подадеш оплакване, за да си сигурна, че ще бъде наказан за онова, което е направил.

Устата ѝ бе зяпнала от изненада, така че тя я затвори, докато се взираше в Тайгър, а бузите ѝ пламнаха от срам. Преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, за да може да говори.

— Знам, че те е наранил.

— Добре съм. Той не ме е принуждавал. Искам да си ида у дома.

Мъжът отново се смръщи.

— Какво се случи?

Тами се поколеба.

— Не ми причини болка, но не искаше да ме пусне. Искаше да ме задържи като домашен любимец или нещо подобно. Беше готов да атакува всеки, който дойде за мен. Ударих го с лампата и той падна на пода. Може би ще пратиш някой да го провери, но мисля, че ще се оправи. Постарах се да не му навредя, но реших, че е по-добре така, отколкото някой да го застреля. Трябва да ме отведеш от тук, защото все пак мисля, че ще се ядоса, когато се събуди и не ме намери. Просто искам да се прибера вкъщи.

— Мътните го взели — изруга той, като освободи спирачката и натисна докрай газта. Джипът подскочи и набра скорост. — Позволи ми да те отведа до клиниката.

Тя стисна зъби.

— Той не ме изнасили, сексът беше по взаимно съгласие, не ме притискай, става ли? Просто ме откарай у дома. Моля те! Искам да забравя всичко случило се през този ден.

Тайгър кимна сърдито.

— Добре. — Посегна към радиостанцията, закрепена в горната част на жилетката му. — Тук е Тайгър. Отдалечете се всички на голямо разстояние от къщата на Валиант. Искам в тази област охраната да патрулира с пистолети с успокоително. Ако се опита да напусне собствената си територия, искам да го приспите и завържете. Ясно ли е?

Тами погледна към мъжа на седалката до нея. Той имаше хендсфри слушалка на ухото. Независимо от онова, което бе казал, изглеждаше спокоен.

— Добре. Тайгър, край — закачи обратно радиостанцията на жилетката си. — Много съжалявам за всичко това. Трябва да се свържеш с нас, ако има нещо, което можем да направим за теб. Правният ни отдел ще се погрижи.

— За какво?

— Просто ще го направят. Когато си се съгласила да работиш в Резервата, ти си подписала формуляри. Знаеш, че всичко, което се случва тук, остава поверително или можеш да се изправиш пред сериозни съдебни дела, така че те моля да не отиваш в медиите.

Уверявам те, че правният ни отдел ще се погрижи да бъдеш добре компенсирана за всички неща, с които ще се сблъскаш. Това е, което мога да ти обещаая, ако се откажеш да повдигаш обвинение срещу Валиант.

Беше подписала абсурдно дълъг договор за конфиденциалност. Не ѝ бе позволено да говори за онова, което види и чуе в Резервата на Новите видове. Не ѝ бе разрешено да ги съди, ако претърпеше като гост някакви травми. Сделката беше един вид „риск на собствена отговорност“, но те бяха заложили клауза, че при нараняване ще заплатят медицинските разходи. Сега разбра защо.

— Изобщо нямам намерение да разговарям с репортери.

Пет минути по-късно Тайгър паркира джипа пред малката ѝ къща. Други два автомобила спряха зад тях. Бяха я съпроводи до дома ѝ по всички правила за безопасност. Знаеше, че Новите видове са мишена на враждебно настроени групи и не бе необходимо да се чуди защо допълнителни превозни средства ги бяха последвали.

Хвърли поглед към къщата и се опита да скрие смущението си. Тя бе наследство от баба ѝ. Постройката беше в лошо състояние, а Тами нямаше излишни пари, за да я оправи. На места верандата бе хлътнала и изглеждаше разкривена. Големи участъци от боята бяха олющени, а стъклото на един от предните прозорци бе счупен и залепен с тиксо. Жилището бе малко — три стаи и баня, но пък си беше нейно. Питаше се какво ли си мисли мъжът от Новите видове, докато се взираше в дома ѝ със смутено изражение на лицето.

— Сигурна ли си, че не искаш да се видиш с лекар или психолог? Ще накараме Валиант да заплати, ако подадеш жалба. Ние сме по-сурови от вашата правосъдна система.

Младата жена поклати глава и разкопча предпазния колан.

— Той не ме нарани, не искам да го наказвате и не ми трябва лекар. Все още не съм категорична що се отнася до частта с психолога, но аз съм издръжлива. — Тя замълча. — Просто искам да забравя това, което се случи. Става ли?

Мъжът срещна погледа ѝ и мълчаливо се взря в нея, но бавно кимна.

Тами слезе от джипа и се отправи към входната врата, отключи я и влезе в малка стая. Обърна се и забеляза, че Тайгър продължава мълчаливо да я наблюдава от черния си автомобил. Решително затвори вратата и пусна резето.

— Да му се не види — въздъхна. Тръгна към банята да си вземе душ. — Никога не съм очаквала ден като днешния. До тук с „винаги се опитвай да бъдеш подготвена за всичко“. Ха! Мъж — звяр с убийствени целувки, притежаващ умения и способности да съблазни всяка жена — поклати глава. — Животът ми става все по-странен и по-странен. Защо не може изобщо някога да е нормално?

Валиант изстена. Главата му пулсираше и той не можеше да си спомни защо. Отвори очи и се взря в килима. Лежеше проснат върху него. Премигна, преди някой да тикне голяма найлонова торба, пълна с лед, пред лицето му. Не помръдна. Пое си дъх и тихо изръмжа. Това причини още по-силна болка в главата му.

Тайгър приклепна, като продължаваше да държи торбата с лед.

— Сложи си това на темето — прошепна.

Валиант я грабна. Ръката му леко трепереше, но намери мястото на най-силната болка. Потръпна и изръмжа, когато ледът докосна темето му. Съсредоточи вниманието си върху Тайгър.

— Добре ли си?

— Какво се е случило?

Тайгър въздъхна.

— Ще си спомниш. Просто остани долу, когато това стане.

Ледът помогна за намаляване на болката и той си пое дълбоко дъх, ароматът вътре в помещението изпълни носа му. *Тами!* Опита се да седне, но стаята се завъртя пред очите му. Въздъхна отново, отпусна се на пода и се озъби на приятеля си.

— Кой от хората ти успя да се прокрадне до мен?

— Тами го е направила. Ударила те е с лампата. — Тайгър се изправи и се отдръпна на голямо разстояние. — Тя е в безопасност и извън Резервата.

Ярост изпълни Валиант и той изрева.

— Върни я! Тя е моя!

В отговор другият мъж се облегна на стената, скръсти ръце пред гърдите си и въздъхна.

— Тя те е ударила, за да избяга, помоли ме да я откарам вкъщи, но отказа да повдигне обвинение. Имаш късмет, човече. Тя можеше да ти издейства заключване в малка, тясна килия, а Джъстис да решава дали е необходимо да те остави там завинаги. Ако си твърде опасен за околните... Мамка му, не ме карай да ти обяснявам. Това е кошмар, възможност, пред която не искаме никога да се изправяме.

Болката намаля достатъчно, за да може Валиант да седне, без стаята да се върти около него. Втренчи се в Тайгър.

— Тя е моя.

— Това го разбрах — подуши въздуха. — Ти си я имал, всичко е наред — погледът му се плъзна до леглото и обратно. — Но не може да я задържиш. Тя е човек. Този трик не върви дори при нашите жени. Знаеш, че не е възможно просто да предявиш претенции и да ги принудиш да живеят с теб.

— Много е дребничка. Лесно мога да я задържа тук и да променя решението ѝ да ме напусне. Планирах да я храня и да се грижа за нея.

— Тя спомена, че за теб е била като домашно животно. Мисля, че е разбрала ситуацията погрешно. Хората са склонни да ни виждат в лоша светлина, но като чух какво говориш, осъзнах, че е била напълно права. Тя не е домашен любимец.

— Знам, че не е. — Валиант се намръщи, притесни се от факта, че ѝ е създал погрешно впечатление. Обхвана го разкаяние. — Затова ли ме е напуснала? Затуй ме е ударила? Аз ще ѝ обясня, че ми е жена, а не домашен любимец.

— Тя не е твоя, човече. — Тайгър се отблъсна от стената. — Сама поиска да си иде. Примири се. Ти и аз не сме за хората. Говорихме за това, помниш ли? Те са твърде крехки и се плашат много лесно, а ти имаш нужда от половинка от Видовете — някоя от котешкия.

— Вече не. Искам Тами!

— Много лошо. Не можеш да я имаш. Самият ти казваше, че нашият народ расте мекушав и как ненавиждаш това. Точно сега ти си този, който звучи смирено. Стегни се и погледни фактите. Човеците никога не са се сблъскали с такива като Видовете. Поне не и с хора

като нас, при които преобладава животинската част. Аз изглеждам повече като човек в сравнение с теб.

Тъгата бе емоция, която Валиант мразеше, но въпреки това тя го завладя.

— Няма да се върне при мен, нали?

— Не — погледът на Тайгър се смекчи, — няма.

— Тръгвай си.

— Предпочитам да остана известно време, за да се убедя, че си се възстановил напълно. Ще направя вечеря. После ще пийнем и ще поговорим. Чух, че ще прехвърлят тук няколко женски от котешкия вид, които още не си срещал. Може би една от тях ще бъде за теб.

Образът на Тами изплува в съзнанието му.

— Остави ме. Имам нужда да остана сам.

— Новите женски пристигат утре. Ще дойда да те взема и ще отидем в хотела, за да можеш да ги подушиш.

Валиант с мъка се изправи на крака, погледна към леглото, където бе лежала Тами. Ароматът ѝ вътре в помещението беше все още силен. Захвърли торбата с лед и се приближи към кревата. Предпочиташе да усеща болката, отколкото завръщането към омразното състояние, в което съществуваше преди да изпита всички онези прекрасни неща с Тами. Пропълзя върху матрака и се сви там, където тя бе лежала, вдишвайки аромата ѝ.

— Валиант? Ще дойда да те взема утре в два.

— Не си прави труда. Просто си иди. Затвори вратата, като си тръгнеш. Не искам да се срещам с никакви женски котки.

Той вдъхна мириса на Тами, искаше да го запомни, преди да е изчезнал, и се заслуша в стъпките на приятеля си, който напускаше къщата. Затвори очи и нежно докосна завивката. Не можеше да си спомни кога за последен път сълзи бяха мокрили очите му, но в момента те напиреха. Беше я загубил и тя никога нямаше да се върне при него. С нея позна спокойствието. Щастieto. Надеждата. А сега ги нямаше. Тя беше... загубена за него, завинаги.

ГЛАВА 4

Защо не мога да забравя Валиант? Докато нагласяше щеката за билиард срещу бялата топка, Тами се чувстваше напълно отвратена от себе си, че не е способна да наложи контрол върху собствените си мисли. Хвърли поглед към червената топка и към джоба на масата. Помещението се огласяше от силна музика. Някой бе в настроение за ритмите на класическия рок. Близо до нея прозвуча въздишка.

— Стреляй вече, Там. Знаеш, че така или иначе ще ми сриташ задника.

Тя обърна глава и се усмихна на дългогодишния си най-добър приятел Тим. Дватамата се познаваха още от началното училище и бяха много близки. По времето, когато бяха в гимназията, той бе пожелал задълбочаване на връзката им, но Тами не бе отвърнала на романтичните му чувства. Сега, години по-късно, имаха удобна, строго платонична дружба, която ги удовлетворяваше.

— Не мога да ти помогна, по-добра съм от теб.

Усмивка изви устните му. Изглеждаше някак непохватен, макар да имаше сладка усмивка и добродушни кафяви очи. Тим приличаше на обикновен компютърен маниак, какъвто всъщност беше. Той работеше в дома си като програмист, създаваше софтуер за игри. Облечен бе с тениска с надпис и долнище на анцуг, а очилата му блестяха от светлините на бара.

— А аз мога да те бия по всяко време на компютърни игри.

— Да, можеш. — Тя удари бялата топка и с нея вкара червената в ъгловия джоб. — Ето защо съм по-умна от теб и това е причината да сме в бара, а не у вас пред компютъра. Исках аз да спечеля.

Той ѝ се изсмя подигравателно.

— Не си по-умна от мен. Аз просто съм джентълмен.

Младата жена вкара друга топка.

— Жалко, че никога не залагаш пари на игрите ни.

— Аз печеля добри пари, но не съм толкова добър — засмя се. — В рамките на един час ще унищожих всичките ми спестявания с

начина, по който играеш бiliarд.

Тами му намигна.

— Знаеш, че се нуждая от нов покрив.

Усмивката на Тим изчезна, докато се взираше в нея.

— Така ли? Защо не ми позволиш да платя за него?

Голям гаф. Направи неволна грешка. Би трябвало да се досети, но съзнанието ѝ все още си оставаше разсеяно от спомена за чифт котешки очи с цвета на разтопено злато, принадлежащи към тяло, което я караше да гори, когато си спомнеште за Валиант. Бяха изминали пет седмици от срещата им, но тя мислеше за него по сто пъти на ден. Поклати глава.

— Пошегувах се.

Тим не беше човек, който лесно можеше да бъде заблуден.

— Не, не си. Пак ли протече? Хайде, Там. Нека ти помогна. Ние сме приятели. По дяволите, на практика сме семейство. Знаем колко изкарваш и това е глупаво. Не можа да отидеш в колеж като мен. Имаше баба, за която трябваше да се грижиш, и съм наясно, че все още изплащаш дълговете ѝ. Тази къща, дето ти остави, е като смъртоносен капан. Позволи ми да платя за нов покрив. Необходими ли са някакви други ремонти? Имам пари и те просто си стоят в банковата ми сметка. Не е като да имам приятелка, която да ги харчи.

Тами вкара и черната топка. Играта свърши. Намръщи се на най-добрия си приятел.

— И преди сме водили този спор, няма да взема парите ти. Благодаря ти от все сърце, но аз не съм паразит.

— Това са глупости и ти го знаеш. Никога не бих те обвинил, че си такава. Винаги си правила всичко за всички, така че нека този път аз ти помогна. Приятелите и семейството се държат един за друг.

— Не желая да се караме.

Младата жена се отдалечи от бiliarдната маса и отиде до мястото, където бяха питиетата им. Грабна своята бира, погледна останалата течност и отпи глътка. Рядко пиеше алкохол, но понякога изпитваше желание за това. Когато пресуши бутилката, приключи с първата и последната си бира за вечерта. Откакто бе срещнала Валиант, все по-често изпитваше необходимост да се почувства замаяна.

— Ние не се караме. Опитвам се да ти влея малко здрав разум. Аз живея при моите родители и не плащам ипотека. Имотът е изплатен. Плащам само данъци, които са незначителни като сума. Печеля наистина добре и притежавам всички играчки, които искам. Нека ти помогна. Помниш ли, когато миналата година баща ми получи инсулт и тъпите медицински сестри, които му бяха изпратили от болницата? Ти дойде и се погрижи за него вместо тях. Намери прекрасна жена, която бди над татко сега. Ти му сменя памперсите много седмици, без да вземеш цент. Сега ми позволи аз да ти помогна.

— Знаеш ли какво — Тами въздъхна и се обърна към него, — можеш да дойдеш да ми сменяш памперсите, ако или когато някога получа инсулт. Дотогава не ми навирай в лицето парите си. Това е различно.

Тим се засмя.

— Най-накрая! Даваш ми зелена светлина да ти сваля панталоните.

Тя се разсмя и поклати глава.

— Отвратителен си.

Той размърда вежди.

— Хей, това е най-близкото нещо до покана, която някога съм получавал да те видя гола.

— Не е вярно — младата жена хвърли бирената бутилка в кошчето за боклук и грабна чантата си. Един поглед към часовника ѝ показва, че е малко след единайсет. — Не забравяй времето, когато бяхме на десет и аз исках да отида да се гмуркам гола. Тебе те беше страх. Въобразяваше си, че ако си свалиш бельото и нагазиш в езерото, някоя водна костенурка ще се залепи за слабините ти. Тогава имаше шанса да ме видиш гола.

— Това не се брои. На онази възраст си мислех, че всички момичета са гадни, а и освен това не беше достатъчно пораснала, за да има какво да видя.

Тя се засмя и махна.

— Нито пък ти си имал. Трябва да тръгвам. Утре ще обслужваме официален обяд в църквата и се налага да отида на работа в седем, за да помогна в подготовката. Ашли Блас се запознала с някакъв тип и ще се омъжва. Утре дават обяд по случай годеча им.

Тим потръпна.

— Някой се жени за нея? Да не си е направила личностна трансплантация? Тя е най-досадният човек, когото съм срещал. Жалка нещастница — отпи голяма глътка от бирата си.

— Не. — Тами изсумтя. — Тя все още е кучка, но е успяла да убеди онзи идиот, че някак си е мило да слуша тирадите ѝ относно всичко. Или е това, или използва голямата си уста да му замайва главата.

Тя тръгна към вратата, махна му с ръка и му изпрати въздушна целувка. Чу как Тим се задави с бирата си заради последния ѝ коментар и след това се засмя, когато тя напусна бара.

Летата в Северна Каролина бяха особени. През деня беше горещо, а залезът на слънцето донасяше студен вятър, който сега се изви около Тами, докато вървеше към колата си. Младата жена се огледа, наслаждавайки се на тихата нощ. Винаги бе считала, че да израснеш в малко градче е страхотно. Познаваше кажи-речи всички и имаше пълна свобода, тъй като баба ѝ беше почти изкуфяла. Тами се бе преместила при нея точно след осмия си рожден ден, но все още си спомняше живота в големия град. Провинцията ѝ харесваше повече.

— Хей — провикна се някакъв мъж. — Вие ли сте Тами Шаста?

Почти беше извадила ключовете за колата си. Обърна се и се вгледа във високия непознат, облечен с дънки и зелена памучна риза с дълъг ръкав. Облеклото му завършваше с чифт очукани кафяви каубойски ботуши. Той определено не бе човек, който живееше в техния малък град. Беше в средата на тридесетте, с кестенява, късо подстригана коса. Тами веднага застана нащрек. Научила се бе никога да не се доверява на непознати, особено мъже.

— Кой иска да знае?

Мъжът мълчаливо пъхна палци в предните джобове на панталоните си.

— Казвам се Тери Бригс. Чух, че с вас се е случил инцидент в онова място на Новите видове, което откриха наблизко.

Сърцето ѝ запрепуска лудо. *Какво е чул? Кой е този човек?*

— Не знам за какво говорите — излъга тя. — Приятна вечер. — Отключи вратата на колата, но задържа погледа си върху непознатия. Ужасен сценарий се заформира в главата ѝ и ѝ се прииска да изстене. С нейната любов към фантазиите би запълнила графика на всеки психиатър.

— Недейте така — рече той и пристъпи крачка напред. — Чухме, че сте имали спречкване с едно от онези експериментални животни и то е сложило лапите си върху вас.

Тами се напрегна, страх плъзна надолу по гръбнака ѝ. Човекът се беше приближил и сега вече се намираше на няколко метра от нея. Той беше висок около метър и осемдесет и пет, но това не означаваше почти нищо. Обикновено всички стърчаха над нея, но този бе непознат и тя се почувства застрашена. Погледна нагоре към него и съвсем не ѝ хареса факта, че бе нахлул в личното ѝ пространство. Не можеше да отвори вратата на колата си, освен ако не се мръднеше по-близо до него, което нямаше намерение да направи.

— Виж — тя погледна надолу към ботушите му, после обратно към лицето му, — каубой. Не знам за какво говориш. Каквото и да си чул, слуховете не са верни. Сега трябва да се отдръпнеш, защото искам да си тръгна.

На лицето му се изписа отвращение и то стана грозно и грубо.

— Те са ви промили мозъка, така ли? Онези жалки животни го прилагат върху някои от хората. Всичко е наред, госпожо. Правили са го и преди, не сте само вие. Трябва да дойдете с нас и ние ще ви помогнем отново да мислите разумно. Искаме да участвате в пресконференция, на която да разкажете на всички какво са ви сторили болните животински копелета. Това ще покаже на света, че те не са нещо, с което ние, достойните хора, е необходимо да живеем. Ще се наложи всичките да бъдат унищожени.

Младата жена чу всяка дума, която той каза. Малко я смути очевидната му омраза към Новите видове, но най-притеснителната част от кратката му реч бе онази с „нас“. Извърна глава и забеляза тримата мъже, притаени в сянката на сградата, където се криеха. *Това не е добре. Мамка му.* Взря се във високия мъж до себе си, от страх сърцето ѝ ускори ритъма си. *Помисли. Не изпадай в паника.*

— Чудесно. Така да бъде. Защо не ме последвате до дома ми и там да го обсъдим? — Ако успееше да влезе в колата си, можеше да кара до офиса на шерифа или да се докопа до мобилния си телефон и да повика помощ. Нямаше никакво намерение да им позволи да я следват до къщата ѝ.

Непознатият примигна, изглеждаше малко изненадан, но стисна устни.

— Ще пътуваме с моя пикап.

Тя кимна, бързо прецени, че е нужно да го държи в неведение. Би било по-лесно да го изненада, ако той си мисли, че е пълна идиотка.

— Добре. Ами колата ми? Не мога просто да я зарежа тук. Ако остане на паркинга, първото нещо, което ще направи на сутринта Сам, той е собственикът, е да я изтегли на буксир. Аз ще карам пред вас, а вие ще ме следвате.

Една ръка се стрелна и я сграбчи за лакътя.

— Колата ти е най-малкият ни проблем. Ти ще ни помогнеш да настроим всички хора против онези животни.

Тами стисна в юмрук ключовете, така че върховете им да се подават между пръстите ѝ. Шансовете ѝ срещу четиримата мъже бяха почти минимални. Мълчаливо се помоли някой да излезе от бара и да ѝ се притече на помощ, но това не се случи. Със свободната си ръка сграбчи дръжката на вратата.

— Не мога просто ей така да оставя колата си тук. Готова съм да изслушам онова, което имате да ми казвате, но нямам възможност да си платя, за да ми докарат колата обратно у дома.

С рязко движение тъпакът се опита да я отстрани надалеч от превозното ѝ средство. Той я дръпна достатъчно силно и тъй като тя се беше вкопчила в дръжката на автомобила, вратата се отвори леко и вътрешното осветление в купето се задейства. Непознатият я дръпна още по-силно и дланта ѝ се изплъзна от метала. Тами се завъртя и разбра, че за да се освободи е необходимо да атакува.

С върховете на ключовете, които стърчаха между пръстите ѝ, силно удари мъжа в корема, след това го изрита. От удара ръката я заболя, с другата посегна към лицето му. Ноктите ѝ се забиха в плътта точно под едното му око. Той изрева и я пусна в същия момент, в който тя нададе пронизителен писък в опит да привлече вниманието на някой върху затрудненото ѝ положение.

Тами блъсна непознатия и побягна към бара, но успя да измине само няколко метра, преди някой да я сграбчи за косата. Тя отново изпищя, този път от болката, която опъването ѝ причини в задната част на главата. Мъжът я дръпна, стисна я брутално и я запрати в някакъв паркиран пикап. Бузата ѝ се удари в страничното огледало и болка прониза едната страна на лицето ѝ в близост до ухото.

Нападателят пусна косата ѝ, за да я обхване със силните си ръце през кръста. Те я задържаха да не се удари в земята, когато коленете ѝ се огънаха. Изпищя отново и ритна идиота, докато я повдигаше във въздуха. Отдръпвайки се рязко назад, в неистов опит да се освободи от него, тилът ѝ се удари в лицето му. Той изруга силно и я пусна.

Младата жена тупна тежко на земята и едва не падна на колене, но успя да се задържи, като залитна и се отдалечи на няколко крачки от мъжа. Двама от нейните нападатели препречваха пътя ѝ към бара. Опита да се съпротивлява на световъртежа, причинен от болката в лицето и задната част на черепа, където грубо се бе ударила в тъпака. Блъсна се отново в пикапа, когато понечи да се шумугне край него. След това хукна към пътя. Успя да пресече паркинга и стигна до тротоара на улицата. Тогава забеляза фаровете на идващ срещу нея автомобил.

Тами се завтече към колата, уверена, че онези смотаняци ще хукнат да бягат в обратна посока. Трафикът по това време на нощта бе обичайно слаб, а всеки, който беше в превозното средство, приближаващо към нея, би бил по-добър човек от тези, от които бягаше. Тя размаха ръце и закрещя, за да привлече вниманието на водача и осъзна, че колата започна да намалява ход.

Когато съвсем приближи, младата жена позна автомобила. Очуканата таратайка на пастор Томас в този момент бе най-приятната гледка. Шофьорът натисна докрай спирачките и спря на няколко сантиметра от мястото, където стоеше Тами. Той се взря в нея през предното стъкло и тя забеляза шока, изписан върху лицето му. Изпълни я облекчение. Но тогава погледът му се премести, устните му се разделиха, а очите му се разшириха от тревога за нещо, което бе съзрял встрани зад нея.

Тами извърна глава, за да погледне през рамо и видя четиримата да бързат към нея. Всичко, което успя да види, преди да я достигнат, бе стичащата се по брадичката кръв от разцепената устна на непознатия с каубойските ботуши, който я бе повдигнал във въздуха. Отново изпищя, отскочи назад и размаха юмруци, но един от мъжете я сграбчи за лактите, а друг — за краката. Вдигнаха я на ръце и хукнаха заедно с нея към паркинга на бара. Пастор Томас изкрещя името ѝ, като същевременно надуваше клаксона на таратайката си.

Когато стигнаха до техния автомобил, нападателите я вдигнаха високо и я хвърлиха, сякаш бе чувал с картофи, през страничния борд в каросерията на пикапа. Силата на удара изкара въздуха от дробовете ѝ, а в главата ѝ избухна болка, когато тялото ѝ се приземи върху металния под. Опита се да си поеме дъх, заповяда си да се раздвижи, но когато се помъчи да седне, две тела се стовариха отгоре ѝ. Вложи сетни сили, за да ги отхвърли и задраска с нокти по двамата мъже, но те без усилие я задържаха прикована под себе си. Двигателят изрева и вратите на превозното средство се затръшнаха секунда преди водачът да включи на задна скорост. След това колелата се завъртяха и всичко започна бързо да се мести покрай тях.

Внезапното и рязко потегляне на пикапа изтърколи двамата нападатели далече от нея и те се блъснаха в страничния борд на каросерията. Движението преобърна на една страна и Тами. Тя съзря нощното небе. Шофьорът наби спирачки и младата жена се търкулна в обратна посока, миг преди той да смени отново предавката. Скоростната кутия шумно запротестира, издавайки стържещ звук.

Тами посегна към ръба на каросерията, с надеждата да се измъкне, но водачът натисна газта, преди пръстите ѝ да успеят да стиснат метала. Инерцията на пикапа напред я отхвърли към задния капак. Сграбчиха я ръце и тя отново се оказа затисната под двете мъжки тела. Успя само да изпищи.

Автомобилът бързо набра скорост. Над напрегнатото пухтене на двигателя и тежкото дишане на похитителите ѝ Тами чуваше непрестанния вой на клаксона зад тях. Пастор Томас ги следваше, без да престава с опитите си да привлече внимание към това, което се случваше.

Благословен да е! За съжаление постъпката му накара шофьора на пикапа да стане още по-безразсъден. Автомобилът мина през няколко дупки и Тами изпъшка от болка, тъй като мъжете се тръшкаха върху нея и болезнено притискаха гърба ѝ към металния под.

Ребрата и главата я боляха. Общата тежест на двамата смазваше белите ѝ дробове и тя се бореше за глътка въздух. Ревът на клаксона ги преследваше и като че ли щеше да продължи да го прави вечно. Мъжете, които не преставаха да я затискат, започнаха да ругаят, когато друсането зачести. Изглежда водачът бе напуснал пътя и караше по трева, както предположи Тами според начина, по който превозното

средство се плъзгаше силно и неравномерно и задницата му подскачаше. Звукът на клаксона заглъхна. Тя разбра, че нападателите ѝ бяха достатъчно умни да напуснат шосето и да поемат по терен, където таратайката на пастора не може да се движи.

Младата жена почти бе припаднала от болка, когато от пикапа се чу остър стържещ звук и той намали ход, докато не спря. От кабината един мъж прокле високо. Тежестта на телата, които я затискаха, изведнъж олекна. Тами силно заби колене в стомаха на единия от похитителите и той издаде ужасен звук на гадене. Тя вкопчи длан в ръката на другия, който в този момент се опитваше да я хване за бедрото. Ноктите ѝ се забиха в меката му плът, докато човекът не изкрещя и рязко се отдръпна на разстояние.

Тами размаха юмруци и зарита с крака, за да се измъкне от нападателите. Успя да им нанесе достатъчно удари, които ги накараха да се отдръпнат от нея. Тя седна, след което се хвърли в другата посока. Пръстите ѝ стиснаха капака на автомобила. Отчаянието и страхът я принудиха да намери в себе си сили, да повдигне тяло и да се прехвърли през страничния борд на каросерията. Падна в пръстта до превозното средство и си удари хълбока. Остана да лежи за секунда, застинала от болка, докато до нея вратата на кабината се отвори с изскърцване и пред погледа ѝ попаднаха нечий крака.

Лунната светлина ѝ позволи да различи заобикалящата ги гъсто залесена площ. Тами се надигна и затича към тъмната плътна линия на дърветата, като се надяваше да се скрие там и знаеше, че това е единственият ѝ шанс да се изплъзне от копелетата. Едва стигнала до първите дървета, чу мъжете да викат след нея. Това я насърчи да се движи по-бързо, а ужасът я мотивира да продължи, като пренебрегна болката в хълбока си.

Някой зад нея дишаше тежко, съкращавайки разстоянието. Обхвана я желание да изкрещи силно. Щяха да я хванат. Успя да заобиколи тъмното, неясно очертание и се надяваше преследвачите ѝ да се ударят в това, което тя бе избегнала. Нещо се блъсна в гърба ѝ. Ударът я запрати в мръсната листна маса и нещо тежко я притисна към нея. Болката я разкъса със сила, която накара всичко около нея да потъне в черно.

— Валиант? — извика отново Тайгър.

Валиант излезе от къщата, приближи портата на оградата и спря. Погледна към приятеля си.

— Има ли причина да крещиш в два през нощта? Спях.

Тайгър изглеждаше мрачен.

— Обадиха ни се преди няколко минути от местното шерифство. Нуждаят се от нашата помощ.

Валиант гневно присви очи.

— Ти знаеш, че не обичам хората. Идете да им помогнете, щом искате. Защо си дошъл да ме притесняваш?

Тайгър прехапа устни.

— Запази спокойствие, ясно?

Валиант почувства стягане в стомаха. Щом събратът му го предупреждаваше, значи това, което имаше да му казва, щеше да го ядоса.

— Защо? Да не би да има още хора, които искат да ни нападнат? Нуждаете се от мен, за да патрулирам из Дивата зона ли? Да не са нарушили защитната стена? Няма да охранявам отвън заедно с човешките патрули. Просто ще убия нарушителите, ако дойдат тук.

Тайгър се поколеба.

— От града е била отвлечена човешка жена, има свидетели. Мъжът, който е видял как са я отвели, е последвал автомобила на похитителите, но ги е изгубил, когато те са се отправили към гората, където неговата кола не е могла да се движи. Обадил се е за помощ по мобилния си телефон, но това е малък град. На ченгетата е отнело няколко минути, докато стигнат до мястото, където очевидецът ги е изгубил. Намерили са пикапа, но не и жената. Четиримата неизвестни са я хванали и са избягали с нея в гората. Местните полицаи не притежават инстинкта на животните за преследване на плячка. Ще трябва да изчакат дневната светлина, а тогава може да е твърде късно за жертвата. Шерифът се е сетил за нас. Организирай съм няколко от нашите офицери, с които под мое ръководство ще помогнем на властите. Помислих си, че и ти ще искаш да дойдеш.

Валиант ненавиждаше идеята която и да е жена да бъде във властта на човешките мъже. Те бяха неуравновесени и жестоки.

— Съжалявам за жената, но все още не разбирам защо си дошъл точно при мен. Губиш си времето в приказки, ако имате намерение да я

търсите. Трябва веднага да тръгнете по следата.

— Сега идва най-лошото. Когато шерифът и заместниците му намерили пикапа, са го претърсили, за да идентифицират собственика и са открили, че похитителите са членове на една от онези екстремистки групи, мразещи Новите видове. В автомобила е имало няколко брошури, които са ги довели до това заключение. — Тайгър се поколеба. — Отвлекли са Тами.

Ужас разкъса Валиант.

— Моята Тами?

Тайгър кимна мрачно.

— Да. Твоята Тами. Мислех, че ще искаш да помогнеш да я намерим — замълча. — Реших, че все още достатъчно добре си спомняш нейния аромат, за да можеш по-бързо да откриеш следите ѝ.

Злобен рев се изтръгна от гърдите на Валиант. Обхвана го ярост при мисълта как онези мъже нападат неговата Тами. Враждебно настроените групировки убиваха хората, свързани с Видовете. В съзнанието му веднага изплува красивото ѝ лице. Задъха се, мъчеше се да разсъждава, обезумял при идеята за онова, което щяха да ѝ сторят.

Тайгър трепна.

— Предполагам, че ще дойдеш.

Валиант бързо се обърна и хукна към къщата.

— Само да си взема някои неща — изръмжа силно. — Не тръгвайте без мен! Ще ги разкъсам с голи ръце, ако са ѝ навредили по някакъв начин!

— Така си и мислех! — извика след него приятелят му.

Няколко минути по-късно исполинът изскочи отново навън. Тайгър забеляза, че си е обул обувки. Качи се в джипа, без да обели дума за зловещия вид на ножа, който висеше привързан към бедрото му. Валиант скочи на седалката на пътника. Тайгър махна с ръка, за да сигнализира на другите две превозни средства, спрели зад тях, да ги последват.

— Ще ги убия, ако я наранят — закле се огромният мъж.

Тайгър прехапа устни.

— Не забравяй, че няма да сме на територията на Резервата. Техният закон може да е в разрез с нашите действия. Онези типове са отвлекли жена. Имай предвид, че като ги заловим, те ще бъдат съдени строго. Искам да съм убеден, че си наясно с всичко това. Не става ли

малко да ги поосакатиш, но да останат живи, а? Би било лоша реклама за нас, ако върнеш на властите онези хора на парчета.

Валиант се озъби.

— Всичко зависи от това дали са я наранили или не.

— Звучи ми достатъчно честно — и Тайгър настъпи педала на газта.

Шериф Купър, белокос мъж в средата на петдесетте, открито зяпна четирите същества от Новите видове, които слязоха от трите джипа. По пътя Тайгър бе казал на Валиант името на човека и го бе предупредил да се отнася вежливо. В отговор той му се бе озъбил.

Единственото му желание бе да намери Тами. Не му пукаше какво впечатление ще направят, нито че властите искаха те да се държат добре. Изглежда Тайгър смяташе молбата за помощ на хората за голяма работа, нещо като първа стъпка към приемането им от жителите на града. Но според него те молеха за помощ просто защото са много отчаяни.

Погледът му стрелна тримата му събрата. Тайгър, Брас и Райдър бяха с униформите си. Шерифът, с разширени от страх очи, сякаш най-много се взираше в него. Може би, защото вместо униформа, носеше спортни дънки и сив пуловер, които бе успял да надене на себе си, когато виковете на приятеля му го събудиха. Отправи директен поглед към очите на Купър и осъзна, че човекът не може да отмести взор от лицето му. С мъка устоя да не оголи зъби и да направи истинско шоу. Очевидно не дънките бяха смутили мъжа, а чертите на физиономията му.

Шерифът изглежда успя да наложи контрол над страха си и пристъпи към тях, когато го приближиха. Той прочисти гърло и протегна ръка към Тайгър, който бе поел инициативата да се срещнат край пътя с групата на хората.

— Аз съм шериф Грег Купър, а това са моите заместници. Благодаря ви, че се отзовахте на молбата ми. Пристигнахте много бързо, за което сме ви признателни.

Тайгър спря близо до мъжа и му стисна десницата.

— Аз съм Тайгър, а това са моите хора — пусна ръката му и посочи: — Брас, Райдър и Валиант. Радваме се да бъдем полезни,

шериф Купър. Има ли някаква промяна, откакто ни се обадохте?

Възрастният мъж поклати глава.

— Не. Не ми е ясно как може да се случи това. Познавам Тами Шаста от осемгодишна, когато се премести тук и не знам някой, който би искал да я нарани. Тя е едно мило малко момиче. Нашият пастор е този, който е видял как онези мъже са я хванали и е тръгнал след тях. Пикапът, който са използвали, за да я похитят, се е развалил на около километър и половина встрани от този път. Масленият картер се е пробил и двигателят е блокирал. Нападателят не са тукашни, тъй като пастор Томас знае всеки, който живее в този район и би ги познал.

Тайгър кимна.

— Ние поемаме оттук. Вие сте повече от добре дошли да дойдете с нас, ако искате. Моите събрата и аз можем да проследим всичко, нали сме две котки и две кучета.

— Настоявам за това — заяви шерифът, като им метна нервен поглед, сякаш неуверен в техните действия. — Сблъскавал съм се с много неща в моя живот и когато намерим Тами, имам ужасното предчувствие, че ако все още е жива, ще иска да види познато лице. Не мога да се сетя защо четирима мъже ще отвлекат хубава жена, освен ако не е за най-лошото. Осигурил съм линейка в режим на готовност, ако са я изнасилили или са се гаврили с нея. — Той спря и се намръщи. — Две котки и две кучета?

Валиант изръмжа и стресна всички човешки същества около себе си. Те уплашено се отдръпнаха и се вторачиха в него. Ако някой от хората беше докоснал интимно Тами, то той щеше да му откъсне пръстите. Докато жертвата пицеше от болка, щеше да му изтръгне ръцете от раменете, след което да го пребие със собствените му крайници. Щеше...

Тайгър проговори и сложи край на плановете му за насилие. С поглед мълчаливо го предупреди, че трябва да държи под контрол гнева си.

— Аз и Валиант сме от котешкия вид, а Брас и Райдър — от кучешкия.

— О! — белокосият мъж бе изумен от думите му.

Валиант не можеше да овладее яростта си. Приятелят му искаше от него да се отнася учтиво към хората, а той просто желаше да чуе какво знае шерифа, което да му помогне да проследи Тами. Мразеше

да губи време. Мълчаливо отправи упрек към Тайгър, като повдигна устна, при което остриите му зъби блеснаха. Не беше от търпеливите, затова събратът му трябваше да престане с тези глупости. Ахването, което дойде от хората наоколо, го накара да насочи вниманието си към шериф Купър, който залитна назад, втренчил ужасен поглед в устата му.

— Това ли са...

— Зъби — потвърди Тайгър. — Не се притеснявайте за Валиант. Той е много ядосан, че жената е отвлечена и иска веднага да тръгне по следата.

Шерифът най-сетне отмести поглед към Тайгър.

— Изпратих човек до колата ѝ пред бара, където са я похитили, за да потърси нещо нейно с миризмата ѝ. Знам, че когато използваме кучета, те се нуждаят да подушат някаква вещ, принадлежала на жертвата. Заместникът ми всеки момент трябва да се върне, обади се по радиостанцията, че е намерил якето ѝ.

Тайгър посочи към Валиант.

— Няма да е необходимо. Ние я познаваме. Тя бе част от обслужващия персонал на едно парти в Резервата и те двамата станаха приятели. Точно затова е тук. Прекарал е повече време с нея, отколкото аз. Много добре познава аромата ѝ и лесно ще я проследи.

Възрастният мъж потресено стрелна с поглед Валиант.

— Е, предполагам, че това е добре. Тогава вие, момчета, знаете какво хубаво момиче е тя и че трябва да я намерим преди похитителите да успеят наистина да ѝ сторят зло.

— Тръгвам след нея — изръмжа Валиант, напразно си губеше времето да ги слуша, когато Тами се нуждаеше от него. — Вие стойте тук, глупаци. Аз сам ще я върна обратно — и на бегом се изстреля към гората.

— По дяволите, той се движи много бързо. — Шерифът звучеше изумено. — Не съм в състояние да поддържам такова темпо. Вървете! Намерете Тами! Те имат преднина от един час.

— Чакай, Валиант! Идвам с теб! — изрева Тайгър.

Очите на Валиант привикнаха към тъмнината и той последва дълбоките и ясни следи на автомобилните гуми, оставени във високата трева. Знаеше, че Райдър и Брас го следват плътно. Те вероятно действаха по заповед, за да се убедят, че няма да заколи похитителите,

когато ги открие. Двама от събратята му нямаше да бъдат достатъчни да предотвратят това да се случи, ако човешките мъже бяха сторили нещо лошо на Тами. Ако Тайгър имаше такова намерение, трябваше да вземе със себе си поне една дузина Видове.

Намери пикапа и подуши аромата ѝ в каросерията. Скочи отзад и видя по пода кръв. Наведе се, помириша я и малко се поуспокои, когато разбра, че не е от нея. Затвори очи и пое няколко пъти дълбоко въздух, за да запомни миризмата на нападателите. Прониза го убийствена ярост, когато заедно с мириса на непознатите, усети и аромата на страха ѝ. Изправи се и скочи от автомобила. Тримата му събрата се взираха в него, чакаха преценката му.

— Двама от тях са били в задната част на пикапа. Има кръв, но не е нейна.

Тайгър кимна. Валиант приближи до отворената врата на водача. Спря и подуши, наведе се към счупеното странично огледало. Изръмжа, цялото му тяло се напрегна.

— Какво има? — Тайгър приближи и получи отговор, когато вдъхна. — Кръв!

— Нейната! — Валиант отметна назад глава и изрева. — Кръвта по счупеното огледало е нейна, значи са я наранили! Ще ги убия заради това!

Брас се покашля.

— Паднала е тук, после е побягнала, но те са я последвали. — Той стоеше на около три метра от возилото, близо до началото на гората.

Валиант се спусна напред. И четиримата подушиха района и изследваха стъпките по земята. Малките отпечатъци бяха по-трудни за откриване през нощта.

— Съвсем са пресни.

— Така каза и шерифът — потвърди Тайгър. — Похитили са я преди около час. Смятате ли, че е успяла да се измъкне от преследвачите си? — Вгледа се в съвсем малките следи, приличащи на женски стъпки. Хвърли поглед към приятеля си. — Издръжлива ли е физически? Мислиш ли, че може да надбяга нападателите си?

— Не! — озъби се Валиант. — Тя е дребна и не може да се справи с четирима мъже.

— По-добре да ги намерим бързо — изръмжа Брас.

Впуснаха се в бяг. Спряха, когато откриха ясни белези, че Тами е паднала на земята. Валиант отново изрева, когато откри още петна от нейната кръв.

— Спокойно! — изръмжа ниско Тайгър. — Позволяваме на животинската ни страна да ни води, но ние си имаме работа с хора. Озаптете инстинктите си, докато трае издирването. Те не са елени. Имайте го предвид.

Райдър изруга, когато приклекна и разгледа смачканите окапали листа.

— Някой от мъжете я е взел да я носи. Едните отпечатъци от стъпки показват добавено тегло.

— Мъртъв е, когато се добера до него! — обеща Валиант — Да вървим!

Тами се събуди и тихо изруга. Рамото, ръката, гърбът и главата я боляха. Спря изброяването на болезките и опита да се концентрира върху местата, които не ѝ причиняваха страдание. Краката и дупето ѝ бяха добре, но това бе всичко. С усилие отвори очи и се взря в ярък лагерен огън. Лежеше на една страна, с лице към него, на няколко крачки от пламъците. Извърна глава, но съжали незабавно.

Четиримата мъже седяха на паднал дънер и гледаха към нея. Един от тях, Тери, с каубойските ботуши, имаше засъхнала по брадичката и фланелата си кръв от удара с главата ѝ. Втори бе напъхал в носа си ивици плат, откъснати от ризата му, за да спре силното кръвотечение. Трети притискаше длан към рамото си, където личаха червени следи, оставени от ноктите ѝ. Белезите му ѝ подсказаха, че той е бил единият от гаднярите в каросерията на пикапа. Четвъртият мъж изглеждаше невредим.

Тя отмести поглед от нападателите си и огледа дърветата наоколо. Бяха я оставили да лежи на тревата. Когато опита да се вдигне нагоре, усети, че не може да движи ръцете си. Дръпна ги силно и осъзна, че са завързани зад гърба ѝ. Втренчи се отново в мъжете.

— Китките ти са пристегнати с моя колан, малка хулиганке. Остани да лежиш долу! — Това бе човекът, останал невредим. Тонът му беше гневен. — Аз все още настоявам, че трябва да я убием. Виж в

какви лайна се натресохме заради нея. Ритна в лицето Нед и му счупи носа, когато се опитваше да избяга от пикапа.

Тами бе изненадана. Не си спомняше да е направила подобно нещо, но скри усмивката си, щастлива, че го е сторила. Смътно си спомни как с помощта на краката оттласна тялото си нагоре и се прехвърли през капака на каросерията. Бе си помислила, че използва пода на автомобила за това. От факта, че в действителност това е било неговото лице, ѝ стана по-добре.

— Мисля, че два зъба ми се клатят. Тя блъсна главата си в устата ми — каза Тери и изсумтя, забил поглед в жената. — Аз предлагам да ѝ нашаря задника с колана си.

— Спрете да хленчите! — нареди непознатия с издраното рамо. — Имаме нужда от помощта ѝ. Нали чухте какво ни каза нашият информатор от Резервата. Едно от онези животни я хванало и я отнесло. За да спечелим подкрепа за нашата кауза, трябва да я убедим да застане пред обществеността и да разкаже на всички какво ѝ е сторило.

— Сякаш тази кучка ще го направи. — Нед замълча. — Точно така. Тя ми счупи носа. Женската е животно, също като тях. Тръгна ли мирно и тихо с нас като истинска дама? Не, по дяволите! Бореше се, сякаш е звяр. И ето сега сме заседнали в гората без автомобил. Онази кола ни следваше и аз съм сигурен, че човекът е извикал помощ. Най-вероятно е запомнил номера на пикапа. Сигурно вече ни търсят из целия щат.

— Трябва да изчакаме, Пол. — Тери се намръщи към другаря си. — Шефът ни заповяда да го чакаме, за да я отведе, когато пристигне. Ти беше този, който си мислеше, че е много лесно да я хванем. Каза, че ще бъде толкова просто, колкото яденето на пай. Той ще бъде тук след няколко дни и ще ти съдере задника. А и нашите заедно с твоя, заради това че бяхме достатъчно тъпи и се вслушахме в откачения ти план. Нали знаеш, че шефът я иска в добро състояние; заяви, че има големи планове за нея. Каза, че може да я убеди да направи всичко, от което имаме нужда, но сега нещата се обърнаха с главата надолу.

ГЛАВА 5

Пол изруга.

— В състояние съм да поправя това. Можем да я убедим да каже на медиите онова, което искаме, но вероятно ще отнеме малко повече време.

— Не разполагаме с такова — апострофира го Тери. — Шефът ще хвърли вината върху нас за цялата бъркотия. Издънихме го зле.

Пол свирепо изглежда Тами.

— Всичко, което трябваше да направиш, бе да дойдеш тихо и мирно с нас. Ние сме човешки същества, мамка му! Също като теб. Какво ти стори онова животно, когато те отнесе със себе си? Изнасили ли те? Отхапа ли си къс от теб? Опита ли се да те превърне в една от тях? Кажй веднага истината!

Тами заби в него поглед.

— Той се държа като джентълмен и ми поднесе чай. След това ме попита как е минал денят ми — излъга тя. — Не ме хвърли в каросерията на пикап и не ме смаза до задушаване, нито пък ме замъкна в гората и не използва колан, за да завърже ръцете ми зад гърба. Всъщност той е интелигентен и вежлив.

Надяваше се, че няма да отиде в ада, заради изопачаване на истината, тъй като Валиант действително бе интелигентен, но частта с вежливостта бе малко преувеличена.

— Те са животни — втрени се в нея Тери. — Защищаваш ли ги?

— Точно вие ли ги наричате така? Това е много забавно, изречено от четирима бандити, които ме отвлякоха! — Младата жена изсумтя и завъртя очи.

— Кучка! — изкрещя Нед и скочи бързо на крака. — Счупи ми носа! Сега ще ти покажа какъв звяр мога да бъда!

Пол го сграбчи за ръката.

— Седни!

— Сама си го търси! — изскимтя Нед, но седна.

Тери въздъхна.

— Тя никога няма да направи онова, което искаме. Трябва да се отървем от нея и да кажем на шефа, че случайно е умряла, когато сме я хванали.

— Изобщо няма да пренебрегвате заповедите на док. Аз му обещах, че ще я заловим и ще му я доставим жива. — Пол хвърли уплашен поглед към другарите си, сякаш носеше отговорност за тях. — Повярвайте ми! Той е човек, когото не искам да разочаровам. Разреши ни да направим запис на нейното изявление, но след това планира да я използва за един от експериментите си. Нашият информатор вярва, че между нея и животното, което я отвлече, се е случило нещо на сексуална основа. Подслушал е разговор между Джъстис Норт и едно от охраняващите го животни. Говорили са си, че може би е наранена и са искали да я прегледа лекар, но тя е отказала да повдигне обвинение за изнасилване срещу звяра. Не споменават „опит“ за изнасилване. Беше категоричен за това.

Тами знаеше, че е преbledняла. Към враждебно настроената група беше изтекла информация, някой близо до Джъстис Норт се бе разприказвал. Никога не бе срещала лично най-известния от Видовете, но го беше виждала да дава интервюта по телевизията. Народът му го бе избрал за лидер и беше нещо като техен президент. Той взимаше повечето от решенията, свързани със събратята си. Очевидно някой го шпионираше и беше предал на тези идиоти онова, което бе казал. Още по-лошо, те знаеха за нея и Валиант. Това съвсем не беше добре.

Четири чифта очи я фиксираха кръвнишки. Отвърна на втренчените им погледи. Предположи, че единственият изход от ситуацията е да ги убеди, че информацията им е погрешна, и да се надява, че няма да я убият.

— Нямам представа с кого сте говорили, но това са глупости. Нищо не се е случило — блъфира тя. — Ако си платите, бих ви намерила много по-надежден човек, който да ви достави сведения. Може би трябва да наемете информатора ви да пише фантастика, тъй като ми се струва, че добре напасва нещата. Някой репортер от онези клюкарски парцали ли е вашият осведомител? А може би ме е нападнало някое извънземно?

— Тя се е чукала с едно от онези животни? — прозвуча слисано Тери. Изглежда я така, сякаш никога преди не беше виждал нещо поотвратително. — Ти си се въргаляла с него?

Тами затвори очи, преброи до пет, после ги отвори.

— Слушай, каубой! Ти май не ме чуваш? Който ти е казал тези глупости, е пълен боклук!

— Така ни беше съобщено — потвърди Пол. — Че онзи те е повалил на земята и те е отнесъл със себе си. Нашият информатор е чул разговор между главното животно и кучето му, отговарящо за сигурността.

— Мисля, че началникът на охраната му е котка. — Нед сви рамене.

— Има ли някакво значение? Куче? Котка? Каква е разликата? — изсумтя Тери. — Те са животни, които ходят на два крака и си мислят, че са добри, колкото нас, но не са. Те не са нищо повече от лабораторни плъхове с развити мозъци. Писна ми от присъствието им и от това как глупаците по новините хвалят тези отвратителни същества за онова, което правят чрез създаването на своя собствена среда за живеене. Все едно да потупаш птицата по гърба за това, че в клетката си е направила гнездо от парченца вестник. Те са позор за страната ни, а сега пускат мръсните си лапи върху нашите жени. Трябва да ги спрем!

Нед се вторачи в Тами.

— Може би е промил мозъка ѝ? Знаем, че това е възможно. — Мъжът се наведе напред, взирайки се в нея. — Затова ли защитаваш животинския си любовник? Изтезава ли те, за да те подчини? Може би, за да я направи една от тях, той я е ухапал и ѝ е прикачил някаква болест. Така ли е? Възможно ли е да си заразена? Започна ли да ти расте опашка или козина?

Тами не можеше да повярва, че я бяха отвлекли такива малоумници. Това я накара да се почувства почти засрамена от факта, че са успели в своето начинание.

— Защо не дойдеш да видиш? — искаше да изрита кучия син, тъй като краката ѝ не бяха завързани.

Тъпакът се изправи и тръгна към нея. Младата жена се напрегна. Когато той бе достатъчно близо, тя се изви и го ритна с всички сили в пиццата. Мъжът изпищя, отскочи назад и падна по задник.

— Кучка! — изрева той.

— Кретен! — отвърна му Тами.

— Достатъчно! — нареди Пол. — Стой далече от нея! Очевидно е луда, щом е допуснала един от тях да я докосне. Ще се наложи док да се погрижи за нея. Той е един проклет кучи син.

— Добре че онези животни стрелят с халосни, иначе ще има кутрета, ако е забременяла от звяра — проговори човекът, останал невредим. Той съсредоточи поглед в жената. — Мислите ли, че ако това е възможно, тя ще роди толкова малки, колкото една кучка? Последният път моята питбулка окучи шест.

— Млъкни, Марк! — Пол му хвърли предупредителен поглед. — Всеки знае, че са стерилни, така че да не стигаме чак до там. Направо ми става лошо. Благодаря на Бог, че не могат да имат деца. Иначе вероятно биха се плодили като животните на цели котила. Хайде да си починем, да поспим, а на сутринта потегляме пеша и ще я заведем в къщата. Под ръководството на док нашите подкрепления ще ударят града вдругиден. Трябва само да я запазим жива, докато той пристигне. Това ни дава достатъчно време да направим записа с нейното изявление и да го пратим на медиите, за да покажем на всички, че онези същества са опасни.

Нед се изправи на крака и изгледа Тами.

— Два дни чакане с нея е много дълго време. Тя обича животните, очевидно е. Мисля, че знам как да прекараме тези часове — посегна към предната част на панталоните си и започна да ги разкопчава.

— Недей! — нареди Пол. — На док няма да му хареса. Знам що за експерименти прави той. Ще те кастрира, ако я нараниш по някакъв начин и провалиш плановете му.

— Тя вече го е вършила с животното. На кого му пука какво правим с нея, щом това няма да я убие? — Нед разкопча панталоните си и ги смъкна надолу по бедрата.

Ужас обхвана Тами, когато осъзна, че мъжът иска да я изнасили. Марк бързо се изправи.

— Не искам да си имаме неприятности с док. Вдигни си панталоните, дявол да го вземе! Изобщо нямам желание да виждам парчето ти.

— Марк е прав — намеси се Пол и застава между Нед и Тами, която лежеше на земята. — Док ще те застреля, ако я изнасилиш. Ти си нов член в екипа и не знаеш на какво е способен, ще те убие, ако по

някакъв начин застрашиш работата му. Той е човекът, който подписва заплатите ни. Намери си курва, щом искаш да правиш секс или иди мастурбирай в гората.

— Но тя е кучката, която ми счупи носа. Няма да оставя тая гадост така, без да ѝ отмъстя.

— Разбирам те — гласът на Пол се понижи. — Аз също съм много ядосан. — Той повдигна ръката си. — Когато се прибера у дома, трябва да обяснявам на жената как, по дяволите, съм получил това. Тя не е глупава, а раните ми изглеждат точно като от нокти. Ще е сигурна, че съм ѝ изневерил. Бесен съм, но док ме плаши до смърт. Не можеш да я изнасилиш.

Марк обърна глава и ядно изгледа Тами, тъмните му очи се присвиха, а усмивката, която ѝ отправи, смрази кръвта ѝ. Задоволство изкриви чертите на лицето му. Какъвто и план да бе замислил, той не предвещаваше нищо добро за нея.

— Няма да я изнасилваме или да ѝ причиняваме нещо, за което док ще ни се ядоса. Но трябва да получим от нея изявлението. — Обърна глава и се усмихна на Пол. — Носиш ли видеокамера със себе си? Не знам за вас, момчета, но аз не съм уморен, а и сме заседнали тук до сутринта. Мисля да използваме добре времето.

— Имам подобна функция на телефона — със смутен вид Пол го измъкна от задния си джоб. — Но тя няма да се съгласи да каже нещо лошо против онези. Нали я чу, по някакъв начин са успели да ѝ промият мозъка.

Нед рязко дръпна нагоре панталоните си и ги закопча.

— Животното я е заразило. Казвам ви, те носят болести. Док вероятно я иска точно поради тази причина. Обзалагам се, че ще го документира, когато започне да се превръща в една от тях. Това определено ще настрои обществото срещу зверовете и ще помогне на нашата кауза. Хората ще изпаднат в паника и ще поискат да ги видят мъртви, преди инфекцията да се разпространи покрай техните порти, а ние най-накрая ще получим удовлетворение от унищожаването им.

— Какво си намислил, Марк? — преди да погледне към приятеля си, Пол пристъпи по-близо до Тами, за да я огледа още веднъж. — Нямаме право да я нараняваме. Док я иска здрава. Нарича я „шанс за печелене на пари“. Знаеш, че е закъсал финансово.

Усмивката на Марк стана по-широка, когато и той се взря в пленницата им.

— Има много неща, които могат да се направят с една жена, без да ѝ се причинят дълготрайни увреждания или вътрешни наранявания. Хем ще я накараме да каже каквото искаме, хем ще зарадваме шефа в същото време.

Тами изхлипа при вида на порочния му поглед; усещаше, че онова, което е планирал, трябва да е ужасяващо. Опитваше се да изплъзне китките си от колана, с който я бяха вързали, но той беше толкова стегнат, че не ѝ позволяваше дори да ги помръдне. Когато Марк коленичи до нея и ръцете му сграбчиха ризата ѝ, младата жена извика от страх — нападателят ѝ я бутна по гръб и така прикова китките под тялото ѝ. Той се наведе, лицето му застана на сантиметри от нейното и тя ясно различи лешниковите му очи на светлината на огъня.

— Не по лицето! — нареди Пол. — Ще я заснема отблизо, ако ще я биеш, направи го от шията надолу.

— Не ми причинявайте това — помоли Тами. — Няма да повдигна обвинение. Ще се закълна, че мои приятели са се пошегували, като са ме хванали или нещо подобно. Просто ме пуснете.

Мъжът дръпна ризата ѝ, материята се скъса и дрехата се разтвори широко. Шокът я накара да ахне, когато студеният въздух лизна кожата ѝ. Ръцете му не спряха до тук. Напълно разкъсаха плата и хвърлиха парцалите надалеч, след като ги издърпа изпод нея.

— Аз все още държа на предложението си да я изнасилим — изръмжа Нед и пристъпи по-близо, за да гледа. — Има хубави цици.

— Млъквай! — сгълча го Марк. — Обичам да е тихо, докато работя. — Наведе се напред, в юмрука си стискаше джобно ножче. Отвори го с щракване, мушна пръст между гърдите ѝ и разреза сутиена.

Сълзи заслепиха очите ѝ, пое си дълбоко дъх. От гърлото ѝ се откъсна писък, когато бруталните ръце продължиха да я разголят. Похитителят отрязва презрамките, издърпа парчетата на сутиена и ги хвърли в огъня. Когато тя опита да се извърне, той я възседна през талията и хвана с една ръка гърлото ѝ, за да я държи на място. Ужасена, Тами се втренчи в него, не можеше да диша.

— Мразя писъците — изсъска той. — Млъкни! Пред камерата на Пол ще кажеш, че животното, което те е отвлякло, те е изнасило брутално и те е нахапало навсякъде. Изобщо всичко, което можеш да се сетиш, за да се отврати обществеността.

Тами кимна, без да отговори, просто искаше да си поеме въздух.

— Съгласна е — засмя се Пол. — Дръпни се, да я снимам!

Ръката отпусна гърлото ѝ толкова, колкото да си поеме дъх.

— Не ѝ вярвам! — Неочаквано Марк стисна с два пръста едно от втвърдените ѝ зърна и жестоко го завъртя. Болката изтръгна повторен писък от гърлото ѝ. Страданието ѝ намаля, когато мъжът отпусна порочната си хватка. Тогавя се засмя. — Това е забавно! — Ръката му се плъзна от гръдния кош към стомаха ѝ. Потупа я по него, преди да вдигне дланта си.

Тами заридя. Зле нараненото ѝ зърно туптеше. Заради болката, излъчвана от мястото, се запита дали все още е жива. Чудовището, седнало върху нея, внезапно силно удари с длан корема ѝ. Звукът от плесницата отекна по-високо от плача ѝ и тя изстена.

— Забавляваш ли се? — Нед пристъпи по-близо. — Дай и аз малко да я помъча. Тя счупи проклетия ми нос.

Онзи върху нея се повдигна, премести се леко напред и отпусна цялата си тежест върху корема ѝ, с което ѝ причини нови болки. Посегна с ръце назад, докато погледът му се взираше в напрегнатите ѝ очи. Убеден, че тя не може да се измъкне, бръкна в дънките ѝ.

— Смъкнете ги. Ако си мислите, че циците ѝ са чувствителни, почакайте да видите какво ще стане, като ѝ свалим бельото. Няма да я изнасилваме, но малко синини по онази област няма да разстроят док. Това, което го интересува, е вътре в нея.

Тами се опита да изкрещи, когато обувките и панталоните се изхлузиха от краката ѝ, но Марк се наведе напред и затисна с длан носа и устата ѝ. Не можеше да диша, очите ѝ се разшириха, изглежда борбата ѝ за въздух доставяше удоволствие на чудовището.

— Ето! Свалих ги! — изкиска се Нед. — Обула си е сини прашки. Тя е курва. Знаех си аз! Точно затова не си признава, че е била изнасилена от животното! Вероятно го е искала, молела го е да я чука. — Веселието му стихна. — Мислите ли, че шефа ще го е грижа, ако я чукам отзад? Това не се брои, нали?

— Млъкни, кретен такъв! Никакво изнасилване! Откажи се! Когато свърша с нея, тя ще е изпаднала в истерия, а това ще бъде наистина по-добре за видеото. Записът, който ще изпратим на новинарските станции за излъчване, ще покаже, че все едно е била травмирана от онези животински копелета. — Марк освободи устата ѝ, за да може да си поеме въздух, премести се надолу по тялото ѝ и седна отново върху бедрата ѝ. Тогава се пресегна и ощипа, стисна и усука другото ѝ зърно.

Викът, който се откъсна от Тами, раздра гърлото ѝ. Не можеше да избяга от болката, но по-лошото беше, че те се смееха, което я накара да осъзнае, че много се забавляват от нейното страдание.

Отчаян, Валиант се свлече на колене, притисна нос към земята и се опита да улови миризмата на врага. Мъжете бяха навлезли в скалиста местност и вятърът я беше отвял. Въпреки че бе изгубил аромата, нямаше намерение да се отказва. С присвити очи огледа района за някакви признаци на движение.

— Разпръснете се! — нареди на своите събрата. — Открийте мириса!

— Спокойно, Валиант — рече кротко Тайгър. — Започваш да полудяваш!

Исполинът рязко обърна към него глава и го стрелна с поглед.

— Те държат моята Тами!

— Ясно. — Тайгър отстъпи назад и кривна вляво, в опит да намери пътеката.

Валиант се съмняваше, че приятелите му разбират как се чувства. Младата жена бе непрекъснато в мислите му, тъгуваше за нея. Уханието ѝ бе изчезнало от леглото му и той скърбеше за загубата. Да не я открие бе неприемливо.

— Тук! — извика тихо Райдър. — Открих следа!

Валиант бързо скочи на крака, подуши района и усети слабата воня на потни хора. Един от тях се бе отъркал в дънера на отсрещното дърво. Младият мъж пристъпи напред и огледа тъмнината, търсеше най-лесния път, по който можеше да мине човек, носещ жена през рамо.

— Следвайте го! — прикани останалите Тайгър. — Не го изпускате от поглед!

— Ще ги убия! — Валиант изруга.

— Ето защо сме като залепени за теб. Толкова си превъзбуден, че докато я спасяваш, могат да ни убият. — Тайгър съкрати разстоянието, следвайки го по петите. — Помисли, преди да действаш!

— Ще направя всичко възможно, за да я освободя.

— Точно от това се боим — въздъхна Райдър. — И ние искаме да спасим жената, но трябва да действваме умно.

— Остави го на мира — озъби се Брас. — Напълно разбирам желанието му да я защити. Нали съм в непосредствена близост до Триша. Те не са силни като нашите жени, затова Тами няма да бъде в състояние сама да се отбранява. Ето защо дойдох с вас. Харли и Муун също пожелаха да ни придружат, но знам, че не искаш да притесняваш хората с голяма група. Ако онези мъже са навредили на женската на Вал, той е длъжен да ги хване и да ги убие. Те са тъпанари, които трябва да умрат.

Валиант изръмжа в знак на съгласие.

— Чудесно! Наистина, много ми помогна, Брас! — Тайгър му хвърли яден поглед.

Брас сви рамене.

— Това е истината.

Пронизителен писък, идващ от изток, раздра въздуха и Валиант откликна на болезнения призив на своята жена — отметна глава и се втурна напред, за да я намери.

— По дяволите, тя ще каже всичко, което искаш от нея, Пол! Виждаш ли? — Марк се засмя. — Въпросът е в убеждаването...

Силен рев неочаквано раздра нощта. Ушите на Тами закънтяха от звука. Беше чувала този вик и преди. Валиант беше някъде наблизо.

Безмълвно изгледа кретена, който я притискаше. Той трескаво завъртя глава към гората, търсеше източника на гласа.

— Какво, по дяволите, беше това? — Нед пристъпи до огъня, взирайки се в тъмнината.

— Не знам — прошепна Тери. — Но беше недалеч от нас.

— Това не беше ли лъв? — попита тихо Нед. — Те срещат ли са в тази част на Северна Калифорния?

— Нямам понятие — също шепнешком отвърна Марк. — Знам, че в тукашните планински райони има пуми и рисове. — Ръката му остави гърдите на жената и бръкна зад гърба в колана на дънките му. — Все пак дойде някъде отблизо. Подгответе се за атака! Вероятно кръсъците й са го привлекли насам, като си е помислил, че тук има храна — и той извади пистолета изпод ризата си.

— Не ми прозвуча като лъв. — Тери се пресегна, повдигна крачола на джинсите си и откри прикачения там кобур. Извади оръжието и се изправи. — Каквото и да е, чу се някъде отгук.

Въпреки болките в гърлото, Тами пое дълбоко въздух и изпищя отново. Искаше Валиант да я намери и прецени, че по този начин би го улеснила.

— Я млъкни! — Нед бе изпаднал в паника.

Марк стисна челюстите й, за да я принуди да си затвори устата и я погледна ядосано.

— Направи го пак и ще те удуша.

Нед и Тери се отдалечиха от нея. Тя си отдъхна, тъй като вниманието им беше насочено вече към друго. Застанаха около огъня и заоглеждаха гората. Сърцето на Тами заби с надеждата, че Валиант ще я спаси. *Откъде е разбрал, че съм в беда? Защо е дошъл за мен?*

Има ли значение? По дяволите, не! Той е тук!

Това би трябвало да е Валиант, освен ако имаше други от Новите видове, които да реват по същия начин като него. Съществуваеше такава възможност. Така или иначе, не знаеше, че съществата дошли да живеят в тази област, можеха да издават подобни звуци. Трябваше да е някой от тях. Никога през живота си не бе била по-благодарна, че ги има за съседи.

Новият вой, нарушил тишината, стресна Марк. Нед тихо изруга, обърна се към другата част на гората и вдигна пистолета си.

— Мамка му!

Марк беше ужасен, рязко въртеше глава на всички страни.

— Вълк ли беше това?

— Вълк и лъв? — Тери изсъска някакво проклетие. — По дяволите! Това не са истински зверове. Това са те — проклетите двукраки животни!

Още един рев разтърси нощта и друг се присъедини към него. Тами опита да се извие надалеч от глупака, който продължаваше да затиска устата ѝ, но той внезапно я сграбчи за гърлото и силно я стисна. Изгледа я свирепо.

— Ако се поместиш дори на сантиметър, ще те удуша! И недей да крещиш отново!

Тя му повярва. Той беше изпаднал в ужас, по челото и над горната му устна беше избила пот. Тогава освободи шията ѝ и повдигна бедрата си достатъчно, за да не я притиска. Погледна я предупредително.

— Не мърдай или ще те убия! Разбра ли?

Тами кимна много внимателно, като се постара да държи устата си затворена. Беше ги чула да казват, че онзи, за когото работеха, я искал жива, но ако се съдеше по заплахите им, те вече не мислеха трезво. Премести поглед върху оръжията, които държаха. Дори Нед и Пол стискаха пушки в ръцете си. Разтревожи се за безопасността на Валиант. Или ако не е бил той — за другите Нови видове, които я бяха последвали в гората.

— Хей, вие там, чувате ли ме? — изкрещя Марк. — Ако ни нападнете, ще убия кучката!

Нед пристъпи още по-близо до огъня.

— Какво ще правим?

Тери насочи пистолета, взрян в непрогледната гора.

— Ще изчакаме до сутринта, за да можем да виждаме по-добре, защото те имат предимство в тъмнината. Докато държим оръжията си насочени към жената, те няма да се осмелят да ни атакуват. Очевидно е, че я искат. Поддържайте огъня буен, така ще ги държи надалеч.

— Дали да не я облечем с дрехите ѝ, за да не разберат, че сме се гаврили с нея — прошепна Нед.

— Не мърдам оттук — поклати глава Марк. — Хич не ми пука, дали ще се ядосат, че сме я съблекли гола. Достатъчно близо съм, за да ѝ пръсна мозъка, ако ни нападнат.

— Бихме могли да ги накараме да се втурнат насам и да ги повалим. — Тери държеше в едната си ръка пистолет, а в другата — нож. Бавно се завъртя в кръг, за да огледа зорко гората извън светлината на пламъците. — Един от нас ще я нарани, за да ги

принудим да се покажат, и тогава ще имаме предимство. Те са само трима и ще успеем да се справим с двукраките животни.

— Откъде знаеш колко са? — изрече тихо Нед. — Възможно е да са десетки и да ни наблюдават в момента. Може би са ни обкръжили?

— Различих два вълчи воя и един рев на друго животно — заяви Пол. — Съгласен съм с Тери. Ако бяха повече, щяха и другите да се обадят, за да ни сплашат. Предполагам, че по този начин си комуникират. Това е основна ловна тактика при зверовете. Използват я, за да си сигнализират един на друг мястото на плячката, така че да не се изпозастрелят, ако участват повече екипи.

— Те имат оръжие? — изскимтя Нед. — Никой не ми е споменавал.

— Да, мамка им! — кимна Тери — Видях ги, когато участвах в демонстрациите пред Хоумленд преди няколко месеца. Поставили са върху защитните зидове снайперисти, които пазят територията, в случай че отново се опитаме да нахлуем.

Тами бе убедена, че тези идиоти ще стрелят по Новите видове. А знаеха ли нейните спасители, че мижитурките са въоръжени? Погледът ѝ повторно се стрелна към изнервения тъпанар, после бавно и дълбоко си пое въздух. Беше готова да се обзаложи, че нямаше да я убият веднага. Знаеше, че е единственото им средство, с което държаха омразните им същества настрана от лагера си.

Валиант се втурна към лагера на врага, когато миризмата от страха на Тами изпълни ноздрите му. В желанието си да я защити, да ѝ помогне, стана толкова смъртоносен, че дори не можеше да оформи правилна мисъл в главата си.

Неочаквано на гърба му се метна нещо тежко и коленете му се подкосиха. Две силни ръце се увиха около него, едната го стисна за гърлото, за да му спре въздуха, а другата се провря под мишниците и притисна гърдите му. Той сграбчи мъжкото тяло, но думите, просъскани в ухото му, го спряха да налети на бой.

— Тя ще умре, преди да я достигнеш. Успокой се! — настоя Тайгър. — Разсъждавай, приятелю! — Ръката около гърлото на огромния мъж отслаби хватката. — Направи няколко дълбоки вдишвания и овладей инстинктите си. Довери ми се! — Валиант

засмука въздух през устата си и преглътна рева. Знаеше, че Тайгър има право. — Хората ще я убият! Трябва да стигнем до нея! — продължи да му говори тихо, за да не го чуят от лагера. — Трябва да стигнем до нея, преди да я убият. Разбирам и усещам гнева ти. Мога да го подуша. И аз, също като теб, искам да я спасим. Но сме длъжни да постъпим правилно. Погледни! Виждаш ли огъня? Забелязваш ли мъжа с пистолета, седнал върху нея? Там е, за да я застреля, ако прибърза.

Валиант забеляза много повече от човека, възседнал неговата Тами. Бяха я съблекли, бледата ѝ кожа бе изложена на хладния нощен въздух и пред погледа на похитителите. Прониза го убийствена ярост, цялото му тяло се разтресе от емоцията.

— Знам — тихо изрече Тайгър. — Мога да помириша колко силно желаш да им изтръгнеш сърцата и да им откъснеш главите. Това ще я убие. Контролираш ли се вече?

Той поклати глава, преди да кимне и се озъби.

— Да.

Хватката на Тайгър около гърдите му се отпусна и той се претърколи наляво, когато Валиант се изправи. Тогава от другата страна на лагера прозвуча воят на Райдър. Събратът им беше заел позиция. Фактът, че враговете са обградени, накара Валиант да се успокои малко. Райдър щеше да атакува от противоположна посока, за да привлече вниманието на човечите. Просто бе необходимо да изчака няколко секунди, преди да стигне до Тами. Щеше да я защити и да убие мъжете, които я бяха отвлекли.

Тайгър се отпусна на пети до него.

— Ще ти позволя да неутрализираш мъжа върху нея. Използвай ножа! Ще открием огън, когато го удариш. Тя е в по-голяма безопасност на земята, Валиант. Остави я да лежи там и не излизай на светло, защото ще стрелят по теб. Мъртъв няма да можеш да ѝ помогнеш. Ти си огромен кучи син, но половин дузина дупки в тялото ти ще те повалят. Разбираш ли ме?

— Да — макар че не искаше.

— Пригответи се, но изчакай перфектната възможност.

Валиант се изправи. Ръката му посегна и извади ножа, привързан към бедрото. Опита тежестта му в дланта си. Вниманието му се фокусира върху мъжа, седнал разкрячен върху бедрата на Тами. Яростта му кипна, знаеше, че няма да пропусне.

— Давай, иди до нея, когато никой не гледа! Отведи я, ние ще почистим.

— Искам ги всичките мъртви! И искам аз да го направя!

— Жената, Валиант! Съсредоточи се върху нея! Отведи я на секундата, щом започнем да стреляме и онези се наведат, за да се предпазят от куршумите, но не и преди това. Не можеш да ѝ помогнеш, ако си мъртъв. Не забравяй това, по дяволите!

— Ще го запомня! — Очите му се присвиха, бореше се с надигащия се в гърдите му рев. Нямахше търпение да убие копелето, което седеше върху неговата Тами.

— Те имат оръжия! — изкрещя младата жена. Искаше Новите видове да бъдат предупредени пред какво ще се изправят, ако нападнат лагера.

Марк стисна гърлото ѝ, но беше твърде късно. Успя да предупреди своите спасители. Поне се надяваше да са я чули. Погледна нагоре към идиота, седнал върху нея. Ако можеше да се убива с поглед, то той би сложил край на живота ѝ с лешниковите си очи.

— Много е тъжно, когато някой предпочете зверовете пред собствената си раса. — Пол изсумтя. — Гръб до гръб, момчета! Стреляйте по всичко, което се движи!

Тами отчаяно се бореше с колана, стегнал китките ѝ. Но не постигна никакъв резултат, тъй като ръцете ѝ бяха завързани отзад и всяко движение предизвикваше болка. Стараеше се Марк да не усети шаването ѝ там, където я беше приклепил с бедрата си. Все още не бе разхлабил желязната хватка върху шията ѝ и тя не можеше да диша. След като изминаха няколко дълги секунди, осъзна, че изобщо нямаше намерение да я пусне.

Обхвана я паника и рязко вдигна нагоре двете си колена. Почувствал силния удар в гърба, мъжът изруга, политна напред и за да предотврати падането с цялата си тежест върху пленницата, трябваше да освободи ръцете си — предпочете да пусне гърлото ѝ, вместо да хвърли пистолета. Тами с мъка пое въздух и остави краката си да паднат обратно на земята.

— Не трябваше да го правиш, кучко!

— Не можех да дишам — изрече задъхано.

Насилникът я изгледа кръвнишки.

— Шибана куч...

Младата жена се вторачи в него, когато думата му остана наполовина недоизказана. Очите му се разшириха, устата му зина отворена, сякаш щеше да закрепци, но от нея излезе само тих хрип. Погледът му бавно се спусна и се прикова в дръжката на ножа, който стърчеше от гърдите му. Изведнъж от устата му бликна кръв и я опръска — топла и ярка, червената течност потече по голата ѝ кожа.

Тами реагира на ужаса със секунда закъснение. Размърда се вдървено, повдигна ханш и се изви към огъня. Цялата тежест на Марк сега лежеше върху тялото ѝ и я смачкваше, затова трудно се извъртя в обратна посока, за да се измъкне напълно изпод мъжа. Вече свободна, използва рамото си, за да премести горната част на тялото си върху тревата, тъй като ръцете ѝ бяха все още завързани зад гърба.

Остана да лежи, свита на една страна, без да обръща внимание на камъчетата, които се забиваха в кожата ѝ. Чу някой да стреля с пистолет, пукотът беше силен, но адът се стовари отгоре ѝ миг покъсно с избухването на стрелбата. Нямаше представа по нея ли стрелят или не. С мъка се изправи и с диво отчаяние хукна към тъмнината на гората.

Въпреки че някои куршуми пръскаха кората на дърветата около нея, тя продължи напред, без да спира. Докато лагерният огън зад гърба ѝ хвърляше светлина, успяваше да се промуши между стволовете, избягвайки сблъсъка, но когато проблясъците на пламъците избледняха, остана напълно сляпа.

Продължи да тича, докато рамото ѝ се блъсна в някакъв нисък клон и въздействието на удара я повали на колене. С много труд изпълзя до дънера и мъчително се облегна на грубата кора. Опитваше се да успокои дишането си, белите ѝ дробове щяха да се пръснат, затова не обърна внимание на грапавостта срещу голата си кожа.

Някъде зад нея изкрещя мъжки глас — ужасен, болезнен вик — и това я мотивира да продължи да се движи. Рязко задърпа китките си, но коланът отказваше да поддаде. В душата ѝ се бореха разочарование и страх, когато неуверено пое напред — искаше да увеличи дистанцията между себе си и куршумите.

Вървеше и се молеше зрението ѝ да се адаптира към тъмнината. Зад нея сякаш се водеше война — пистолетни изстрели и пронизващи крясъци непрекъснато раздираха нощта. Най-накрая успя да различи

неясни фигури и увеличи темпото до бързо ходене. Не беше изминала много разстояние, когато внезапно нещо се размърда пред нея. Нещо огромно, каквото и да бе то, идваше насреща ѝ.

Отвори уста да изкрещи, докато се опитваше да промени посоката си на движение, но то бе по-бързо.

Едри длани я сграбчиха за кръста.

— Тами! — изхриптя Валиант.

Тя замръзна. Ръцете я притеглиха към покрити с плат гърди. Вдиша познат мъжки аромат. Моментално се отпусна, тъй като го позна и го прие. Беше ѝ липсвал. Мощното му тяло излъчваше топлина, а големите му ръце я затвориха в здрава прегръдка. Коленете ѝ се подкосиха, но не падна. Той я притискаше плътно до себе си.

— Държа те.

Пръстите я сърбяха да се вкопчат в него, но китките ѝ бяха все още завързани отзад. Тя подсмръкна, опитвайки се да се пребори със сълзите на облекчение, че я бе открил и я бе спасил. Беше ужасена. Онези мъже я бяха наранили, но знаеше, че в обятията на Валиант е в безопасност. Кошмарът ѝ беше свършил. Огромният Нов вид щеше да направи всичко възможно, за да не допусне отново да бъде отвлечена. Абсолютно вярваше в това.

— Хайде да седнем и да ти дам моя пуловер — тихо измърка той.
— Кожата ти е ледена. Разбираш ли ме?

Тя кимна до гърдите му, Валиант нежно изръмжа и ѝ помогна да седне на хладната трева. Втренчи се в тъмната му фигура, когато клекна пред нея. Представляваше огромна успокояваща сянка в мрака, с дрезгав глас. Някаква материя докосна крака ѝ.

— Вдигни си ръцете.

— Не мога. Вързани са зад гърба ми.

— Забравих. Толкова съм разярен, че ми е трудно да мисля. — Той изруга.

Отново обви ръцете си около нея. Тами оцени жеста и се почувства утешена от топлината и сигурността на обятията му. С нежни пръсти той развърза кожения ремък и освободи китките ѝ. Тя раздвижи ръцете си напред и изскимтя от болката, която ги прониза. Дори раменете я боляха, тъй като бяха стояли в едно и също положение дълго време.

— Ще ги убия! — оголи зъби той. — Всички до един! — Отдръпна се леко назад, докато между телата им се отвори малко пространство, пое внимателно китките ѝ и нежно прокара палци по наранената кожа. — Надушвам кръв по теб.

Вдигна дланите ѝ към лицето си и вдиша. Тогава направи нещо, което изобщо не беше очаквала от него. Подскочи, но не издърпа ръцете си, след като езикът му нежно облиза болезнено парещата кожа на едната ѝ китка. Действието му доведе до намаляване на мъчителното усещане. После мъжът се обърна и повтори същото с другата.

— Какво правиш, Валиант?

— Сега по-малко ли те боли?

Кимна му в отговор, но си помисли, че сигурно и той не вижда като нея в тъмното.

— Да.

Тогава забеляза, че изведнъж стана необичайно тихо. Звучите на гората напълно заглъхнаха заедно с изстрелите. В един зловещ момент в клоните над тях прошумоля лек ветрец.

— Трябва да се облечеш, защото скоро ще дойдат — прикани я тихо Валиант. — Хайде, сложи този пуловер. — Пусна дланите ѝ.

— Кой ще идва? — Страхът я сграбчи отново, надяваше се, че няма предвид мъжете, които я бяха отвлекли.

— Моите хора ще ни търсят и това няма да им отнеме много време. Не се притеснявай! Вече са се погрижили за онези, които те похитиха. Вдигни си ръцете!

Тя изпълни нареждането му и с негова помощ успя да надене пуловера, като много внимателно го прокараха през изранените ѝ китки. Дебелата мека тъкан бе запазила топлината на тялото му и неговия аромат. Мъжът ѝ помогна да се изправи и тогава тя видя, че дрехата му ѝ стига до средата на бедрата, стоеше като мини рокля върху дребната ѝ фигура. Той нави ръкавите до лактите ѝ.

— Не искам материята да трие разранената ти кожа — обясни.

— Благодаря. — Беше трогната, че той се отнасяше толкова внимателно.

Тогава го видя как отстъпи назад и вдигна ръце. Бледата лунна светлина, която се процеждаше през клоните на дърветата, отрази нещо бяло. Чу се звук от разкъсване на плат.

— Дръж се за мен, Тами. Ще използвам моя потник, за да направя нещо като шорти и да защита благоприличието ти.

Коленичи в краката ѝ. Дори в тази поза главата му стигаше до нивото на гърдите ѝ. Валиант беше невероятно висок, спомни си тя. Той вдигна пуловера малко под бюста ѝ, но на нея не ѝ беше неудобно да стои гола пред него. Нежно я прикани да не мърда.

Плъзна внимателно част от долната дреха между краката ѝ и върза краищата от двете страни на хълбоците ѝ, за да покрие бикините. Тя си припомни, че подобно нещо носеха сумистите. После той се изправи и тя пушна пуловера да падне надолу. Валиант пристъпи поблизо до нея.

— Ще те взема на ръце. Ти си боса и ранена. Вече си в безопасност и никой повече няма да ти причинява болка.

— Знам — отвърна тихо. — Благодаря ти.

За един дълъг момент той не продума нищо.

— Тами, никога недей да ми благодариш за твоята защита. Ти си моя. За мен това е дълг и чест.

Заявлението му я изненада и я остави безмълвна. Никога досега никой мъж не ѝ беше казал подобно нещо, не бе правил такъв жест за нея. Но всичко във Валиант беше специално. Не можеше да си представи някое от последните си гаджета да хукне в гората през нощта, за да спасява живота ѝ. Сълзи напълниха очите ѝ и тя бързо ги преглътна. Боеше се, че ще го разтревожи повече, ако съвсем се поддаде и избухне в ридания.

Новият вид се наведе и нежно обви едната си ръка около кръста ѝ, а другата прокара под свивката на коленете ѝ. Вдигна я и я настани в обятията си. Направи го толкова лесно, сякаш тежеше колкото едно перце. Без да се колебае, Тами обгърна с ръце врата му и го прегърна силно.

Голата му плът ѝ донесе утеха. Когато Валиант пое напред, тя отпусна глава върху топлата му гърд, близо до извивката на рамото. Изтощението и болката я бяха изцедили както физически, така и психически. Под въздействието на предпазливите му крачки, тя се унесе.

ГЛАВА 6

Някакъв шум събуди Тами. Дали беше заспала или бе припаднала? Валиант все още я носеше. Вдиша чудесния му аромат, топлината му я обгръщаше така плътно, както и ръцете му. Мъжът изръмжа тихо.

— Хората са пред нас. Скоро ще излезем от гората, но още отсега те предупреждавам — там, където отидеш ти, идвам и аз. Те ще искат да те прегледа човешки лекар и аз настоявам за същото, Тами. Кажи им да ми позволят да остана до теб. Ще се боря с всеки, който се опита да те отдалечи от мен.

— Недей да ръмжиш и да се зъбиш на хората, моля те — младата жена повдигна глава. — Достатъчно плашещ си и без това.

Той спря за миг. Тя едва успя да различи лицето му на слабата лунна светлина, но забеляза как кимна.

— Само не си мисли, че ще те пусна. Направих го преди и виж какво се случи. Тази вечер можеха да те убият. Ако беше останала с мен, онези мъже нямаше да те отвлекат. Никой не би припарил близо до теб, без да умре най-напред.

В нея се надигна чувство на вина.

— Относно лампата...

Младият мъж я погледна и изръмжа гърлено, гърдите му завибрираха, докато си поемаше дъх.

— Не ми се говори за това.

— Не исках да те наранят — добави бързо.

Той извърна глава, подуши въздуха и продължи напред.

— Ще го обсъдим по-късно. Сега си в безопасност с мен. Ще те защитавам. Не се опитвай отново да бягаш. Глупаво е.

Тами не можеше да оспори думите му. Не искаше да си признае, но не желаше Валиант да е далече от нея. Беше прекарала последните пет седмици в мисли за него, липсваше ѝ. Дали заради травмата или поради факта, че бе спасил живота ѝ, въпреки че би трябвало да ѝ е бесен, задето го удари с лампата, но се чувстваше добре в ръцете му.

— Съжалявам.

Той се вгледа в красивите ѝ очи. В деня, когато бе избягала от дома му, тя го бе нападнала. Без да я усети се бе промъкнала зад него и го бе повалила. Беше я подценил, а това едва не се бе превърнало във фатална грешка. Лесно можеше да прочете по лицето ѝ емоциите, които изпитваше. Хареса му мисълта, че бе като отворена книга за него.

— Бях разсеян заради мъжете, които пристигнаха да те спасяват.

— Знам. Използвах го като предимство. Заболя ли те много?

Травмата на тила му се бе излекувала бързо, но раната в душата му все още кървеше. Искаше да задържи Тами, но тя го бе изоставила. Припомни си редките случаи, в които му водеха жени в килията, докато бе затворник. Спомените за цял един живот на отхвърляне преминаха през съзнанието му.

Повечето от женските Видове бяха прекалено ужасени от него, за да му позволят да ги докосне. Жена — примат бе плакала и пищяла, докато един от техниците не се бе върнал да я отведе. Знаеше, че никоя от тях не желаше да се размножава с него, но някои все пак изпитваха съжаление към самотния мъж, какъвто беше.

Да вижда същества от неговия вид беше рядкост, а срещите, които включваха секс, дори още по-малко. В началото и Тами го беше отхвърлила, но след това бе реагирала на докосването му, както никоя друга досега. Той не притежаваше уменията за разплод, които повечето мъже бяха усвоили, но не се бе почувствал неспособен с нея в леглото. Напротив, бе мотивиран да използва всеки малък сексуален урок, който жените му бяха дали в редките моменти, в които му бяха позволили да се чифтоса с тях.

Тами бе от значение за него, затова много се притесняваше, че иска отново да го напусне. Знаеше какво е да живееш в затвор и не желаше да ѝ причинява същото. Ако я направеше пленница в дома си, щеше да го намрази. Да я заплашва бе едно, но в действителност изобщо не искаше да я наранява. Трябваше да я убеди да остане по своя воля.

Не беше сигурен как да постигне това, но трябваше бързо да разбере. Хората щяха да искат да я отведат далече от него. Повечето се бояха от Новите видове, вярваха, че ще им навредят. Знаеше, че външният му вид не помага особено в случая. В сравнение със

събратята си притежаваше по-малко човешки черти и всички се плашеха от него. Не беше в състояние да направи нищо по този въпрос, но поне можеше да се държи по-цивилизовано.

Валиант потисна надигащото се в гърдите му ръмжене. Да се отнася добре с хората и да бъде послушен бе нещо, което вярваше, че никога няма да направи заради някого. Загледан в очите на Тами, разбра, че нещата са се променили. Въпросът се свеждаше до това кое иска да запази най-много — нейната или своята гордост. Беше трудно за преглъщане, но взе решение.

— Заради теб, Тами, ще се постарая да говоря мило с хората. Искам да прекратим този разговор. Дискусията не ми е приятна.

Трябва да си взема бележка. Той не искаше да приказват за деня, в който бе избягала от къщата му.

— Просто ме остави аз да говоря, разбра ли?

— Добре — той сви рамене, — но не забравяй, че аз съм там, където си и ти. Ще стане много страшно, ако някой се опита да те отведе от мен, секси.

— Дадено — и се отпусна в ръцете му.

Ставаше й хубаво, когато я наричаше секси. *Да, точно така.*

По дяволите, имам нужда от душ. Бяха я притискали към земята и не трябваше да докосва косата си, за да разбере, че се е превърнала във валмо, пълно с мръсотия и Бог знае още какво. Беше плакала, тялото ѝ бе в синини, а по лицето си имаше засъхнала кръв. В момента въобще не се чувстваше секси, ако изобщо някога е била, но беше сладко, че той смело излъга, за да ѝ стане по-добре.

Когато излязоха от гората видяха автомобили, паркирани от двете страни на пътя. Сред тях бяха колите на шерифа, някои от заместниците му и линейка. Още превозни средства бяха спрени на тревата в близост до шосето, включително и голям бял микробус с надпис отстриани. Щом попаднаха в светлината на фаровете, разговорите внезапно спряха.

Шериф Купър се спусна към тях, следван по петите от заместника си Карл Бел.

— Тами!

Младата жена насила се усмихна.

— Добре съм. Валиант и приятелите му ме спасиха.

Възрастният мъж спря на няколко крачки от огромния Нов вид, който я носеше, и се поколеба. Погледна я нервно, след което се обърна към Валиант:

— Вече може да ми я подадеш, синко. — Грег Купър протегна напред ръце.

Исполинът поклати глава.

— Ще я отнеса до линейката. Ранена е.

— Къде са мъжете, които я отвлякоха? — Търсещият поглед на шерифа се насочи към тъмната гора зад тях.

— Това не е мой проблем — сви рамене Валиант. — Единственото, което ме интересува, е Тами. Сигурен съм, че моите хора ще ги доведат или поне онова, което е останало от тях — довърши, като заобиколи изумените представители на властта, за да отведе Тами при линейката.

Младата жена трепна от болка, когато надникна над рамото му, докато се отдалечаваха. Шериф Купър се вторачи за няколко дълги секунди в гората, преди да се обърне. Не пропусна любопитния поглед, разменен между него и заместника му, който сви рамене. Двата мъже бързо се затичаха, за да се изравнят с тях.

Тами познаваше парамедиците, които ги чакаха край линейката. С Барт Хомер, който сега мрачно наблюдаваше как Валиант нежно я полага на носилката, бяха учили заедно в гимназията. Дебра Молнес, другото медицинско лице, бе с няколко години по-голяма от нея и бе посещавала училище с по-големия ѝ брат.

— По дяволите! — Дебра зяпна огромното същество и преглътна с мъка, на лицето ѝ се изписа предпазливост. Откъсна поглед от Новия вид и изучаващо се взря в Тами. Тогава се намръщи. — Исусе, Там, изглеждаш ужасно!

— Нощта беше тежка за мен, затова не съм в най-добрата си форма.

— Хм, извинете ме, господине — тихо изрече Барт — Аз... ъъ... трябва да помогна при прегледа на Там.

Валиант се поколеба за секунда, преди да се отмести от пътя му. Внушителният Нов вид, гол до кръста, не бе гледка за изпускане. Изглеждаше изключително мъжествен и сексапилен, особено когато не ръмжеше и не показваше острите си зъби в мълчалива заплаха. Тами срещна погледа му с пресилена усмивка. Той скръсти ръце пред

гърдите си, което подчерта внушителните му мускулести ръце. Отвърна на погледа ѝ намръщен. Тами обърна глава и забеляза фелдшерката да гледа замечтано към него. Изглежда бе преодоляла първоначалната си несигурност към Валиант.

— Тами? — Шериф Купър пристъпи по-близо. — Трябва да ни кажеш какво точно се случи. Срещата ли си тези мъже преди? Казаха ли защо са те отвлекли?

Тя се опитваше да не трепери, докато Барт и Дебра я преглеждаха и почистваха раните ѝ. Лицето я болеше, когато избърсваха кръвта и обработиха мястото около ухото ѝ там, където се бе ударила в страничното огледало на пикапа. Китките не бяха толкова болезнени, след като Валиант се бе погрижил за тях.

Докато парамедиците работеха, бавно разказа на шерифа какво се бе случило: как бе напуснала бара и как мъжете я бяха похитили. Предпочете да премълчи някои подробности, особено онези, свързани с Видовете, но спомена за коментарите по отношение на омразата към тях. Излъга с чиста съвест.

— Казаха, че знаят, че съм ходила в Резервата. — Опита да се придържа към истината, за да изглежда историята ѝ правдоподобна. — Набелязали ме, защото съм работила там. Обявиха ме за предател на човечеството, понеже харесвам Новите видове.

— Задниците са те похитили само защото веднъж си работила в Резервата? По дяволите! — изсъска гневно началникът. — Ако това са критериите им, то следващия път целият град ще бъде мишена. Къде, дявол да го вземе, са ти панталоните и защо си облякла неговия пуловер?

— Те... — сведе поглед, неспособна да погледне белокосия мъж в очите, докато говореше. Боеше се, че ще избухне в сълзи, ако го направи. — Те ме съблякоха, натиснаха ме на земята и ме измъчваха — успя да продума, изчервена. Не можеше да погледне към човека, когото познаваше през по-голяма част от живота си. — Ето защо нося пуловера на Валиант. Той и приятелите му ме намериха преди онези сериозно да ме наранят. Успяха само да ме съблекат по бикини.

— Копелета мръсни! — прокле шериф Купър. — Тами, изнасилиха ли те?

— Не — поклати глава, — единият от тях искаше, но останалите бяха доволни само да ме измъчват. Искаха да заснемат някакво видео, в

което да заявя, че мразя Видовете. Бяха полудели.

Възрастният човек се обърна към огромния мъж и му протегна ръка, за да го поздрави.

— Благодаря, господин Валиант. Целият град ви е задължен и изказва благодарност на вас и на вашите другари за това, че попречихте на онези негодници да я убият.

Исполинът се намръщи, но пое ръката на шерифа.

— Не ми благодари. Тя е моя и аз винаги ще я защитавам.

Тами трепна, стрелна го предупредително с поглед и поклати глава.

— Не забравяй нашето споразумение за това да ме оставиш само аз да говоря!

Той пусна ръката на шерифа и сви рамене.

— Вярно.

Грег Купър изглеждаше объркан, когато погледна към нея.

— Какво означава това, че си негова?

— Имаме връзка — поколеба се, но отговори както си е.

— Ооо! — Очите на белокосия човек се разшириха, докато местеше поглед ту към единия, ту към другия. — Никога не бих се досетил, че вие двамата се срещате. Нее!

— Госпожице Шаста — чу се женски глас. — Може ли да дадете интервю?

Объркана, Тами се извърна и видя как репортерка и мъж с камера се промъкват край единия от полицаите и се опитват да стигнат до задната част на линейката.

Шерифът пристъпи напред и извика на хората си.

— Избутайте тези журналисти обратно. Без коментар, преследвачи на сензации. Байрон, Винс, махнете ги оттук! Наистина го мисля.

— Защо са дошли медиите? — намръщи се Тами.

Началникът промърмори още едно проклятие под нос.

— Някакъв идиот се изгървал, че е отвлечена жена и сме се свързали с Резервата на Новите видове за помощ. Така се появиха ловците на сензации, а телефоните в управлението прегряха от обаждания на пресата от цял свят.

— Трябва да я измъкнем оттук — обади се Тайгър, идвайки от предната част на линейката. — В противен случай информационното

безумие бързо ще ескалира. Ние също трябва веднага да напуснем сцената.

— Хванахте ли онези мъже? — обърна се към него шериф Купър.

Младият мъж се поколеба.

— Заловихме трима от тях и ги транспортирахме с хеликоптер до Резервата. Не го ли чухте? Четвъртият е мъртъв, беше неизбежно. — Погледът на красивите му котешки очи се спря за момент върху Валиант, преди да се фокусира отново върху белокосия мъж. — Те имаха оръжие и отказваха да се предадат. Един от моите хора също е прострелян, но ще оживее. Раната му е повърхностна. Ще сложим мъртвия в хладилна камера, докато дойдете да го вземете. Дадох на един от заместниците ви подробно описание на лагера, където е била държана мис Шаста. Би трябвало лесно да намерите сцената на престъплението.

— Имали сте хеликоптер там, на мястото? — шерифът изглеждаше изненадан. — Къде са моите арестанти?

— Ще ги транспортираме до управлението, след като нашите лекари установят, че са в добро физическо състояние. В момента ги прегледат в медицинския ни център. — Тайгър огледа Тами, след което насочи вниманието си повторно към шерифа. — Но ако искате да ги прехвърлите с ваш конвой, можете да изпратите полицаи да ги вземат. Единият от тях е в критично състояние, а както вече споменах и един от моите мъже беше прострелян. Превозването с хеликоптера бе по-бързо, отколкото да се опитваме да ги съпроводим през гората до тук. По всяко време в Резервата разполагаме с машина в бойна готовност. — Отново погледна към младата жена. — Имаме отлично медицинско оборудване. Ако ми позволите, ще се обадя за хеликоптера и ще отведем мис Шаста да я прегледат наши специалисти.

— Арестантите имат нужда от истинска болница — отвърна шерифът.

— Всичко е наред — прекъсна ги тихо парамедикът Барт. — Центърът им е много модерен. В интерес на истината два пъти сме го използвали при много тежки травми. Те имат по-добро оборудване и квалифицирани травматолози, нещо, с което местната ни болница не може да се похвали. Не разполагаме с подобна апаратура като тяхната. Ако бъдат оставени там, затворниците са в добри ръце. — Мъжът

стрелна Тайгър с уплашен поглед. — Можем да се погрижим за медицинското обслужване на Тами, но ви благодаря, сър.

Новият вид кимна и се обърна към Грег Купър.

— Ще вземете ли арестантите, щом медиците ни приключат с тях или искате ние да ги транспортираме? Ще напишем подробен отчет за всичко, което се случи от момента, в който открихме лагера им. Моят екип и аз ще бъдем на разположение, за да отговорим на въпросите ви.

— Аз ще дойда там — реши началникът. — Благодаря за всичко, което направихте тази вечер и оценявам бързината, с която се отзовахте на молбата ми.

Тайгър му стисна ръката.

— Ние сме съседни, а съседите си помагат. Може да ни търсите по всяко време, шерифе. Всички се радваме, че успяхме да открием мис Шаста, преди да бъде сериозно ранена или убита. — Пусна ръката му и се взря във Валиант. — Хайде да се размърдаме. Райдър бе прострелян, а Джъстис очаква да му разкажем всичко по телефона, веднага след като се върнем.

Лицето на исполина придоби страховито изражение, а гласът му прозвуча като дълбоко ръмжене.

— Няма да се върна, ако Тами не дойде с мен.

Раздразнение изкриви чертите на Тайгър.

— Не можеш да отидеш с нея. Нападателят й са членове на враждебно настроена група. Можеш да се обзаложиш, че щом има четирима, скоро ще пристигнат още. Има вероятност повечето от приятелчетата им вече да са тук. Няма да ти разреши да останеш в града, много е малък. Ти си мишена и ако си сам, ще станеш лесна плячка за тях. Наоколо живеят и невинни хора, Валиант. Ако искат да те убият, идиотите могат да наранят всеки, в това число и госпожица Шаста. Имаме заповед от Джъстис да се върнем у дома.

Приятелят му оголи зъби и Тами моментално усети назряващия конфликт. Знаеше, че Валиант никога няма да допусне тя да се отдалечи от него.

— Тръгвам с него — обяви високо. — Отивам в Резервата на Новите видове. — Блъсна ръцете на Дебра, която превързваше китките й, и се опита да слезе от носилката.

— Я, чакай малко — обади се шерифа. — Трябва да те разпитам.

— Можете да го направите в Резервата. — Тами умолително погледна въззрастния мъж. — Боя се и затова оставам с Валиант. Моля ви, не правете проблеми, преживях достатъчно тази вечер. Моля ви! Можете да ме питате за всичко, което поискате, само ме оставете да ида с него.

Белокосият човек изучаваше Валиант. Погледът му обходи огромния Нов вид, след което въздъхна.

— Аз бих се замислил, преди да се забъркам с тях. Осъзнавам, че с него ще бъдеш в безопасност. Виждам съм онова, което са построили, и знам, че ще си по-добре защитена зад стени, които се охраняват, отколкото ако останеш в града. Това всъщност е добра идея. Не разполагам с достатъчно хора, които да те пазят. Дори от проклетите репортери. Ако идеш в Резервата, скоро ще имам нужда от показанията ти.

Младата жена почувства облекчение.

— Разбира се.

Валиант пристъпи към нея, подхвана я и я пое в люлката на ръцете си. Дебра грабна един от чаршафите, за да покрие голите й крака. Намигна й.

— Щастлива кучка — прошепна.

Тами зяпна от изненада. Фелдшерката й намигна още веднъж, преди да се обърне, мърморейки нещо под нос, което не успя да чуе, тъй като жената се качи в линейката. Тами обви ръце около врата на Валиант и забеляза усмивката му.

— Какво каза тя? Чу ли я?

Развеселеният му поглед срещна нейния.

— Имам отличен слух — доближи устни до ухото й. — Измърмори, че й се ще да се наслади на ръцете ми, обгърнали тялото й, след което спомена, че иска бедрата й да се обвият около моите.

— Ооо! — Тами почервения от яд; установи, че я жегна ревност. Погледна го в лицето, не й се нравеше, че бе развеселен от думите на Дебра.

Радост обхвана Валиант, когато съзря очевидния гняв, проблеснал в очите й. Тя се дразнеше, че другата жена го намира за привлекателен и се интересува от размножаване с него. Устните й бяха стиснати здраво в напрегната черта. И продължаваше да мълчи.

Успя да не се засмее, макар че много му се искаше. Тами не желаше други жени да му предлагат телата си. Това трябваше да означава, че изпитва чувство на собственост. Щеше да го приеме като добър знак, че може да успее да я убеди да остане с него. Вече разполагаше с ново оръжие в арсенала, ако се наложеше да се бори, за да я задържи до себе си. Никога не би го използвал, тя бе единствената жена, която искаше, но се изкушаваше да я накара да повярва, че се интересува от друга.

Докато се взираше в очите ѝ, като че ли видя в тях да се спотайва внезапна несигурност. Страхът от отхвърляне не беше нещо приятно или добро. Това би означавало да ѝ позволи да мисли, че не е изцяло привързан към нея, когато нямаше и най-малкия шанс да избере друга пред Тами. Но това не му пречеше да се наслади на топлината, която гневът ѝ го караше да чувства.

— Мислиш ли, че толкова лесно ще спра да те харесвам?

— Не знам — поколеба се тя. В този момент откровеността ѝ не бе за предпочитане.

— Обиждаш ме. Съвсем ясно изразих желанието си към теб. Не се интересувам от друга.

— Да, но сега не изглеждам толкова добре и се чувствам ужасно.

— Ти преживя доста тази вечер. Много си смела.

— Да, бе! Как пък не! Не се чувствах смела, бях ужасена.

— Ще спреш ли да бърбориш?

— Не. Ти си единственият, който има такъв ефект върху мен. — Устните му се извиха в усмивка. — Намираш го за забавно?

— Малко. Радвам се да чуя, че ти влияя така, както никой друг.

Младата жена завъртя очи.

— Чудесно.

— Тами?

Тя срещна погледа му и той устоя на изкушението да я целуне. Устните ѝ го съблазняваха. Би било толкова лесно да наведе глава и да ги улови със своите. Не му пукаше, ако хората около тях ги гледаха. С удоволствие би показал на всички — Видове и човеци — че тя е негова. Поколеба се твърде дълго.

— Какво?

Валиант се наслаждаваше на усмивките ѝ, затова се надяваше, че малко закачки ще свършат работа.

— Искам само твоите бедра, увити около мен, така че не се ядосвай.

Тами отмести поглед и се успокои. Стана ѝ хубаво от думите му. Не знаеше дали да му повярва, тъй като смяташе, че повечето мъже не са моногамни. Но Валиант не беше като другите мъже, които бе срещала преди. *Меко казано!*

Тайгър тръгна напред, а Валиант го последва до един от джиповете. С тях имаше още няколко мъже от Видовете.

— Госпожице Шаста! — извика един репортер, за да привлече вниманието ѝ. — Какво става? Къде отивате с тях? Кой е този, дето ви носи?

— Не им обръщай внимание — тихо предупреди Тайгър и изруга.

Валиант се отпусна на пасажерското място, здраво стиснал Тами в скута си. Тайгър им хвърли един поглед и запали двигателя.

— Знаете закона за предпазните колани, нали? Не сме в Резервата. — Валиант изръмжа в отговор. — Чудесно. Не смятам, че ще ни спрат или глобят, но реших да го спомена.

— Чух и всичко е наред. — Исполинът я сгуши по-близо до себе си. Тами изви глава, за да погледне към придружителя им. Сви рамене и обви стегнато ръцете си около Валиант. Обърна се и положи буза върху топлите му гърди. Почувства се в безопасност. Тайгър зае водеща позиция пред петте черни автомобила и се отправиха към Резервата на Новите видове.

— Има нещо, което трябва да знаете — започна тя високо, за да я чуят и двамата.

Валиант наведе надолу глава, докато погледите им се срещнаха и задържаха.

— Какво има?

— Чуваш ли ме, Тайгър?

— Да. Имам добър слух.

— Не казах всичко на шерифа за онези мъже. Те знаеха, че Валиант ме е занесъл в дома си в деня, в който го срещнах. Твърдяха, че имат информатор, който е дочул разговор между Джъстис Норт и може би теб, Тайгър. Говореха за своя шеф, който ме искал заради това, което се е случило. — Фокусира цялото си внимание върху мъжа, който я държеше, и продължи. — Те знаеха, че съм спала с теб. Никога

не назоваха този, за когото работят, но го споменаваха като „доктор“. Също така заявиха, че искат да направят видео, в което да разкажа ужасни неща, та хората да ви намразят. Твърдяха, че този доктор, шефът им, искал да експериментира с мен в някаква опитна лаборатория. Един от тях мислеше, че съм заразена от вас и ще се превърна в Нов вид, но аз ги излъгах и им казах, че нищо не се е случило между мен и Валиант. Няколко пъти споменаха като информатор лице от обкръжението на Джъстис Норт.

— Копелета! — изръмжа Тайгър — Сигурна ли си?

— Напълно. — Тами се поколеба. — Това говори ли ви нещо? Не казах истината на шериф Купър, защото щеше да поиска да узнае какво се е случило между нас.

— Казала ли си на някого какво стана в дома на Валиант? — Тайгър звучеше разтревожен.

— Не — Тами обърна глава, за да го погледне. — Не съм продумала пред никого, помолих и Тед също да не споменава. Той се закле, че няма. Напълно ми вярва и мисли, че Валиант и аз... добре, де, смята, че съм му признала абсолютната истина. Тази вечер онези мъже бяха напълно сигурни, че съм била с Валиант сексуално и казах, че информаторът им е чул разговор между Джъстис Норт и шефа на охраната му за това дали ще повдигна обвинение за изнасилване или не. Също така заявиха, че шефът и повечето мъже от организацията им ще дойдат тук вдругиден.

— Лошо — изръмжа Тайгър. — С Джъстис наистина проведохме такъв разговор.

Ръцете на Валиант се стегнаха около тялото ѝ. Тя го погледна. Очите му се присвиха, докато се взираше в нея с болка, изписана върху красивото му, но страховитото лице.

— Не ме гледай така. Никога не съм споменала думата изнасилване. Казах, че не си го направил.

— Никога не те е обвинявала в принуждаване към секс — съгласи се Тайгър. — Беше пределно ясна, че няма за какво да те наказваме, но аз не бях сигурен дали да вярвам на думите ѝ или не. Ти наистина я отнесе, Валиант. Онзи ден не беше на себе си и реагираше агресивно. Сметнах, че тя може би лъже. Някои жени отричат, когато са били изнасилени. С Джъстис коментирахме този въпрос, но

очевидно някой е чул и предал информацията на терористичните групи.

Огромният мъж изглеждаше все още ядосан, но отпусна желязната хватка и гушна Тами в прегръдките си. Въздъхна. Тя затвори очи и отново положи буза върху гърдите му. Беше уморена, но успя да задържи очите си отворени.

Джипът спря пред главната порта на Резервата. Тами вдигна глава и се вгледа във високите стени, които пазеха имота от натрапници. Знаеше, че хората от градчето и от околните населени места бяха развълнувани, защото Новите видове наемаха огромно количество работна ръка, за да изградят територията си. Върху зидовете се виждаха патрули на НСО, подредени в линия. До портата имаше барака за пазачите, от която излязоха двама въоръжени до зъби охранители, за да я проучат.

— Всичко наред ли е, Тайгър?

— Да. Госпожица Шаста ще бъде наш гост за известно време.

Един от офицерите кимна.

— Ще се обадя в офиса, за да подготвят стая за нея и да получи инструкциите за сигурност.

— Тя идва с мен — категорично заяви Валиант.

— Не може да я отведеш в къщата си — поклати глава Тайгър.

— Тя идва с мен у дома — изръмжа огромният Нов вид.

— Валиант, не може да я отведеш там. — Приятелят му се поколеба. — Ако искаш да останеш с нея, премести се в хотела. Онези задници са я набелязали и аз, като шеф на охраната, ти казвам, че е в по-голяма безопасност в хотела с цялата охрана наоколо, отколкото в отдалечения ти дом в гората. Шерифът държи да я разпита, а съм сигурен, че и Джъстис ще поиска да говори с нея. Освен това се нуждае и от медицинска помощ. След като нещата се успокоят и ако тя иска да остане в дома ти заедно с теб, тогава ще обсъдим този въпрос. Но сега ти нареждам — тя остава в хотела! Няма да го обсъждаме. Можеш да млъкнеш и да останеш с нея или се прибирай сам вкъщи.

— Чудесно — озъби се исполинът. — Оставаме в хотела.

Тайгър насочи вниманието си към охранителите, които чакаха.

— Не искам около нея да има хора. Тя ще остане в един от апартаментите, заедно с Валиант. Има нужда от дрехи и от медицинско обслужване.

— Лекарите са доста заети. — Единият от пазачите все още изучаваше Тами. — Може ли да почака? Раненият похитител е в критично състояние и целият персонал е покрай него.

— Няма да чака дори и секунда, заради мъжа, който ѝ е причинил зло — изръмжа Валиант. — Нека той да умре.

Тайгър вдигна ръка, за да успокои ядосания си приятел.

— Ще се обадя на Слейд и ще го помоля да доведе Триша да се погрижи за нея. Така добре ли е, Валиант?

— Предпочитам Триша да я прегледа — кимна той. — Имам ѝ доверие и ще ѝ поверя моята жена.

Неговата жена? Тами повдигна вежди.

Той се намръщи.

— Ти си моя.

— Ние сме много властни — тихо я осведоми Тайгър.

— Наистина ли? — завъртя очи Тами. — Никога не бих се сетила.

Единият от охраната изсумтя.

— Валиант се е обвързал с човешка жена? Мислех, че те са твърде крехки, Вал?

Той му се озъби и офицерът отстъпи крачка назад.

— Само се пошегувах — погледна към Тайгър. — Знаете правилата. Всички хора, които влизат на територията на Резервата, трябва да бъдат претърсени. Тя трябва да излезе от автомобила.

— Няма да я докосваш — изръмжа повторно исполинът.

— Не е необходимо — намеси се Тайгър. — Всичко, което носи, е този пуловер и... — очите му се насочиха към скута ѝ — ... и един чаршаф върху потника на Валиант, покриващ бикините ѝ. Аз гарантирам за нея. Сигурен съм, че Валиант вече я е претърсил основно, за да се убеди, че не е много пострадала. Носи ли някакво оръжие, Вал?

— Не.

Пазачът въздъхна.

— Добре, разбрах, Тайгър. Ще се обадя в хотела, а после в склада, за да ѝ поръчам дрехи.

Портите се отвориха и джипът влезе в Резервата. Тайгър посегна към телефона и набра някакъв номер.

— Здравей, Слейд. Валиант иска Триша да дойде и да прегледа приятелката му. Ще ги настаня в хотела. Тя е пострадала — замълча. — Човек — отново направи пауза. — Това е дълга история — заслуша се в продължение на няколко секунди. — Благодаря. — И затвори. — Слейд ще доведе Триша. Каза, че по принцип не би я извел толкова късно, но за нищо на света няма да пропусне това представление.

Валиант оголи зъби, за да покаже раздразнението си. Тами се намръщи на странния коментар, но реши да не пита. Не бе сигурна, че иска да чуе отговорите на въпросите, които се въртяха в главата ѝ. Тази част от Резервата ѝ бе непозната, затова съсредоточи вниманието си върху заобикалящата я природа. Съзря малка сграда на два етажа.

— Това е къщата за гости — обясни Тайгър. — Тук отседат хората, които идват на посещение. Има шест двустайни апартамента. Преди тук е живял персоналът на курорта, но ние я преустроихме. По-надолу е хотелът, където живеят повечето от нашите хора, когато са тук. Той е изцяло обновен. По-голяма част от апартаментите са едностайни, но имаме няколко дву- и тристайни. Ще ви настаним в някой от тях, вярвам, че ще ви бъде удобно. Обикновено храната се сервира в кафетерията, но вашата ще я носят в стаята ви. Няма да ви бъде позволено да напускате жилището без придружител. Имате ли някакви въпроси?

Всъщност повече от няколко.

— Защо не искаш други хора да приближават до мен? И за какво е това отношение? Ти също си човек, но просто имаш някои екстри, които аз нямам.

Тайгър се засмя.

— Екстри, които ме правят мъж или в промененото ми ДНК?

— Твоето ДНК.

— Ние наричаме вашия вид човешки, защото искаме да се обръщат към нас като към Нови видове. През целия ни живот сме били разделяни. За всички е трудно, включително и за нас, да се смятаме за обикновени хора. Това, така или иначе, не би било вярно. Реално погледнато, ние не сме нормални човешки същества.

— Благодаря. Защо не мога да напускам апартамента без охрана?

— Ще живеете в сграда, която изцяло се обитава от представители на нашата раса. Това ще изнерви някои от тях. Повечето трудно се доверяват на хората. Ще се чувстват по-добре, ако те виждат

рядко, а и ти ще бъдеш в по-голяма безопасност. Някои Видове изобщо не харесват човеците.

Валиант изръмжа:

— Това се дължи на факта, че почти през целия си живот сме били държани в плен от хората и сега трябва да се разправяме с идиоти като онези, които те отвлякоха.

Тами срещна ядосания му поглед.

— Звучиш така, сякаш презираш хората — прехапа устни. — Нима част от тебе ме мрази, понеже не съм от Новите видове?

— Не те мразя — намръщи се исполина.

— Но...

— Мога да се сетя само за две човешки същества, към които не изпитвам ненавист и ти си едното от тях.

— Защото те привличам?

— Защото си моя.

— Твоя? — примигна учудено.

— Просто го приеми — въздъхна Тайгър и изрече: — Повярвай ми. В това има смисъл — той е привлечен от теб и те харесва и, по дяволите, аз ще бъда напълно доволен, ако не го поставяш под съмнение. Помниш ли деня, в който го срещна, когато не те одобряваше? Сравни разликата в държанието му и ще разбереш какво имам предвид.

Тя кимна, загледана във Валиант.

— Определено предпочитам да ме харесва.

Той й намигна и жестът му я стъписа. Никога не бе очаквала подобно нещо от него, а и с котешките му очи действието бе поразително. Огромният мъж се намръщи.

— Грешно ли го направих? Опитах се да те успокоя. А ти подскочи и имаш такъв израз на лицето, какъвто не съм виждал преди. Не мога да кажа, че ми харесва.

— Повече не ми намигай — усмихна се тя. — Моля те!

— Какво направих погрешно?

Тайгър паркира пред хотела. Повече от петнадесет Нови вида — мъже и жени — стояха отвън и открито я зяпаха. Лицата на някои от тях изразяваха пълна враждебност. Младата жена моментално се почувства неловко и се вкопчи по-силно във Валиант. Жените изглеждаха жилави, високи и мускулести. Ясно можеше да си

представи как всички, и мъжете, и жените, играят като статисти във филм, в който изобразяват зловни чудовища. Но най-лошото бе, че те бяха откровено бесни, че я виждат тук.

— Тами? Какво направих погрешно като ти намигнах?

Насила откъсна поглед от огромните, плашещи същества и вдигна глава към Валиант.

— Намигни на Тайгър!

Той извърна лице към приятеля си и повторно намигна.

— Съгласен съм с нея — разсмя се Тайгър. — Не го прави никога повече, изглеждаш твърде странно. На хората им отива, но не и на нас.

— Добре — въздъхна Валиант. — Повече няма да ти намигам. — Раздвижи огромното си тяло и излезе от джипа, притиснал Тами до гърдите си.

Страх скова тялото ѝ. Досега беше срещала само няколко от Новите видове, но тук бе заобиколена най-малко от петнадесетина представители на тази раса, които не познаваше, и които действително бяха раздразнени от пристигането ѝ. Те стояха точно пред двойните врати на хотела. Уплахата ѝ нарасна, ведно с ускоряването на пулса на сърцето ѝ. Мразеше да се страхува, но не можеше да си помогне.

Тайгър застана пред двама им.

— Няма нищо за гледане. Това е Тами, тя е с Валиант. Ще отседнат в хотела, в един от апартаментите на третия етаж. Тя е била нападната тази вечер от членове на враждебно настроените групи, които ни преследват.

Никой не помръдна. Младата жена се понамести в ръцете на Валиант и го стисна по-силно. Ако беше в състояние, щеше да го накара да я пусне и да се притаи зад гърба му. Беше достатъчно огромен, за да я скрие зад себе си. Ръцете му около нея се напрегнаха. Тами погледна към него и видя, че отново е оголил зъби. Главата му се сведе към лицето ѝ.

— Запуши си ушите!

Пусна врата му и направи точно така, както ѝ нареди, докато той си поемаше дълбоко въздух. Погледът му се втрени в мъжете и жените, застанали на пътя им и изрева.

— Мърдайте! Веднага!

Тами видя как всички се пръснаха, а Тайгър се смееше. Ръцете ѝ отново обгърнаха врата на Валиант. Нито един от Новите видове не беше останал, дори и във фойето, когато влязоха вътре, докато Тайгър им държеше вратите отворени.

— Напомни ми да те извикам следващия път, когато се наложи да разчистя някоя стая — силно развеселен изрече приятелят му. — Ще взема ключа за апартамента и ще се срещнем при асансьора.

— Благодаря ти — отвърна Валиант, обърна се и прекоси предверието.

Наоколо не се виждаше никой. Тами се зачуди как петнадесет души можеха да изчезнат просто така изведнъж. Предположи, че са тичали, за да се измъкнат бързо от Валиант.

Погледът ѝ се върна обратно на мъжа, сгушил я в ръцете си. Огледа гневното му лице, за да разбере как събратята му могат да се страхуват от него. Никога нямаше да забрави деня, в който го срещна, и той я бе оставил онемяла от ужас. Това беше нещо, което никой, през целия ѝ живот, не беше в състояние да постигне.

ГЛАВА 7

— Ще си взема душ. — Тами сложи ръце на кръста. — Разкарай се!

Валиант изръмжа тихо срещу нея.

— Нека първо Триша да те прегледа. Скоро трябва да е тук.

— Най-напред искам да се изкъпя. Мога да се помириша, направо воня. Имам... — докосна с ръка главата си — ... разни неща в косата, дори може да има буболечки, не мога да се понасям. Ако се разкараш от пътя ми, ще бъда хубава и чиста още преди лекарката да се появи. Обзалагам се, че тя ще го оцени. Така че — мърдай!

— Ранена си и едва ходиш. Ако настояваш да се изкъпеш, ще вляза с теб в банята — настоя упорито Валиант и посегна към колана на джинсите си.

— Не! — фиксира го с поглед тя. — Няма начин. Не си сваляй панталоните. Дръж се прилично и престани да ми нареждаш. Мислиш си, че съм твоя, но нека да ти кажа нещо. Не понасям заповеди. Ще се изкъпя сама, а ти ще останеш тук. Сега, нека да се разминем.

Той отново изръмжа, но й направи място да мине.

— И аз не търпя да ми нареждат.

— Няма да го правя, ако и ти не ме командваш. Така е честно. — Спря пред вратата на банята. — Възможно ли е да ми намериш някакви дрехи? Моля те!

— Ще се обадя да видим дали не могат веднага да ги донесат.

— Благодаря. — Тами влезе в банята, светна лампата и затвори вратата, след което я заключи.

— Отключи! — изрева Валиант.

Тя стисна зъби, отключи и рязко отвори вратата.

— Знаеш ли, че крещиш? Почти полунощ е, сигурно някои хора се опитват да спят. Може ли да снижиш малко гласа си?

— Никога не заключвай врата между нас или ще я разбия.

Веждите ѝ се повдигнаха, докато се взираше в златистите му екзотични очи и си напомни, че той не е изцяло човек. Ако беше

обикновен мъж, сигурно щеше да го разкара. И да побегне оттук колкото се може по-бързо, ако бе някоя откачалка. Но Валиант не мислеше като повечето нормални мъже.

— Ако паднеш и се нараниш, вратата само ще ме забави да стигна по-бързо до теб.

Щом чу думите му, си пое дълбоко дъх и се успокои. Току-що бе спасил живота ѝ, рискувайки своя, без да е длъжен да го прави. Може би се страхуваше, че тя ще припадне. Засега можеше да се справи със заповедите, ако се дължаха на притеснението му за нея. Не беше толкова сигурна в истинската причина, но бе склонна да опита.

— Добре. Няма да заключвам, ако не влизаш. — Затвори преди мъжът да успее да ѝ отговори, но не заключи вратата. Приблужи до огледалото и трепна.

— О, по дяволите — въздъхна. — Изглеждам ужасно. Я виж какво е домъкнала котката!

Намръщи се, осъзнала лошата игра на думи. Прехапа устни и погледна към вратата, надяваше се да не е чул шегата ѝ. Погледът ѝ се върна към огледалото, щом не долови ядосания му глас отвън. *Слава богу. Трябва да забравя този израз, както и всички останали иронични изказвания, отнасящи се за котките.*

Косата ѝ бе пълна с мръсотии и от нея стърчаха сухи листа. Лицето ѝ бе изцапано с кал, по бузите ѝ личаха следи от сълзите. Единственото чисто място бе зачервената рана от удара в страничното огледало на пикапа. Парамедиците я бяха почистили. Завъртя глава и видя, че драскотината не е чак толкова дълбока, но определено след няколко дни мястото щеше да придобие всички нюанси на лилавото.

Съблече огромния пуловер, хвърли го в ъгъла и започна да оглежда останалата част от тялото си. Отново ѝ се доплака. Имаше охлузвания по хълбока, нагоре по ребрата и по рамото от падането на земята, когато един от онези глупаци я бе блъснал долу. Вдигна брадичка и изруга. Там почти се различаваше отпечатък от ръка. Сведе поглед и стисна зъби при вида на подпухналите от щипането зърна на гърдите си. Кожата ѝ навсякъде бе покрита с драскотини.

— Добре ли си? — чу гласът на Валиант точно до вратата.

— Разглеждам нараняванията по тялото си и проклинам. Бясна съм, но съм добре. — Махна превръзките от китките, за да не се намокрят.

— Може ли да вляза?

— Не. Ще побързам. — Обърна се с гръб към огледалото и започна да сваля „панталонките“, който Валиант бе измайсторил от потника си. Опита се да ги смъкне надолу, но не успя. Той бе завързал скъсаните краища на стегнати възли и тя не успяваше да ги развърже.

— Валиант? Имам нужда от помощ.

Вратата внезапно се отвори и огромният мъж нахлу в банята още преди да е довършила мисълта си. Тами побърза да покрие гърдите си с ръце. Погледът му веднага се насочи към разголената ѝ плът. Тя прехапа устни. *Е, може и да не прилича на обикновен мъж, но определено се държи като такъв.*

— Не мога да сваля това, което измайстори, за да ме прикриеш. Възлите са прекалено стегнати.

Той продължаваше да се взира в едва показващите се изпод дланите ѝ гърди. Тя му обърна гръб и го погледна през рамо. Исполинът веднага се намръщи, явно не му хареса, че скри гледката от него.

— Имам нужда от помощта ти за „панталонките“. Не се взирай така в гърдите ми.

Той изсумтя и се приближи към нея. *Леле, колко е огромен, припомни си отново тя.* Никога нямаше да свикне с втречения в нея двуметров мъж. Вниманието му се насочи към покритото ѝ дупе, а пръстите му докоснаха кожата ѝ, когато се мушнаха под плата.

— Опитах се да ги смъкна надолу, но краищата са завързани прекалено стегнато и не могат да минат по бедрата ми.

Чу как материята се раздра, докато той късаше възлите, които бе направил. Съсипаната материя падна в краката ѝ. Младата жена леко се изви и погледна към пръстите му. Посегна внимателно и хвана дланите му. Вдигна ги и се загледа шокирана в широките му нокти. Не бяха много дълги, но бяха леко удебелени и очевидно достатъчно остри, за да скъсат потника.

— Трябва да си изрежеш ноктите.

Валиант отново изсумтя. Тя пусна ръката му и вдигна глава.

— Благодаря ти.

Погледът му бавно се спусна по тялото ѝ. Чу се ръмжене.

— Желая те.

Тами бързо се отдръпна към душ-кабината.

— Благодаря, но сега може да излезеш. Искам да се изкъпя, преди да е дошла лекарката. — Прекрачи в коритото и плътно затвори прозрачните врати. Когато се наведе да пусне водата, Валиант издаде мъркащ звук. Тя регулира температурата и реши да не му обръща внимание; щом иска, нека да я наблюдава през вратата. — Имам нужда от дрехи, Валиант. Моля те?

— Добре — съгласи се той високо. Явно бе раздразнен, тъй като гласът му излезе по-дълбок от обикновеното, а бе забелязала, че звучи така, когато е ядосан или възбуден.

Мъжът излезе от банята и Тами се отпусна. Изумяваше я желанието му към нея, въпреки раздърпания ѝ вид. Обърна се към струята на душа и се изненада от добре заредените рафтове с принадлежности за баня, монтирани отстриани. Започна подробно да ги изучава.

В повечето хотели, в които бе отсядала, даваха само мостри. Новите видове предоставяха масово използваните шишета. Забеляза два вида шампоани за коса, гел за тяло и балсам. Имаше още: две самобръсначки — розова и синя, крем за бръснене и пемза с дръжка. Усмихна се. *Те наистина предоставят всички удобства на своите гости.*

Изкъпа се бързо. Откри още една рана на главата си, когато ѝ залютя от шампоана. Избръсна си краката. Запита се колко ли време ѝ остава, докато пристигне лекарката, за да я прегледа. Не искаше да остава насаме с Валиант. Той я желаше, а тя не бе сигурна как да се справи със ситуацията.

Подсуши се, след това обви една кърпа около тялото си и друга около косата. Изчака още няколко секунди и дълбоко си пое въздух. Вече беше чиста и не можеше да продължава да се крие в банята. Отвори вратата и докато влизаше в спалнята, здраво стисна хавлията пред гърдите си.

— Някой донесе ли ми дрехи?

Младата жена внезапно замръзна, щом видя, че Валиант не е сам в стаята. Втренчи се в едрия мъж от Новите видове и дребната блондинка до него. Жената бе човек и очевидно бременна. Три чифта очи посрещнаха изненадания ѝ поглед. Непознатата пристъпи напред и се усмихна.

— Здравей. Аз съм Триша...

— Лекарката — бързо изрече мъжът до нея. — А аз съм нейната охрана. Тя е приятелка на Джъстис Норт и е на посещение при един човек, който работи тук като медик.

Жената се намръщи, изгледа го строго, и се обърна към Тами.

— Чух, че си имала тежка вечер. Съжалявам, че се забавих толкова много, но Слейд трябваше да ме събуди, а после докато се облека...

— Събудих я, макар че бях през две стаи — изръмжа високият Вид с наситеносини очи. — Охранявам я, когато прави домашни визити.

Русокосата му се намръщи отново.

— Това е Слейд, той е настроен много покровителствено към мен. — Изглеждаше развеселена. — Моят бодигард.

— Бодигард? — напрегнато попита Слейд.

— Няма значение — засмя се Триша.

Тами погледна към синеокия мъж. Даде му няколко точки в плус, защото стоеше пред него по къса хавлия, а той въобще не я зяпаше. След това младата жена съсредоточи цялото си внимание върху новата си позната.

— Благодаря, че се съгласи да ме прегледаш толкова късно, или ако трябва да бъда по-точна, толкова рано сутринта.

— За мен е удоволствие. Мъжете ще излязат докато разгледам нараняванията ти.

— Не е нужно да излизам — изръмжа Валиант. — Виждам съм я гола. Кажи на Слейд да се маха. Той не бива да я гледа разсъблечена.

— Моля те остави ни. — Тами му хвърли гневен поглед. — Не ме карай да се разправам с теб пред красивата бременна лекарка и бодигарда ѝ. Тя е дошла чак дотук, за да ме прегледа и последното, от което се нуждае, е да слуша как се караме.

Исполинът отново ѝ се озъби.

— Престани — отсече тя. — Стига си ръмжал. Имах дълга нощ, изморена съм и цялото тяло ме боли. Не може ли да направиш поне едно нещо, без да спорим? Моля те!

Валиант изхвърча от стаята. Другият мъж се засмя и на лицето му се изписа наслада.

— Само заради това си струваше да се облечем и да дойдем дотук, за да го видим. — Усмихна се, завъртя се на пети и също

напусна помещението. Вратата се затвори след него.

— Благодаря! — извика Тами. — Оценявам го! — Погледна към лекарката. Знаеше, че бузите ѝ са зачервени от смущение. — Съжалявам.

— Изобщо недей да съжаляваш — засмя се Триша. — Бих платила само за да видя как някой се изправя срещу Валиант. — Сложи чантата, която носеше, в края на леглото. — Защо не ми кажеш къде те боли и да видя с какво мога да ти помогна? Какво точно ти се случи?

Тами приближи до кревата, поколеба се и пусна хавлията.

— Предлагам, докато ме преглеждаш, да ти разказвам. Четирима мъже ме хванаха, наблъскаха ме в каросерията на един пикап и ме завлякоха в гората. Измъчваха ме, докато Валиант и приятелите му не дойдоха да ме спасят. — Тя бавно се въртеше и показваше всичките си контузии. — Рамото ме боли най-много и накуцвам. Бедрото ми се удари силно няколко пъти в каросерията, когато двама от онези тъпаци се стовариха отгоре ми, за да ме вържат. Тежестта им ме смачка. — Протегна китките си напред. — Тези следи са от колана, с който завързаха ръцете ми зад гърба.

Бременната жена вече не се усмихваше. Седна на леглото и отвори чантата си.

— Нека да почистя някои от драскотините и да ги превържа. — Опипа бедрото на Тами — Извинявам се, ако заболи. Искам да се уверя, че не е счупено.

— Не е, но ужасно боли.

Тами стоеше права, докато лекарката сложи някакъв крем върху раните и превърза най-лошите от тях. След това ѝ даде няколко торбички с лед за отоците. Триша се изправи и помоли пациентката си да се обърне, за да прегледа рамото.

— Там ме боли най-много. — Трепна младата жена.

— Имаш доста лоши охлузвания. А гърлото боли ли те?

— Малко ме драска, но не мисля, че е чак толкова зле. Чувствам го така, сякаш съм настинала.

— Ще ти дам болкоуспокояващите, които донесох със себе си, в случай че имаш нужда. Когато почувстваш болка, вземи две, а като свършат, нека Валиант ми се обади. Ако болката в бедрото или рамото се влоши или не утихне, искам да дойдеш в медицинския ни център. Ще направим няколко рентгенови снимки.

— Благодаря — кимна Тами. Взе кърпата и я уви около себе си.
— Наистина го оценявам.

Триша седна на леглото.

— И така, срещала ли си Валиант след инцидента в къщата му?

— Чула си за това? — Тами успя да не се намръщи.

— Да — кимна бременната жена. — Само Слейд, Тайгър, Джъстис и аз знаем, че сте правили секс.

— Не. Тази вечер го виждам за първи път, след случката. Не мога да повярвам, че ми е простил задето го ударих с лампата и е страхотно, че е тръгнал да ме спасява.

— Зашеметила си го с лампа? — Гласът на Триша рязко се понижи. — Бях останала с впечатление, че те е пуснал. Поне така каза Тайгър.

— Да, проснах го в безсъзнание.

— Благодаря ти — усмихнато прошепна лекарката. — Когато се окажа достатъчно далеч оттук, за да съм в безопасност, ще се смея до припадък. Слухът им е невероятно силен, така че имай го предвид.

— Благодаря за предупреждението — отвърна тихо Тами. Погледът ѝ се сведе към корема на Триша. — Обзалагам се, че със съпруга ти сте много щастливи. Това първо дете ли ви е?

Усмихнатата, блондинката докосна издутия си корем. Гласът ѝ стана силен, когато заговори.

— Не съм женена. Човекът ме изчука и просто си отиде.

От коридора се чу силно ръмжене и някой похлопа на вратата.

— Облечена ли е вече? Влизам.

— Влизай, Слейд — Лекарката ѝ намигна.

Едрият мъж изглеждаше бесен, когато влетя вътре и стрелна с поглед Триша. Валиант го последва по петите. Русокосата се засмя.

— Разказвах на Тами за бебето — потупа корема си.

— Кога очакваш да се роди? — притисна по-плътно хавлията около тялото си, като се опитваше да не се чувства неудобно от факта, че Слейд е в стаята.

— Не съм много сигурна — поколеба се гостенката. — Ще разбере, когато реши да го направи.

— Имам предвид, кога е терминът ти?

— Бременна съм в петия месец. — Тя отново се поколеба.

Погледът на Тами пак се насочи към издутия ѝ корем.

— Леле! Сигурна ли си, че не са близнаци? Една приятелка е бременна в осмия месец и тя... — млъкна и се изчерви. — Съжалявам. Не си чак толкова огромна. Току-що осъзнах как прозвуча. Просто си дребничка, а коремът ти изглежда доста голям. Аз...

Триша избухна в смях.

— Стига! Не ме обиждаш. Знам, че съм огромна и изглеждам така, сякаш всеки момент ще се пръсна. Бащата е едър, бебето прилича на него.

Тами се успокои, че не я беше засегнала.

— Смяташ ли да му кажеш? Трябва да го принудиш да плаща издръжка. Отглеждането на дете в днешно време изисква много средства.

Слейд отново изръмжа. Триша се засмя.

— Обсъдихме ситуацията и той осъзна, че е бил глупак да ме изостави. Ще го накарам да се ожени за мен. Обичам този идиот адски много, но той е малко дебелоглав, знаеш ли? Преди няколко седмици му споменах за брак, а той ми отговори, че не е необходимо, тъй като сме били вече семейство.

— Мъже — поклати глава Тами. — Нищо не разбират.

— Вярно е — усмихна се Триша. — Мисля си, дали да не му направя една секс стачка.

— Това може да сработи — изрече весело Тами. — Също така му кажи, че ако той не се ожени за теб, някой друг ще го направи. Ти си красива. Сигурна съм, че друг мъж би бил щастлив да те има, щом той не е достатъчно умен да подпише.

Слейд отново изръмжа. Тами го погледна с безпокойство, после се обърна към Триша.

— Той добре ли е?

Лекарката ѝ подаде шишенце с таблетки.

— Става раздразнителен, когато го събудят, но ще се оправи. След като се прибера в квартирата, ще го изпратя в стаята за гости, да си дремне. Беше ми приятно да се запознаем, Тами. Нека Валиант ми се обади, ако се нуждаеш от нещо. Може би някой ден от тази седмица ще донеса обяд. Ще бъде хубаво отново да си поговоря с друга жена.

— С удоволствие, стига да съм тук — усмихна се пациентката. — Благодаря ти още веднъж, Триша. Наистина ми беше приятно да се запознаем.

— Между другото, Тайгър направи така, че тази вечер да не даваш изявление. Шерифът ще дойде утре сутринта да те разпита. Надявам се, нямаш нищо против, но му казах, че се нуждаеш от почивка. Помолих го да му предаде, че вече си взела болкоуспокояващи. Утре сутринта към девет началникът на полицията ще дойде отново, за да вземе показанията ти.

— Това е чудесно. Благодаря. Искам да приключа за тази вечер.

Триша спря до Валиант.

— Има доста лоши охлузвания. Бъди мил с нея и се увери, че почива достатъчно. На всеки четири до шест часа трябва да пие по две таблетки, в зависимост от това колко силна е болката. Добре е да хапне, преди да ги вземе.

— Благодаря ти. — Валиант се поколеба, преди да разтвори ръце.

— Вече се учиш — засмя се блондинката и го прегърна.

— Не е толкова лошо — отдръпна се той. — Все още миришеш хубаво.

Тези хора са доста странни. Младата жена наблюдаваше как лекарката напуска спалнята. Когато излезе в коридора след нея, пазачът ѝ неочаквано я плесна по задника. Тя подскочи, обърна глава и се засмя на мъжа, който я следваше, след което двамата се скриха от погледа ѝ. Тами зяпна. Внезапно Валиант се раздвижи и застана пред нея, скривайки гледката.

— Нима охраната ѝ току-що я удари по задника?

— Да — усмихна се Валиант.

— На приятеля ѝ това няма да му хареса — поклати глава тя.

— Не смятам, че ще има нещо против — сви рамене той, развеселен. — Двамата със Слейд са много близки. — Разсмя се.

Тами изостави темата, не искаше да става прекалено любопитна.

— Донесоха ли ми дрехи?

— В другата стая са.

— Може ли да ми ги донесеш? Моля те!

— Няма да ти трябват. — Валиант отиде до леглото и отметна завивките. — Хвърляй хавлията и лягай! Вече е късно, а ти имаш нужда от сън. Ще ти донеса чаша вода, за да изпиеш хапчетата. Яла ли си нещо тази вечер или да поръчам храна?

— Хапнах. — Тя се поколеба — Може ли поне да се обърнеш?

Когато видя гърба му, Тами пусна кърпата, качи се в леглото и дръпна завивката до брадичка си.

— Готово.

Той отиде до банята и се върна с чаша вода. Тами взе две болкоуспокояващи таблетки и ги изпи. Исполинът пое чашата и я остави на нощното шкафче.

— Изморена ли си?

— Да. Убита съм.

— Нима убита означава уморена? — премига неразбиращо той.

— Не разбираш жаргона, така ли? — кимна тя.

— Сега се уча. Бях отгледан около лекари, техници и пазачи. Опасявам се, че речникът ми се ограничава до онова, което са ме научили. Нямах толкова контакти с тях, колкото някои от другите видове. Аз бях различен.

— Знаеш ли да четеш? — намръщи се Тами.

— Да. Научих се, след като бяхме освободени, в месеците докато се криехме и чакахме да бъде построен нашият дом. — Седна на ръба на матрака. — Повечето от моя вид са били обучавани преди това, но на мен не ми бе позволено да комуникирам с хора. Това бе загуба на време според тях. Държаха ме жив, защото съм много силен и съм по-близо до животните, отколкото събратята ми.

Тами го гледаше мълчаливо. Бе прекалено шокирана, за да отговори. Той изглеждаше малко тъжен, когато я погледна в очите.

— Какво знаеш за Новите видове?

— Само онова, което съм чела във вестниците и гледала по телевизията. Знам, че някаква фармацевтична компания е правила незаконни опити върху вас и най-накрая е била разкрита. Знам, че са ви създали отчасти човешки същества, отчасти животни. И за това как сте се сдобили със своя собствена територия на юг от Лос Анджелис, наречена Хоумленд, и как неотдавна сте открили Резервата. — Сви рамене.

— Нашето ДНК е смесено с гените на различни животни — въздъхна Валиант. — При някои животинското преобладава, както при мен. Правила са и грешки, аз съм една от тях. — Гняв стегна чертите му, докато я наблюдаваше, сякаш чакаше някаква реакция.

— Грешка? — Младата жена се вгледа в екзотичните му очи. — Не разбирам.

— Аз съм различен — животинските ми черти доминират над човешките.

Тя се вгледа в лицето му, разгледа очите, носа, устата и скулите му.

— Изглеждаш повече Нов вид, отколкото другите.

— Не е само това. Инстинктите ми са по-силни, отколкото на повечето ми събратя.

— Какво означава това? — Бе доволна, че е седнала на леглото, почти се боеше да чуе онова, какво искаше да сподели.

— Аз съм повече животно, отколкото човек. Това е единственият начин, по който мога да го обясня. Фармацевтичната компания обучаваше своите „грешки“, в това число и мен, да бъдем агресивни — да се бием и да издържаме на силна болка. Считаха ни за излишни и затова сериозно злоупотребяваха с опитите по отношение на медикаментите. Тестваха най-опасните от тях върху нас. За всякакви други цели бяхме напълно безполезни.

Тами изживяваше един от онези редки моменти, в които не можеше да промълви и дума. Валиант имаше таланта да я кара да онемява.

— Провеждаха много експерименти с лекарства върху нас. Очакваха огромни печалби от стимулантите, които да направят атлетите и войниците по-силни, по-бързи и по-издръжливи. Тренираха „полезните“, за да покажат на какво са способни медикаментите им. „Грешките“ не ставаха за нищо. Пробваха да ни размножават, но след няколко неуспешни опита решиха да се откажат.

— Опити за размножаване? — зададе въпроса, но не бе сигурна, че иска да узнае отговора.

— Водеха ми няколко пъти в килията жени за разплод, за да видят дали мога да ги забременя. При останалите Видове нямаше резултати. Експериментите с мен също се провалиха.

Тами с мъка опита да скрие ужаса си. Осъзна, че не е успяла, когато Валиант сведе поглед, а раменете му увиснаха. Тъгата по лицето му ѝ късаше сърцето. Няма е избор, отнасяли са се жестоко с него, бил е жертва.

Огромният мъж не можеше да гледа повече в красивите ѝ очи. Отвращението, което съзря там, го нарани дълбоко. Искаше да бъде честен с нея, като ѝ разкаже всичко за живота си. Неговата половинка

трябваше да знае. Не би било справедливо да я моли да прекара живота си с него, ако криеше тайни. Втренчи се в завивката, покриваща скута ѝ.

— Притежаваме отлично обоняние, а слухът и зрението ни са добри, отколкото на повечето Видове. По-силни и по-бързи сме, дори интелигентността ни бе завишена в някои случаи. Ние сме експериментални прототипи, които се провалиха и за да възстановят загубите си, те се опитаха да ни превърнат в съвършени машини за убиване. Искаха да ликвидират човешкото в нас, така че да могат да ни обучават като истински животни, които да се подчиняват на техните команди. Но това не сработи, тъй като ние не се пречупихме. Вместо това започнахме да се бием, да ги убиваме, когато имахме шанс и не изпълнявахме заповедите им. Все още експериментираха върху нас, когато бяхме открити и освободени.

— Опитвали са се да те превърнат в убиец? — прошепна тя.

— Моля те, не ме гледай така. Знам как да се бия и да убивам. Но това не означава, че съм някакъв безумен убиец. Опитаха се да спасят своите „грешки“ като ни превърнат най-вече в бойци, и тъй като изглеждаме доста впечатляващо вярваха, че можем да им донесем печалби. Искаха от мен да бъда... — направи пауза — ... „образец“ на „грешките“ Нови видове, които желаеха да продават. Но аз отказах да се подчиня.

— „Образец“?

— За да ни продават — със суров глас отвърна Валиант. — На страните от третия свят, за частните армии на богати фанатици, на всеки, който е готов да плати цяло състояние за животно, което може да говори и да убива ефективно по команда. За наше щастие, ние никога не възприемахме добре заповедите. Притежавахме прекалено много недостатъци, за да ни предложат действително на пазара. — Сви рамене. — Поне повечето от нас. Наскоро научихме, че някои от нашите жени са били продадени.

— Значи, някъде там, има жени от Видовете, които са принудени да убиват хора? — Тами го гледаше ужасена.

— Не знам точно с какво е смесено моето ДНК — поклати той глава. — Може би с някоя от породите на големите котки, съдейки по външния ми вид и моите способности, но предполагам, че най-вероятно е лъв. Записките за началото на опитите, когато сме били

създадени, са унищожени. Експерименталните прототипи са с видоизменено ДНК на животни, които имат ясно изразени способности за проследяване, лов, издържливост, сила и бойни умения — кучета, котки и примати. Открихме, че при създаването на някои от жените ни е използвано ДНК на по-беззащитни породи, за да бъдат по-дребни и не толкова агресивни. Били са продавани, за да се финансира продължаването на експериментите.

— Продавани на кого и за какво?

— На онези, които са искали да направят големи дарения на Мерикъл Индъстрис. — Валиант беше бесен. — Наричали са ги „подаръци“. Дарявали са ги срещу огромни суми, за да си осигурят прикритие на онова, което са вършели и за да избегнат наказанието за делата си. Продавали са нашите жени като секс робини на негодниците. Досега сме успели да открием няколко трупа и две-три живи.

— Никога не съм чувала за това по новините. — Тами едва преглътна сълзите си. — О, Боже! Ужасно е! Горките жени!

— Няма и да чуеш. Джъстис смята, че ако информацията стане публична, мъжете, които ги притежават, незабавно ще ги убият, за да унищожат всички доказателства, че са съществували подобни Видове. В момента, с наша помощ, правителството проследява всички финансови трансфери и платежни нареждания, за да открият останалите. Не знаем бройката на продадените, понеже записките са унищожени, но на всеки няколко седмици откриваме по една.

— Това е ужасно — посегна и погали ръката му. — Просто отвратително. Горките жени. — Направи пауза. — Надявам се, че всички ще бъдат намерени.

— Ние също — мрачно кимна той. — Сега сме свободни, затова фактът, че някои от нас са все още затворени и измъчвани, не ни дава покой.

— Няма ли начин да възстановите цялата информация и да ги намерите?

— Когато съоръженията за тестване бяха щурмувани от правоохранителните органи, те задействаха алармите там, където бяхме скрити. Персоналът запали пожари в звукозаписните зали и унищожиха компютрите, в които се съхраняваше цялата информация.

Започнаха да ни избиват. Някои от нас умряха, но повечето оцеляхме. Много малко от файловете бяха спасени.

— Не искам да го казвам, но вероятно е за добро. Знаеш ли какво може да стане с информацията? Някой може да се сдобие с нея и да я използва, за да започне всичко отначало. Вие сте доста впечатляващи. Обзалагам се, че друга компания би се изкушила да създаде нови лаборатории и да даде старт за провеждането на още експерименти.

— Един от арестуваните лекари ни каза, че главният изследовател, който ни е създал, е унищожил тази информация. — Той потръпна. — Тя не е била съгласна с плановете, които Мерикъл е имал за нас, и е изчезнала с всичките файлове за нашето създаване. Точно заради това започнаха опити за размножаване, за да увеличат бройката ни. Надявам се, че никой няма да успее да възпроизведе онова, което ни бе сторено. Достатъчно с тези кошмари. Сега се опитваме да унищожим финансово Мерикъл. Спечелихме в съда делата, свързани с паричните въпроси, и вашето правителство вкара в затворите много от участниците.

— То е и ваше правителство. Вие сте американци, нали?

— Винаги сме били разделяни — кимна той. — Трудно е да се опитваме да мислим по друг начин. Точно заради това адвокатите ни и Джъстис се борят толкова усилено за нашата независимост. Сдобиха се с Хоумленд, а с част от средствата от делата построиха Резервата.

— По новините чух, че имате нещо подобно на дипломатически имунитет на територията на Хоумленд и Резервата. А един репортер обясни, че също като консулствата си имате в тях собствени закони и съдебна система.

— Предполагам, че е така. Вашето правителство не може да ни принуди да се съобразяваме с човешките закони. Не и на наша земя.

— Значи, сега се намирам в друга страна, така ли? — внезапно се усмихна. — Дори не ми трябва паспорт. Супер!

Той се бореше с порива си да я погали. Тя бе прелестна, когато се усмихваше. Огледа синината на скулата ѝ. Обхвана го гняв от онова, което ѝ бяха сторили хората.

— Нима това е страхотно?

— Нещо такова.

— Искам да те докосна и да те целуна. Позволи ми, Тами.

Усмивката ѝ угасна. Втренчи се в него, дъвчейки долната си устна.

— Не съм сигурна.

— Защо? Последния път нараних ли те? Не изпита ли удоволствие от докосването ми? Зная, че ти хареса. — В него пламна надежда, че ще се изкуши да го направи. Жадуваше да я държи отново в ръцете си.

Тами не можеше да го отрече. Времето, което бе прекарала в спалнята на Валиант я бе преследвало в продължение на пет седмици. Той беше преобърнал живота ѝ. Когато я докоснеше, губеше способността си да мисли. Мъжът се наведе към нея, явно бе взел мълчанието ѝ за съгласие. Ръката му се протегна и погали здравата ѝ буза.

— Никога няма да ти причиня болка.

Тя му повярва. В началото, когато се срещнаха за първи път, я бе ужасил, но сега, след като ѝ разказа за Новите видове, разбра, че не би трябвало. Той имаше инстинкти и копнежи, които повечето хора нямаха. Беше я пожелал и я бе отвлякъл. А това бе някак секси.

Валиант стана и събу обувките си. Посегна към копчето на дънките си. Тами не протестира, само го наблюдаваше как съблича всичките си дрехи. Отново беше без бельо. Загледа се с малко страх в голия мъж. Беше толкова огромен. Погледът ѝ се спусна надолу. *Навсякъде.* С усилие отмести взор към лицето му.

Той се наведе, сграбчи завивката, която я покриваше, и я дръпна надолу. Тами се напрегна, но не посегна към възглавницата да се покрие. Мъжът съсредоточено огледа всеки сантиметър от кожата ѝ. От гърлото му излезе яростно ръмжене. Сърцето ѝ заби учестено, очите ѝ се разшириха.

— Искам да убия всичките ти нападатели. Виж какво са сторили на красивото ти тяло. Това ме вбесява. Ще ги разкъсам с голи ръце, а после ще гледам как умират болезнено.

— Добре съм.

— Но въпреки това, искам да ги умъртвя. Ако те бяха изнасилили, щях да се къпя в кръвта им.

Тами се вторачи в него. *Огромен!*

Но някак си е сладък. Повярва му. *Е, поне на онази част, в която искаше да ги убие.* Валиант бавно коленичи на леглото и се надвеси

над нея. Тя продължаваше да го наблюдава. Погледна я право в очите, но не я докосна.

— Ще останеш с мен завинаги и никой няма да посмее да те нарани отново.

Тами не го поправи. Не можеше да остане с него неопределено време. Скоро трябваше да се върне към собствения си живот. Облиза устни. Валиант проследи езика ѝ и простена. Раздвижи се, тялото му се плъзна надолу към бедрата ѝ. Тя се зачуди дали не е променил решението си да прави секс с нея. Лицето му се надвеси над долната част на корема ѝ.

— Разтвори си бедрата за мен.

Тя го направи. Исполинът сграбчи глезените ѝ, повдигна ги и ги отмести, за да стори място за себе си, след което седна на пети на освободената площ. Бедрата ѝ обхванаха неговите. Очите му се плъзнаха по голото ѝ тяло.

— Толкова си малка в сравнение с мен. Всеки път се страхувам, че мога, без да искам, да те нараня.

Да, съгласи се тя мълчаливо, разбирам как се чувстваш. Той тежеше два пъти повече от нея и бе значително по-висок. Гърдите му бяха масивни и ако трябваше да сравнява бицепсите му с широчината на бедрата си, той определено печелеше поне с няколко сантиметра.

— Довери ми се. Няма да ти причиня болка.

— Щях да се разкрещя, ако мислих, че ще го направиш — пошегува се тя.

— Искам да крещиш, но не от ужас — усмихна ѝ се.

Тами внезапно се надигна и се облегна на лакти, за да може по-добре да го вижда. Харесваше ѝ гледката на загорялата му кожа и красиво изваяното му тяло. От гърдите му излезе ръмжене, последвано от тихо мъркане.

— Тези звуци добри ли са или са лоши?

— Още не съм решил от къде да започна — усмивката му стана по-широка.

— Какъв избор имам?

Широката му усмивка разкри острите му зъби.

— Изръмжах, когато си помислих как ще те обърна по корем и ще те взема изотзад. Да те яздя силно и бързо, кара кръвта ми да кипи.

Измърках, защото искам да пирувам с тялото ти, отново да се наслажда на вкуса ти, като те оближа.

Сърцето ѝ се разтуптя, а кожата ѝ пламна.

— Бихме могли да направим и двете.

— Добър план — кимна той.

Тами го наблюдаваше как се надигна нагоре, намести се и легна по корем, като стъпалата му увиснаха извън леглото. Постави краката ѝ, присвити леко в коленете, върху широките си раменете. Езикът му се показа, погледът му срещна нейния и той близна вътрешната страна на бедрото ѝ.

Разтреперена си пое въздух. Езикът му пораждаше нечовешки усещания. Той беше мек и същевременно грапав. Чувството беше странно, но по един действително чудесен начин, който я караше да пламти. Мъжът отвори уста и внимателно прекара острите си зъби по извивката на бедрото ѝ. Тами задиша накъсано; в нея се надигна желание. Искаше го малко по-ниско. Споменът за онова, което ѝ бе направил с уста, никога нямаше да изчезне.

Внезапно Валиант провря под нея ръце и шепите му обхванаха дупето ѝ, за да я наклони по начина, по който я искаше. Наведе се напред. Раменете му бяха широки и разтвориха още краката ѝ, за да направят място за устата му.

— Губя търпение. То не е силната ми страна — изръмжа тихо. — Знам, че заслужаваш дълга любовна игра, но те искам твърде много.

— Добре. Не се оплаквам, може да започваш. — Знаеше, че се е изчервила от прямотата си, но копнееше да докосне пулсиращия ѝ клитор.

Той повдигна задничето ѝ от леглото. Тя падна назад и главата ѝ се удари във възглавницата. Разтвори краката ѝ още по-широко и прекрасният му език започна да я ближе. Тами затвори очи и простена от удоволствие. Валиант не се шегуваше. Насочи се точно където трябва. Никакви странични отклонения. Не я дразнеше, като я облизваше навсякъде, а само чувствителното снопче от нерви. Езикът му натисна силно върху него и започна да се движи, четкайки достатъчно бързо, за да я убеди, че няма да издържи дълго и скоро ще свърши. Изглежда знаеше точното място, което изпращаше абсолютен екстаз направо в мозъка ѝ.

Тами заби нокти в чаршафите, зърната ѝ се втвърдиха, а от гърлото ѝ заизлизаха стонове. Валиант изръмжа и тя застана по-силно. *Мили Боже! Той е като ближещ вибратор!* Устните му се затвориха около пулсиращата ѝ пъпка и той започна да я смуче едновременно с вибрациите и четкането на езика. Тялото ѝ се напрегна, рязко се изви в дъга. От гърлото ѝ се изтръгна писък, връхлетя я толкова силен оргазъм, че почти изгуби съзнание.

Валиант вдигна устни от нея. Тя дишаше тежко. Не можеше да отвори очи. Тялото ѝ сякаш плаваше по вълните, чувстваше се безтегловна, не бе в състояние да помръдне, дори леглото да пламне. Каdifената ѝ мекота все още потръпваше от спазмите на кулминацията. Ръцете му я сграбчиха и тя ахна. Мъжът бързо я обърна по корем.

Тами се принуди да отвори очи, когато Валиант я стисна за хълбоците и я повдигна нагоре. Придърпа я на колене. Огромната му сила би трябвало да я изплаши, но тя не беше разтревожена. Матракът потъна от тежестта му, намести се зад нея, разтвори крака от външната страна на нейните и я обкрачи като в капан, за да я прикове.

Тя се опита да повдигне предната част на тялото си на лакти, за да застане на ръце и колене, но нямаше достатъчно сили. От гърлото му се изтръгна диво, животинско ръмжене, щом дебелият връх на мъжествеността му се притисна във входа на влажната ѝ сърцевина. Едната му ръка я държеше за ханша, за да не мърда, а другата, предположи Тами, придържаше члена му да не се плъзга, понеже бе мокра от оргазма, който ѝ беше дарил.

Тялото ѝ потръпна, когато огромният Вид бавно проникна в нея, тласна напред, принуждавайки вагиналните ѝ стени да се разтегнат, за да го приемат. Тя простена от невероятното усещане да бъде изпълнена. Не беше сигурна, че може да устои на интензивността на връхлитащите я емоции, които се наслаждаха с остатъчните конвулсии от оргазма, вибриращи все още в тялото ѝ, но той не ѝ даде никакъв избор, като потъна дълбоко в нея. Вълната от силни усещания я изненада. Не беше осъзнала колко много я възбужда да се чувства безпомощна, докато той оставаше напълно под контрол.

Клиторът ѝ бе станал свръхчувствителен, след онова което ѝ бе направил, но исполинът не ѝ даде време да се възстанови. Ръката му, която я държеше за ханша се плъзна по кожата ѝ и я обгърна през

кръста. Другата обхвана гърдите ѝ и ги стисна. Тя извика от изненада колко болезнени бяха станали зърната ѝ от мъченията, които бе преживяла. Той обаче не ги мачкаше силно, вместо това пръстите му нежно масажираха твърдите връхчета.

— Чувствителни са — простена тя.

Той незабавно ги пусна и хвана бедрата ѝ с двете си ръце. Оттегли се назад, почти излезе от тялото ѝ, но след това бавно се плъзна обратно, дълбоко. Младата жена изстена, поощрявайки го да се движи навън-навътре, като всеки път влиза по-дълбоко. Внезапно, едната му ръка освободи хълбока ѝ и се подпря на матрака, за да подкрепи горната част на тялото му, когато се изви върху нея. Бедрата му заблъскаха в задничето ѝ, явно бе изгубил контрол. Тласкаше в нея бързо, силно и дълбоко. Ръмженето, излизащо от гърлото му, отговаряше на задъханите ѝ викове от удоволствие.

Тами не можеше повече да разсъждава. Усещането мъжът да се намира дълбоко в нея бе най-прекрасното преживяване на света, дори по-добро от чувството, когато езикът му я ближеше, докато свърши. Наслаждаваше се на всеки сантиметър от твърдата му плът, докато се движеше в нея и от гърлото ѝ излизаха звуци, които никога преди не бе издавала.

Хватката на Валиант около ханша ѝ се отпусна, и той плъзна палеца си между срамните ѝ устни, притисна клитора ѝ и започна да я язди по-силно. Чувството на триене върху вече свръхчувствителната подута пъпка ѝ дойде твърде много.

В нея се надигна друг оргазъм, вътрешните ѝ мускули се свиха около движещия се ствол и сякаш мозъка ѝ се взриви, когато удоволствието я връхлетя отново. Изкрещя името му, докато екстазът я раздираше. Валиант изрева от собственото си освобождаване. Бедрата му се притиснаха в задничето ѝ, членът му потъна дълбоко и топлата течност се изля в нея. Исполинът стенеше тихо при всеки спазъм, докато се изпразваше. Накрая падна на леглото заедно с Тами, заключена в обятията му.

Младата жена дишаше тежко. Очите ѝ бяха затворени, на устните ѝ грееше усмивка, докато вътрешните ѝ мускули все още стискаха пулсиращия му член. Той се сгуши по-близо, целуна извивката на рамото ѝ и това бе последното нещо, което тя запомни.

Огромният мъж я придърпа, увитото му около нея тяло затегна прегръдката си, двамата лежах като лъжици в чекмедже. Прокара длан по кожата ѝ, за да се увери, че не е студена. Дишането ѝ се бе успокоило и той разбра, че е заспала. Опита да не се чувства виновен; тя бе преживяла много тази вечер, но не съжаляваше, че я бе пожелал.

Тя е моя, никога няма да ѝ позволя да ме напусне. Не бих могъл да оцелея без нея. Всичко си дойде на мястото. Жената в обятията му означаваше много за него. Беше направила това, което най-свирепите, най-жестоките хора, с които си бе имал работа, не бяха успели да постигнат. Внезапно изпита ужас при мисълта да изгуби някого толкова значим за него. Ръцете му я обгърнаха по-плътено и той се закле, че ще направи всичко възможно, за да ѝ покаже, че му принадлежи.

Щеше да я дари с щастие, да я храни и задоволява всяка нейна потребност, за да види тя колко много означаваше за него. Зарови лице във влажната ѝ коса, наслаждавайки се да я има толкова близо.

Щеше да ѝ покаже, че той е правилният мъж за нея. Добър защитник, нежен любовник, който се грижеше за нейното удоволствие. Искаше да я накара да се усмихва през цялото време. Обичаше, когато Тами се смее; начинът по който блестяха сините ѝ очи и заразителните ѝ въздишки. Това го правеше щастлив. Тя го правеше щастлив.

Не мога да я изгубя. Просто не мога.

ГЛАВА 8

Чувствам се толкова добре, това беше първата мисъл на Тами. Усмихна се на най-чудесния сън, който някога бе имала, докато лежеше на една страна с огромно, жежко тяло, притиснато до гърба ѝ. Някой захапа рамото ѝ и горещ, прекрасен език облиза мястото. Потрепери от топлия дъх, гъделичкащ кожата ѝ, когато зъбите нежно минаха по нея и предизвикаха еротична възбуда в тялото ѝ. Задъха се.

Една ръка се плъзна по бедрото ѝ, погали го от вътрешната страна, хвана го и като го повдигна, разтвори краката ѝ. Младата жена простена от удоволствие, когато твърд, голям член подразни клитора ѝ, а след това се спусна достатъчно, за да навлезе в кадифената ѝ мекота с бавен, дълбок тласък. Тя сграбчи ръката, която я стискаше за хълбока, за да се задържи.

Валиант се плъзна още по-навътре в сърцевината ѝ и похотливо мъркане изхриптя до ухото ѝ. Започна лениво да се движи в нея и тя застана високо. Мъжът вдигна крака ѝ по-високо и тя го прехвърли върху неговия. Дланта му изостави вътрешната страна на бедрото, премести се върху слабините ѝ и пръстите му се заиграха с набъбналата пъпка. Тами отметна глава назад към гърди му и повдигна хълбоци, за да посрещне тласъците.

Не сънувам. Толкова добре се чувствам, че не може да не е реално! Отвори очи. Задъха се, ноктите ѝ се впиха в чаршафа и в кожата на ръката, която ѝ даваше опора. Валиант намести по-удобно крайниците си между нейните, за да може да прониква по-дълбоко и запази бавния постоянен ритъм, който започваше да я побърква. Дишането ѝ стана накъсано, зърната ѝ се втвърдиха. Тялото ѝ се напрегна и завибрира срещу неговото, търсейки освобождение.

— По-бързо — помоли го.

— Още не — изръмжа той.

Младата жена се хвана за матрака, тъй като чаршафът не ѝ помагаше много и премести ханша си назад към него, като засили ударите. Той изстена, тласъците се ускориха и проникването стана по-

рязко. Пръстът му увеличи натиска и забърза кръговете около снопчето от нерви. Усещаше, че именно от това се нуждае партньорката му, докато мъжествеността му пулсираше в утробата ѝ. Замасажира още по-усърдно чувствителната пъпка, за да я накара да свърши.

Мускулите на Тами се стегнаха, екстазът стана толкова наситен, почти безумен и тя изпищя. Притисна яростно задничето си назад в мъжа, дълбоко погребал твърдата си плът в тялото ѝ, и оргазмът я връхлетя.

Валиант изрева. Ръката му изостави слабините ѝ и я стисна отново за бедрото. Хълбоците му се разтърсиха, тялото му се напрегна, всеки мускул се стегна и той сякаш се превърна в камък зад гърба ѝ. Когато кулминацията му приключи, се отпусна назад.

Младата жена му се усмихна, а в утробата ѝ се разля жарта на неговото освобождаване. Удивена усещаше струйките течност — никога досега не бе изживявала подобно чувство с друг мъж. При всяко потръпване, той я придърпваше все по-плътно в прегръдките си. Топлината, изливаща се в нея, ѝ действаше успокояващо след любовния акт. Усмивката ѝ стана още по-широка. Валиант я ухапа по рамото.

— Хей! Внимавай с тези зъби!

Той облиза мястото, където току-що бе белязал кожата ѝ, без да я разкъса.

— Извинявай.

Тя обърна глава, загледа се в мъжа, дарил ѝ най-интензивния секс и реши, че сутрин изглежда много сексапилен. Косата му бе разрошена дива грива, а в красивите му очи имаше ленив, доволен блясък. Те наистина ѝ напомняха за разтопено злато и ѝ действаха абсолютно зашеметяващо. Когато погледна отблизо ирисите, съзря малки точки в различни нюанси на сияйно жълто. В неговия поглед можеше с радост да се вижда вечно.

— Защо ме ухапа? — Не беше разстроена, само любопитна.

— Заради снощи. Исках да... — той направи пауза — ... правя отново любов с теб, но ти вече беше заспала.

— Бях уморена. Ти направо ме застреля, секси.

Мъжът повдигна вежди и се намръщи.

— Не разбирам. Това не е ли човечески термин, когато стреляш по някого? Мислех, че се наслаждаваш на секса. Така ми се струваше.

Реших да те зарадвам.

— Нямах това предвид — засмя се тя. — Исках да кажа, че ми взе ума.

Валиант също ѝ отпрати усмивка.

— Виждам. Много ми харесва да те имам веднага след като се събудя. Мисля, че трябва да го правим всяка сутрин.

— Мога да го преживея — изрече весело. — И аз не бих имала нищо против да ме отвеждаш редовно вечер в леглото по начина, по който го направи снощи.

— В състояние съм да го осъществя. Ние сме известни със силата и издръжливостта си. Неуморни сме. Тялото ми кипи от сили. Моето желание за секс е доста интензивно. Винаги съм готов да се чифтосвам с теб.

Младата жена се втренчи в него, осъзнала какво имаше предвид.

— Колко интензивно?

— Жадувам за секс всеки ден, седем дни в седмицата, всеки ден в годината — отвърна загледан в лицето ѝ. — По няколко пъти на ден. Можем да се мушнем в леглото след хранене и да останем в него до следващото ядене. Искаш ли пак да го направим?

Думите му я накараха да зяпне.

— При подобна честота не бих оцеляла! Ще умра, ако всеки ден от годината се въргаляме в кревата и спираме само за да спим и да се храним. Аз съм обикновено човешко същество, Валиант. Ще ме убиеш!

Ръката му се плъзна към гърдите ѝ и ги обхвана.

— Мога да те съживя.

Тя се напрегна, но осъзна, че зърното вече не я боли. Ласката му беше гальовно нежна и всъщност ѝ стана много приятно.

— Добре. Тогава няма да мога да ходя.

Той се засмя, отдръпна огромното си тяло от нейното и бавно извади все още възбудения си член от влажната ѝ мекота.

— Ти си много крехка. И аз все трябва да си го напомням. Не искам да те нараня. — Освободи я напълно и стана от леглото. — Вече те доведох до припадък. Трябва да те нахраня.

— Много съм гладна. — Седна и погледна към часовника до леглото. — Олеле! Вече е осем!

— Че това има ли някакво значение? — учуди се Валиант.

— В девет трябва да говоря с шерифа, не помниш ли? Едва ще ми стигне времето да се изкъпя и да се приготвя преди срещата.

— Ще ядеш! Имаш възможност да си вземеш душ, докато поръчвам храната. А той може да те разпитва, докато закусваш, или ще изчака докато свършиш. — Присви очи. — Трябва ти много храна. Ти си дребна и имаш нужда от по-големи количества, за да пораснеш и да заякнеш.

Тами се втренчи в него.

— Ще ме угояваш? Това ли искаш? Да ме направиш дебела?

Мъжът се ухили.

— Аз не сключвам сделки с вещици, ако съществуват такива. Не правя планове да те охраня, за да те хвърля в пещта и после да те изям.

— Какво те прихваща, непрекъснато споменаваш различни приказки? Нима ги знаеш? Мислех, че съм единствената, която го прави. — Погледна го развеселена.

Той се поколеба.

— Когато бях малък ми ги разказваха често. Моят пазач разправяше, че мога да науча доста неща от тях. И аз ги запомнях.

Част от сърцето ѝ се разби на парчета от думите му. Скочи от леглото и без да се подвоуми, отиде право при него. Обви ръце около тялото му и силно го прегърна. Той се поколеба, преди яките му ръце да я обгърнат и да я притиснат здраво. Стояха до вратата на спалнята — сгушени, голи.

— Защо ме прегръщаш? Възможно ли е да ми благодариш за страхотния секс?

— Не — засмя се тя, — направих го, защото... — Не искаше да му признае, че го съжалява за тъжното му детство. — Защото исках да те прегърна. Харесва ми да съм в обятията ти.

Ръцете му се затегнаха.

— Можеш да ме гушкаш всеки път, когато пожелаеш, Тами.

Поддържа го още една дълга минута, преди да го пусне и с усмивка каза:

— Отивам да се изкъпя. Ще имам нужда от дрехи, които да облека.

— Точно бях тръгнал да ги взема. Ще се върна.

Тя влезе в банята, завъртя кранчетата и застана под душа. Доволна въздишка се отрони от устните ѝ, когато топлата вода обля

тялото ѝ. Посегна към шампоана. Секунда по-късно, вратата на душ-кабината се отвори и вътре влезе голият Валиант. Тами се засмя и отстъпи, за да му направи място.

— Някой някога казвал ли ти е, че заемаш много място?

— Непрекъснато — изрече весело. — Обърни се да ти измия косата.

— Трябва да хапна и да говоря с шерифа — с усмивка поклати глава тя. — Аз ще мия моята, а ти твоята коса. Долу ръцете, Валиант! Когато ме докосваш спирам да разсъждавам.

— Но...

— Стегни се!

Усмивката му замря и той се намръщи.

— Добре.

Телата им се отъркаха едно в друго, докато си размениха местата, за да може Тами да си изплакне косата. Плътта на Валиант незабавно реагира. Младата жена се усмихна при вида на мъжествеността му, която се втвърдяваше и нарастваше насочена към нея.

— Това ли е твоята представа за поведение? Може да нараниш някого с това чудо.

— Само ми позволи да те взема и ще те любя точно тук до стената — изрече весело. — Това ще ми помогне да се държа прилично.

Тами поклати глава.

— Вече съм куца и то не от синините по бедрата ми. Опитваш се да ме убиеш ли?

— Не — намръщи се отново, следите от хумор избледняха от лицето му.

— Пошегувах се. Беше само шега. — Тя посегна към шампоана за тяло. — Подпри се на стената.

Той остана мрачен, но изпълни нареждането ѝ.

Тами изсипа от гела в шепите си и остави бутилката на пода. Започна да нанася пенливата течност по ръцете, раменете и надолу по тялото му. Мъжът изръмжа, когато дланите ѝ достигнаха зърната на гърдите му. Звукът беше много секси. Младата жена вече правеше разлика между звуците, издавани при възбуда и гняв. Докато масажираше гърдния му кош, тъмните пъпки станаха като камъчета под пръстите ѝ.

— Сега ти се опитваш да ме довършиш — изпъшка той.

— Не още — отвърна му засмяна.

Ръцете ѝ проследиха очертанията на корема, минаха по бедрата и се обвиха около ствола на твърдата му плът. Валиант изръмжа дълбоко и затвори очи. Тами се приведе напред, тялото ѝ го докосна. С длани заразтрива и замасажира члена му, като непрекъснато увеличаваше темпото. Мъжът задиша тежко. От гърлото му последователно се изтръгваше ръмжене и мъркане.

Тами пристъпи още по-близо и отърка върха на мъжествеността му в корема си, като продължаваше да го стиска и забързваше движенията, за да го накара да реагира на растящата нужда. Изведнъж тялото му се стегна, главата му рязко се отметна назад и висок, необичаен звук — почти рев — излезе от устата му. Тя се наведе още повече, като внимаваше горещата сперма да се излее върху корема ѝ, докато държеше твърдата плът като в капан между ръцете и кожата си. Малко след това Валиант поклати леко глава.

— Чувстваш ли се по-добре? — запита тя.

Той отвори очи, устните му трепнаха в подобие на усмивка.

— Твой ред е.

Тами се развесели и го пусна.

— Все още не. Трябва да се изплакна, а после да се облека. Имам нужда от храна, а ми предстои и разговор с шериф Купър. Можеш да ми върнеш услугата, след като той си тръгне.

— Ти си възбудена. Подушвам те. — Посегна към талията ѝ.

— Не! — изрече игриво. — Искам да кажа, да, разгорещена съм. Ще се чифтосваме, но точно сега нямам време.

Мъжът въздъхна.

— Да не би онзи шериф да означава повече за теб, отколкото аз?

Тами се беше обърнала, за да отмие смето му от тялото си. Погледна го през рамо. Лесно прочете болката, изписана на лицето му.

— Не. Как може да ме питаш подобно нещо?

— Защото ме желает, а предпочиташ да говориш с човека.

Тя се обърна с лице към него. Валиант позволи на ръцете ѝ да натиснат гърдите му, докато го избутаха назад до стената. Тами впи поглед в очите му, държеше мъжът да види искреността на думите ѝ.

— Постъпвам по този начин, защото искам да бъда сигурна, че онези хора ще останат заключени. Той е началник на полицията, важно

е да вкара нападателите за много дълго време в затвора. Трябва да му помогна да го постигне. Без моите свидетелски показания и ако не се повдигне обвинение, те могат да се отърват безнаказано. Разбираш ли? Няма свидетел, няма жертва, няма престъпление. Ето как работи законът в моя свят.

— Разбирам. — Тялото му се отпусна и той кимна.

— Освен това, шерифът е и приятел. Бяха близки с баба ми. Почти ми е като чичо. За мен той не е по-важен от теб и не мисля, че някога ще бъде, но му обещах да го направя. Човекът се нуждае от моята помощ, а и аз трябва да се уверя, че онези тъпаци ще си платят за отвличането ми.

— Ако ги бях убил, вместо хората ми да ги предадат на властите, сега щях да те отведа в леглото и да те ближа, докато закрепещиш името ми.

Тами се засмя, той казваше истината.

— Да. Но нямаше да е правилно.

— Не е правилно да те ближа, докато закрепещиш името ми, ли?

— Говоря за частта с убийството. — И продължи весело: — Обаче частта с облизването адски много ми харесва. А това определено е правилно.

Огромният мъж оголи зъби.

— Нека шерифът да почака!

Младата жена отстъпи назад и прибра ръцете си далеч от тялото му.

— Ще говоря с него и той ще си тръгне. След като свършим с разпита, двамата с теб ще се върнем обратно в леглото. Така става ли?

— Добре — кимна съгласен. Обърна се, грабна пемзата и огледа свободната си длан.

— Какво правиш?

Валиант застана така, че да може тя да вижда как той използва камъка върху ноктите си.

— По този начин ги почиствам. — Протегна дланта си към нея. — Също така помага твърдите места върху кожата да станат по-гладки.

Тами протегна ръка и прокара пръсти по палците му. Усети мазоли по върховете им и в горната част на дланта, където започваха.

— Каква е причината за появяването им?

— Това, че съм Нов вид. Част от събратята ми също ги имат. Някои ги почистват, други — не. Аз го правя. Предпазва кожата ми от разраняване, когато се катеря по дърветата. — Очите му се присвиха подозрително. — Това прави ли ме по-малко привлекателен за теб?

Тя поклати глава.

— Намирам грубата повърхност на ръцете ти за възбуждаща. Кара ме да настръхвам и да треперя. Харесвам я.

— Добре. Притесних се, че различията ми от мъжете — човеци могат да те отблъснат от мен.

Младата жена опита да потисне усмивката си.

— Не се тревожи, Валиант. Уча се да ценя всички твои особености.

Той се вгледа в очите ѝ, за да прецени честността ѝ, и се успокои.

— Радвам се.

Докато Валиант почистваше ноктите и загрубелите си пръсти, Тами набързо привърши с къпането. Подсуши се, без да се бави, уви кърпата около тялото си и влезе в спалнята. Четири пазарски чанти чакаха на леглото. Надзърна във всяка, за да види какво ще облече. Две от торбите бяха за Валиант, останалите за нея. Избра си чифт памучни бермуди и широка, черна тениска. Бяха ѝ купили и бельо — доста изрязани бикини и два еластични сутиена.

След малко в стаята влезе Валиант. Мократа му коса бе сресана назад. Изглеждаше съвсем различно с открито лице. Стори ѝ се някак по-страшен. Буйната грива донякъде смекчаваше чертите му и му придаваше по-пухкав и атрактивен вид. Усмихна се, но не каза нито дума, докато той ровеше из купчината мъжки дрехи с огромен размер, предназначени за него.

Тами почти стъпи върху кутия за обувки, надничаша изпод кревата. Извади я и я отвори като предположи, че са за нея, тъй като не бе достатъчно голяма, за да съдържа нещо за едрите стъпала на Новия вид. Вътре откри чифт бели джапанки. Ненавиждаше подобен тип обувки, но поне щеше да има нещо на краката си. Остави ги в кутията. Нямахше намерение да напуска жилището. Чу звънеца и стреснато хвърли поглед към Валиант.

Той ѝ се усмихна.

— Това е храната. — Нахлузи чифт черни боксерки. — Ще отида да я взема.

— Аз ще отворя. Облечена съм. — Засмя се тя. — Прекалено си разголен. Кой знае дали пред вратата не стои жена.

— Ще ревнуваш ли, ако ме погледне друга? — попита развеселен исполинът.

Тами се поколеба, но отговори честно.

— Да.

Хуморът му се стопи.

— Ти си моя и аз съм твой. Не е нужно да ревнуваш. Няма да позволя на друга да ме докосва.

— Радвам се да го чуя — отвърна тя, докато бързо напускаше стаята. Думите му много ѝ допаднаха. Мина през хола и отвори вратата. — Здравейте! — поздрави мигновено.

Жената, която стоеше насреща, беше висока малко над метър и осемдесет. Имаше дълга кафява коса и тъмни очи. С матовата кожа и острите черти тя изглеждаше яка, но красива. За пръв път Тами беше толкова близо до жена от Новите видове. Лицето ѝ бе с широки скули и по-плосък нос. Когато погледна надолу към Тами, тя се усмихна и под устните ѝ блеснаха остри зъби. Но изразът ѝ не бе заплашителен.

— Здравсти и на теб, малко човече! Нося ви храна.

Тами не успя да се сдържи и се разсмя.

— Благодаря много! Аз съм Тами.

— Моето име е Брийз.

Домакинята направи път, за да може жената да вкара количката от коридора в хола и почти трепна, щом видя как съдовете едва не се изплъзнаха от таблата. Новата ѝ позната явно не забелязваше нищо, тъй като се бе обърнала и я оглеждаше от глава до пети, след което се засмя.

— Значи ти си половинката на Валиант. — Тя не скри своето забавление. — Толкова си дребна. Вярвах, че ще избере Съншайн. Тя е висока колкото мен.

— Съншайн?

— Една от нашите. Той си търси половинка. Длъжна бях да дойда и да видя с очите си човешката жена, за която чух снощи. Разправяха, че си малка също като Ели и Триша. Прави са. Всички човешки жени ли са с вашия размер? Нямам понятие, тъй като не съм виждала много от вашата раса наоколо.

— Триша е онази, която срещнах снощи? Бременната лекарка? А коя е Ели?

— Тя е човек и е половинка на Фюри. Той е куче. Но те не са тук. Живеят в Хоумленд. Ели ми е добра приятелка. Дойдох тук преди месец с някои от нашите жени, за да помагаме при откриването на Резервата. Моята дружка много ми липсва, затова исках да се запозная с теб. Харесва ми да съм около човешки жени. — Усмихна се.

Тами отвърна на усмивката ѝ. Тогава видя как веселата физиономия на Брийз бързо помръкна, погледът ѝ се взираше в нещо зад гърба ѝ. Предположи, че Валиант е влязъл в стаята. Ръмженето, което се разнесе секунда по-късно разсея всякакви съмнения. Жената Нов вид отстъпи назад към вратата със сведена глава. На лицето ѝ бе изписан страх.

Тами се завъртя и сложи ръце на кръста си.

— Недей да ѝ ръмжиш!

Ядосан мъжът я фиксира.

— Не искам никого близо до теб!

— Точно се опознаваме с нея. Ще станем приятелки. — Обърна се и се усмихна на Брийз. Когато жената повдигна глава и погледите им се срещнаха, Тами забеляза изненадата ѝ. — Не му обръщай внимание! Той е... — сви рамене — ... предпазлив.

— Има основание да бъде — отвърна новата ѝ познайница. — Някои от нашите хора не понасят човешките същества.

— Е, ти не си от тях. Сама каза, че си приятелка с жена като мен. Наистина ми беше приятно да се запознаем. Надявам се да се видим отново.

Брийз радостно засия.

— Аз ще ви доставям храната. Никой друг не желае да го прави.

— Защото не искат да ме виждат ли?

Погледът на Новия вид се стрелна към събрата ѝ и тя поклати глава, после побърза да каже:

— Ще се видим на обяд. — И хукна навън, като затвори вратата подире си.

— Те ме отбягват. — Валиант отиде до количката и отхлупи чиниите.

— Защо да го правят? — намръщи се Тами.

— Плашат се. Не съм... — сви рамене — ... общителен.

— Имаш предвид, когато им изрева снощи, защото ме бяха зяпнали?

— Да. Точно така — кимна той. — Хайде да ядем!

Прехвърлиха блюдата на масичката за кафе. Тами се нахвърли върху шоколадовото мляко. Валиант направи неприятна физиономия.

— Какъв е този поглед?

— Това нещо е отвратително.

— Шоколадовото мляко ли?

— Повдига ми се от него.

Младата жена се поколеба.

— О! Разбирам.

— Какво?

— Ами някога имах куче. Веднъж изяде един шоколадов бонбон и повърна. Вероятно непоносимостта се дължи на животинското ти ДНК. Аз обичам шоколад.

— Не съм куче!

Тя успя да не се разсмее на ужасения му израз, породен от мисълта да бъде обвинен в нещо, което очевидно считаше за обидно. Намираше го за много сладък.

— Ти си лъв. Обзалагам се, че шоколадът също причинява неприятности на лъвовете. Вероятно предизвиква спазми в стомаха.

Мъжът постави пред себе си чиния с месо. Чак сега Тами забеляза какво ще закусва той. Вторачи се, без да може да повярва. Четири полусурови, дебели пържоли, доминираха в блюдото. Под тях, като сос, се бе събрала кръв.

— Това ли ще ядеш? И полусурови? — Съумя да не потрепери от ужас.

Той отхапа от стека и Тами видя, че действително не е допечен. Извърна поглед. Валиант се хранеше с почти сурово месо. Погледна в своята чиния и бе благодарна на типичната закуска от бекон, бъркани яйца, пържени картофи и препечени филийки. Не би се докоснала до храната, ако бяха донесли и на нея същото кърваво меню.

— Искаш ли? Хубаво е.

— Всичкото е за теб — поклати глава тя. — Обичам моите пържоли добре изпечени и с малко сос. Ако има за гарнитура и картофи, още по-добре. — Поколеба се и погледна към чинията му. — Колко килограма месо изядеш на едно хранене?

— Няколко.

— И само това ли ядеш?

— Не. Ям и еленско. Кравите също са добри. Харесвам пилешко и свинско, но добре приготвени. Виж, рибата сурова е превъзходна. Хващам я с ръце в реката. Когато се преместим в моята къща, ще ти наловя няколко. Ти може би ще ги предпочетеш сготвени?

Младата жена само кимна. *Божичко, не мога да го гледам как яде!* Съсредоточи се върху своята храна и не погледна към огромния мъж, докато не приключи със закуската си.

Около петнадесет минути по-късно отново се позвъни. Валиант отвори вратата. Тами остави празната си чиния върху плота на количката и се усмихна, когато шериф Грег Купър влезе в апартамента. Придружаваха го двама офицери от Новите видове, застанали като ескорт от двете му страни. Възрастният човек отвърна на усмивката ѝ.

— Изглеждаш много добре, Там! — Огледа помещението и подсвирна. — И със сигурност се грижат прекрасно за теб. Хубаво местенце! Изискано!

— Благодаря. Ще седнете ли? — Тами се усмихна на служителите по сигурността. — А вие?

Двамата Нови видове поклатиха глави и останаха прави до затворената врата. Служителят на закона отиде до един стол и седна на него. Тами се разположи на дивана. Валиант се настани до нея.

— Имаш нужда от мен, за да направиш изложението, нали?

Белокосият мъж бръкна в джоба си.

— Всъщност, аз съм го приготвил вече. Те... — той погледна към Валиант — ... бяха много продуктивни. Трябва само да го прочетеш и подпишеш, ако всичко е точно.

— О! — Тами пое книгата и ги разгърна. Започна да чете. Някой беше напечатал всичко, което се бе случило, но нямаше и думичка за „доктора“, който бе наредил на мъжете да я отвлекат, и за информатора им. Част от нещата не бяха съвсем точни, но записаното бе достатъчно за изобличаване на четиримата похитители.

Валиант се изправи и се отдалечи. Върна се бързо и ѝ подаде химикалка.

— Ето, подпиши! — Лицето му бе мрачно.

Младата жена кимна и сложи подписа си на последната страница. Подаде изложението обратно на шерифа.

— Готово!

— Всичко е вярно, нали? Значи да приемем, че вече съм те разпитал?

— Да. Перфектно е. — Кимна. Новите видове го бяха написали, а тя им имаше доверие.

— Как се чувстваш днес? Изглеждаш добре. Синините по лицето ти не са толкова зле, колкото си мислих.

— И се чувствам напълно добре. Един от техните лекари дойде снощи да ме прегледа и ми даде болкоуспокояващи.

Валиант се изправи на крака.

— Ще ти донеса хапчетата. Вече закуси. — И излезе от стаята.

Грег Купър се наведе напред и прошепна.

— Наистина ли си добре тук? Ако искаш можеш да дойдеш с мен.

— Екстра съм! — отвърна му с усмивка. — Трябва да се обадя на Тед, че няколко дена няма да ходя на работа.

Намръщен, шерифът се облегна назад.

— Това, което се случи, вече се носи из целия град. Знаеш как става. Шефът ти позвъни тази сутрин и първото, което ме попита, е дали слуховете са верни. Разказах му и споменах къде си. Но не бях сигурен колко дълго ще останеш тук — замълча. — Твоите приятели ще ти бъдат благодарни, ако им се обадиш. Тим беше много притеснен за теб. Опитвал е да ти позвъни в Резервата, но му отвърнали, че не приемаш обаждания.

— Преди малко станах от сън. Ще се свържа с Тим при първа възможност.

— Е, аз по-добре да тръгвам. — Началникът на полицията се изправи. — Дошъл съм с четирима от моите заместници, за да отведем двама от нападателите ти. Третият преживя операцията и го преместиха в болницата в Шервър.

Тами също стана и прегърна възрастния човек.

— Благодаря много. Особено за решението ти да потърсиш помощта на Новите видове.

— Радвам се, че постъпих правилно. Това беше единственото, което успях да измисля. Когато е отвлечен човек, колкото по-дълго време го няма, толкова по-малки са шансовете да го намерим жив.

Обещах на баба ти на смъртния ѝ одър, да се грижа за теб все едно си член на собственото ми семейство.

Тами изпрати шерифа до вратата, където го чакаше ескортът му. Секунда по-късно вратата се затвори. Валиант приближи зад нея. Подаде ѝ вода и две таблетки. Тя ги погълна и му върна обратно чашата, която с трясък бе поставена на близката маса. След което той се обърна, сграбчи я и я вдигна. Младата жена ахна и се вторачи в него, когато я притисна силно към себе си и се насочи към спалнята.

— Пусни ме долу!

Огромният мъж пренебрегна искането ѝ.

— Говори с човека, яде, взе си хапчетата, сега е време да те отведе в леглото. Такава беше сделката.

— Така беше. — Тя се разсмя, когато я хвърли върху кревата.

Валиант сграбчи памучните ѝ панталони и ги смъкна по бедрата ѝ. Бикините ѝ също бяха отстранени бързо. Наведе се над тялото ѝ и се ухили.

— Сега ще те оближа!

На вратата отново се позвъни. Веселието моментално изчезна от лицето му, чертите му се стегнаха от гняв и той изръмжа:

— Не обръщай внимание!

— Но... — младата жена се поколеба.

Ръцете му стиснаха бедрата ѝ, разтвориха ги широко, а главата му се сведе. Тами се отпусна на матрака и впи нокти в чаршафа. Когато устните му се заключиха около нежната пъпка, вече не я интересуваше кой ги безпокои. Той зарови лице в слабините ѝ като ближеше клитора с бързи, отривисти четкания, което незабавно изпари всички мисли от главата ѝ. От гърлото му се изтръгна силно ръмжене.

— Обичам, когато вибрираш така — простена тя.

Валиант замърка, като по този начин засили вибрациите. Усецането стана толкова наситено, че тя едва издържаше, бедрата ѝ се стегнаха около главата му и силните му ръце ги принудиха отново да се разтворят. Държеше я неподвижно, като единственото, което можеше да направи, бе да извие гърба си на дъга и да вика от удоволствие. След минута, когато оргазмът я връхлетя, Тами изкрещя името му и се загърчи под устата му.

Огромният мъж вдигна глава и придърпа отмалялото ѝ тяло към ръба на леглото. Клепачите ѝ се повдигнаха и тя се взря в него, докато

коленичеше на килима. Очите му бяха присвити, красивият му поглед бе напрегнат и пълен със страст. Пусна я, когато задничето ѝ почти се изхлузи от края на матрака и внимателно постави нозете ѝ на пода, за да предотврати падането ѝ.

Погледите им се срещнаха и задържаха. Той разкъса предната част на панталоните си, избута ги надолу по краката, наведе се и ги изхлузи напълно, после ги захвърли. Тогава я сграбчи за хълбоците и я обърна по корем.

Надвеси се над тялото ѝ. С крака нежно побутна нейните, за да ги разтвори. Тя раздалечи колене и той се притисна към нея. Тами изстена, когато мъжествеността му навлезе в кадифената ѝ мекота, бавно натисна навътре и я изпълни.

— Моя! — изръмжа силно, тялото му се изви над нейното и той се подпря на ръце от двете ѝ страни, за да не я смачка под тежестта си.

— Да! — простена тя и се хвана за ръба на леглото. — О, Боже, да!

Валиант се напрегна за секунда, но задвижи рязко хълбоците си срещу задничето ѝ, за да проникне по-силно и по-дълбоко в нея. След това обкрачи нозете ѝ, снижи бедрата си и промени ъгъла на навлизане. С меки стонове и молби, Тами го заподканя да се движи по-бързо.

Почувства се невероятно от желанието ѝ, всяка клетка от твърдата му плът оживя и сладостно загали нервните ѝ окончания. Това увеличаваше насладата ѝ все повече и повече, докато не разбра, че кулминацията е на път да я връхлети отново. Вагиналните ѝ мускули се стегнаха около него и тя повторно изкрещя името му.

Силен рев се откъсна от гърлото му. Тами се вкопчи в ръцете му, когато за последен път се заби в плътта ѝ, тръпнеща около него. Разпрострялата се в тялото ѝ топлина от освобождаването му засили насладата. Мъжът рухна върху нея, за да я приклеци под себе си убеден, че тя все още може да диша.

— Трябва да го правим след всяка закуска — каза и се засмя до ухото ѝ.

Младата жена обърна глава и развеселена срещна погледа му.

— Сега мога да си подремна.

Той се поколеба.

— И аз бих поспал с теб, но първо трябва да видим какво искат нашите гости. Те чакат в дневната.

— Какво? — зяпна учудена. Опита се да го отхвърли от гърба си, но мъжът беше тежък и дори не помръдна. Ухили ѝ се.

— Имаме си компания в другата стая. Вероятно ни чакат и двамата.

Тами изви глава на другата страна. Вратата на спалнята зееше широко отворена. Трескаво забута Валиант.

— Разкарай се от мен! По дяволите, защо не ми каза? Биха могли да влязат тук и да ни видят!

Валиант сви рамене, изглеждаше спокоен, докато се отделяше от тялото ѝ. Изправи се и се запъти към входа на стаята.

— Ще дойдем след минута! — Затръшна вратата и се обърна с лице към жената.

Тами го стрелна с гневен поглед, грабна захвърлените панталони и бельо, седна на ръба на леглото и опита да се облече по най-бързия начин.

— Ти знаеше, че някой влезе в апартамента и просто ги пренебрегна? Какво щеше да стане, ако нахлуеха тук? Дяволите да го вземат, ами ако бяха видели всичко, което направихме?

Той скръсти ръце пред гърдите си силно развеселен.

— Щях да ги убия, за да не ни се пречкат.

Тя смъкна надолу по тялото си тениската, вдигната от Валиант по време на ездата му. Подсмихна се на току-що хрумналата ѝ мисъл.

— Ти ще отидеш при тях, а аз ще се скрия тук. Вероятно са чули всичко.

— Със сигурност са ни чули, както и останалите на този и съседните два етажа.

— Сериозно? — устата ѝ увисна.

— Да. Имаме силно развит слух. — Изглежда той наистина се забавляваше от създалата се ситуация.

— Дявол да го вземе, Валиант! Хич не е смешно! Искаш да кажеш, че всеки път, когато правим секс, всички от близките два или три етажа знаят с какво се занимаваме?

— Ти крещиш моето име и аз не мога да спра, тъй като ме караш да се чувствам много добре.

Шокирана, Тами остана седнала на леглото, не беше сигурна дали коленете ѝ щяха да я издържат в този момент. Закри лицето си с ръце.

— Няма да мога да се появя пред никого. Толкова ми е неудобно.

Две силни ръце я сграбчиха внезапно и я изправиха на крака. Младата жена рязко вдигна глава. Изненадана се втренчи в разярената физиономия на Валиант. Дланите му не ѝ причиняваха болка, но я държаха здраво.

— Смяташ, че съм те злепоставил, така ли? — изръмжа той думите.

— Не! — Бе ужасена, че е стигнал до подобно заключение.

— Смуцава ли те факта, че другите знаят колко ти харесва да се докосваш до мен и си ме приела в тялото си?

— Не! Изобщо не съм си го помислила! Как можа дори да го изречеш? Сама поисках да дойда тук. Живея в малък град, Валиант. Петнадесет минути, след като поиска да остана с теб и аз ти дадох съгласието си и ти позволих да ме отнесеш до джипа, всички мои съграждани вече са знаели за нас. Изобщо не се срамувам да бъда с теб. Само ми става неудобно като си помисля, че всички могат да ни чуят, когато правим секс. Това е нещо много лично и интимно.

Чертите на лицето му се отпуснаха и хватката върху ръцете ѝ се охлаби до леко докосване.

— Добре. Извинявам се, че си създадох грешно мнение.

— Беше бесен и почервенял от яд към мен. Ти не ме злепоставяш, Валиант. Не ме е срам да бъдем заедно. В действителност съм привлечена от теб. Аз... — тихо изруга, — ... наистина съм очарована от теб и не давам пукната пара за онова, което другите ще си помислят, ако не са съгласни с мен. Ясна ли съм?

— Да. — Той преглътна тежко, изражението му се смекчи. — Бях яростен, защото много дълбоко ме нарани мисълта, че не искаш някой да знае за отношенията ни. Знаем, че хората ни ненавиждат и от идеята, че желаш да мислиш за мен по-малко, понеже не съм човек, ме заболя.

За сетен път нещо в гърдите ѝ се пречупи. Той се измъчваше, че неправилно е наранила чувствата му и го караше да се усеща несигурен за мястото, което заемаше в сърцето ѝ. Измъкна се от прегръдките му и погледна към леглото, облегна се на ръката му, за да

запази равновесие, когато стъпи на матрака. Обърна се и пусна лакътя му, съзряла изненадата в очите му от новата ѝ позиция — сега се извисяваше малко над него.

— Ти си толкова висок. Трудно ми е да го направя по друг начин. Пристъпи по-близо до мен!

Той не се поколеба. Премести се и застана пред нея. Тами обгърна с длани бузите му и се наведе достатъчно, за да застане лице в лице с него. Взря се в екзотичните му очи — обичаше ги и вероятно обичаше и мъжа също. Изтика тази идея далеч в съзнанието си, не искаше да ѝ пречи в този момент. Влюбването във Валиант, толкова дълбоко, колкото подозираше че е, щеше да усложни живота ѝ отвъд границите на разумното.

— Не се срамувам от теб. Ти си много по-добър от всеки човешки мъж, когото съм срещала, Валиант. Хиляди пъти. Невероятно си мил и винаги настояваш да се грижиш за мен, макар да не съм много сигурна, че искам да ме угояваш — усмихна му се. — И сексът е фантастичен. Ти си интелигентен, грижовен, и въпреки че някои неща в теб ме побъркват, като например твоята агресивност, аз те харесвам. Наистина ми допада собственическото ти отношение. Не ми пука дали някой ще ни види заедно. Просто не искам никой да ме съзира гола, освен теб. Разбра ли ме?

Ръцете му се увиха около талията ѝ и той я придърпа плътно до себе си.

— Ще пребия до безсъзнание всеки, който го стори. Останалите се боят от мен, но ти не бива да го правиш. Никога няма да те нараня, Тами.

— Вярвам ти. — И наистина го мислеше. — Май вече трябва да отидем отвън, за да видим кой ни чака.

— Нека чакат! Точно сега искам да те прегърна.

Тя кимна, освободи лицето му и склучи ръце около врата му, като зарови своето в извивката на рамото му. А той я обгърна още по-здраво, за да я прилепи към тялото си. Тами уви крака около кръста му и отпусна цялата си тежест върху него. Мъжът бе като жив танк на два крака. Усмихна му се.

Валиант плъзна ниско ръката си и я подхвана под дупето, за да бъде сигурен, че няма да му се изплъзне в скоро време. Със затворени

очи вдъхна аромата ѝ и зарови лице в косата ѝ. Тя не каза, че го обича, но той щеше да се постарее да бъде търпелив с нея.

Въздържа се да посочи, че двамата правят повече от това да се гледат един друг голи. Тя беше неговата половинка, другата негова половина, сега вече и част от душата му. Обичаше я. За него това беше нова емоция, но той не се боеше да си го признае. Тя го сгръваше отвътре и така притисната до тялото му, го правеше неимоверно щастлив. Перфектно. Пасваха си, въпреки разликата в размерите им. Тя беше прекрасна във всяко отношение.

Освен факта, че е твърде дребна. Трябва да я храня повече. И той се усмихна.

Спомни си, когато влезе в чудесното ѝ тяло и ѝ каза, че е негова. Беше изрекъл „моя“ и тя бе отвърнала „да“. Всъщност бе казала „О, Боже, да“. Бе принесла религиозната си вяра върху него. Това би трябвало да означава, че е напълно честна и искрена. Надеждата му се превърна в радост. Тами беше негова. Прегърна я още по-силно.

— Моя!

Тя не изрази недоволство и той знаеше, че после ще бъде в състояние да я задържи завинаги.

ГЛАВА 9

— Добре. Хайде сега да видим кой е в другата стая! — Тами се усмихна на Валиант, след като я сложи да стъпи отново на крака.

— Слейд и Триша. Довели са и Брас.

Отдръпвайки се от нея, исполинът отвърна на усмивката ѝ и протегна ръка. Младата жена я пое, той отвори вратата и двамата тръгнаха по коридора. В хола, разположили се на дивана, ги чакаха Слейд и Триша, както и един непознат от Видовете, седнал на един от столовете. Мъжете изглеждаха развеселени. Триша само се усмихна.

— Какво искаш? — Валиант изгледа Слейд. — Трябваше да се облечем. Точно мислехме да си дремнем, когато дойдохте.

Устните на госта се разтегнаха в усмивка, сините му очи блеснаха.

— Триша искаше да говори с двама ви. Снощи беше уморена и каза, че е забравила да спомене нещо. Тя пожела да дойдем при вас по това време.

Валиант погледна към другия мъж.

— Здравсти, Брас! Какво правиш тук?

— Аз съм с тях. — Огледа Тами и ѝ намигна.

Силно ръмжене се изтръгна от Валиант, той незабавно се раздвижи, пусна ръката на младата жена и заплашително пристъпи към събратята си, като застана пред своята половинка, за да я скрие от Брас.

— Не я гледай и не флиртувай с нея! — озъби се яростно огромният Вид. — Тя е моя!

— Леле! А аз си мислех, че ти си властен — промърмори Триша. Тя се изправи. — Успокой се, Валиант! Брас нямаше нищо предвид с този тик. Той намига на всеки, дори и на мъжете. Налага се да разговарям с вас двамата. Лично — замълча. — Да отидем в спалнята.

— Но... — запротестира Слейд.

— Достатъчно! — Лекарката се обърна с лице към него. — Знам, че каквато и тема да се обсъжда, на вас изобщо не ви пука, но тя е

жена. Не би желала да водим този разговор пред двама непознати за нея мъже. Сега, моля те, стой мирен и работи върху търпението си — или липсата на такова — с което имаш проблем. — Тя се огледа и срещна шокирания поглед на Тами. — Ти, аз и Валиант трябва да си поговорим.

— Просто ни кажи онова, за което си дошла — скръсти ръце пред гърдите си исполинът. — Колкото по-бързо го направиш, толкова по-скоро ще си идете и ние с Тами ще си легнем.

Тами въздъхна и се показа иззад гърба му.

— Той много често заема тази стойка. Щом Валиант каже край — значи темата е приключена. — Погледна нагоре към лицето му и се ухили на страховития израз, който изглежда използваше за сплашване на другите. — Ако не правиш това, което заповяда, ще получиш кръвнишки поглед.

— Те всички го правят — засмя се Триша. — Това е черта на Новите видове. Очарователно е, нали?

Тами не беше сигурна, че може да отиде толкова далече в разсъжденията си, но като видя намръщеното лице на любовника си и как се взираше в лекарката, се въздържа да се засмее. Вниманието ѝ се върна върху другата жена.

Триша заобиколи Валиант и я хвана за ръка.

— Довери ми се. Разговорът е личен.

— Тогава нека да отидем в спалнята. Той ще ни последва — и тя ги поведе към стаята.

Лекарката седна на един стол и нежно замасажира с длани огромния си корем. Тами грабна завивката от пода и я хвърли върху омачканите чаршафи. Опита да не се чувства неудобно от разхвърляното легло. Беше очевидно, че в него скоро са правили секс. Валиант застана до вратата и зае заплашителната стойка на Новите видове. Тами се усмихна, отмести поглед от него и седна на ръба на леглото, близо до Триша.

— Не искам да ви смущавам — обясни тихо гостенката, — но сега със сигурност знам, че сте имали полови сношения. — Съсредоточи вниманието си върху домакинята. — На хапчета ли си?

— Не — отвърна младата жена, поклащайки глава.

Триша се обърна към Валиант.

— Използва ли презервативи?

— Не — изсумтя той.

— Разбирам накъде биеш — трепна Тами. — Не съм вземала нищо от миналата година, откакто онзи негодник ми изневери. — Отказа да погледне към любовника си. — Когато разбрах за измяната, откачих. Веднага се свързах с моя гинеколог. Бях ужасена, че може да ми лепне нещо. Използвахме презервативи, но не всеки път. Направих си тестове — бях чиста. Преди шест месеца ги повторих. Нямам венерически болести. Ако се притесняваш, че мога да заразя с нещо Валиант, с удоволствие ще ти позволя да ме прегледаш и да ме тества.

Събеседничката ѝ отвори и затвори уста.

— Добре е да го знам, но те не хващат лесно венерически болести. Организмите им са различни от нашите, така че често срещаните заболявания не им се предават. Имат здрава имунна система, която атакува повечето от вирусите.

— Благодаря, че ме информира. — Тами се усмихна. — Чудесно е да го знам. Искам да кажа, че няма да се прикача с нищо, ако Валиант е спал с други.

Триша премигна няколко пъти.

— Той може да те е забременил.

Думите не направиха особено впечатление да Тами и тя поклати глава.

— Не може да е вярно. Аз гледам новините. Винаги коментират стерилността на Новите видове. Те не могат да имат деца. Нарочно са ги създали по този начин в изследователските лаборатории. Фактът е добре известен.

— Вярваш ли на всичко, което чуеш по медиите? — Триша въздъхна. — Забрави онова, което си научила досега по въпроса. Това, което трябва да знаеш, е класифицирана информация и е само за Новите видове и в случая за жените, които правят с тях секс без предпазни средства. Ти попадаш в тази категория, тъй като не си на хапчета и не си взела други превантивни мерки. Затова трябва да бъдеш предупредена за риска от бременност.

— Не съм стерилен! — изръмжа Валиант.

Триша погледна към него, после обратно към новата си позната.

— Аз съм лекар на Новите видове, Тами. Мерикъл Индъстрис е правила експерименти за размножаването на расата им, опитвали са се

да ги възпроизвеждат, но никога не е проработило. Не са ги сътворили стерилни, а са ги насърчавали да създават потомство. Наскоро открихме, че човек и Нов вид могат да имат дете заедно при правилните обстоятелства.

Онемяла, Тами зяпна лекарката.

— Направихме много тестове — продължи Триша, след кратка пауза. — Искях и двамата да сте наясно с риска. — Погледът ѝ се премести към Валиант. — Ти си по-... — замълча отново — ... от по-ясно изразените Нови видове. Не бих могла да кажа дали си в състояние да имаш деца, освен ако не изследвам спермата ти. Твоето ДНК може би е твърде много променено, за да можеш да я забремениш. Но исках да бъдете наясно с тази възможност. — Върна вниманието си към Тами. — Веднага мога да ти предпиша нещо, ако искаш да бъдеш сигурна, че си защитена.

Младата жена примигна.

— Но ние вече правихме секс! Това означава, че може да съм бременна, така ли?

— Да — кимна Триша. — Мога да ти поръчам тест за бременност в рамките на няколко седмици.

Тами изруга тихо и не пропусна момента, когато Валиант се втрени в нея. Той отново изглеждаше ядосан.

— Нима е толкова лошо? — Погледът му се плъзна надолу към корема ѝ. — Да носиш моето дете?

Тя само впи поглед в него. Той ѝ се озъби, очите му се присвиха, тялото му се напрегна. Изръмжа отново, дълбоко.

— Спри! — прошепна Тами. — Не се ядосвай! Шокирана съм, тъй като не смятах, че е възможно, разбра ли? Дай ми няколко минути, иначе ще откача. Никога не съм мислила за възможността да забременея.

— Това не променя нищо. Ти си моя и аз съм твой. Да си направим дете ще бъде нещо хубаво. Аз съм силен и ще се грижа добре за двама ви. Ще ви защитавам. Бих приветствал появата на бебе. Ти каза, че не те злепоставям. Мислиш ли, че моето дете ще те опозори?

— Не. — Тя се намръщи. — Просто не те познавам достатъчно добре, за да мисля за създаване на семейство, нали така? Хората трябва да бъдат заедно в продължение на години, преди да вземат подобно

решение. Повярвай ми, знам го. Моите родители са се оженили, защото майка ми е забременяла. Когато станах на две годинки, те вече се мразеха. През цялото време воюваха помежду си, докато баща ми най-накрая ни напусна — тогава бях на четири. Майка ми започна да пие, срещна човек, който не можеше да ме търпи около себе си. И тя ме изостави при баба, без да поглежда назад. Повече никога не я видях.

— Ти си моя. — Валиант пристъпи към нея. — Аз никога няма да те намразя, нито пък ти мен. Никога няма да те изоставя. Никога. Ти си моя.

— Какво точно означава това за тях? — Тами погледна за помощ към лекарката.

Триша се поколеба.

— Валиант, би ли ни оставил за малко насаме?

— Не! — Мъжът отново скръсти ръце пред гърдите си. — Може да разговаряте пред мен.

— Не искам да те обидя.

— Няма да можеш — поклати глава към Триша той.

Тя не изглеждаше толкова сигурна, но започна да разказва:

— На тях никога не им е било позволявано да имат нещо свое. Както и собствено място. Дори не са можели да се привързват към някой от другите Видове, без да рискуват. Макар срещите между тях да са били рядко явление в по-голямата част от живота им, защото са ги държали заключени в отделни килии. Но ако се е стигнело до това и персоналът узнаел, че ги е грижа за някой друг от събратята им, те са го използвали срещу тях, за да ги накажат или да ги заставят да направят онова, което им е било наредено, докато са били изолирани. Сега, когато си помислят, че нещо е тяхно, те не се отказват от него. Искат да го запазят завинаги за себе си.

— Завинаги?! — Заше метена, Тами се втренчи в другата жена.

— Докато единият от вас умре.

— Така че аз няма да мога да го оставя, независимо от това, което прави? И той няма да ме напусне?

— Какво си мислиш, че ще направи или би могъл да направи, за да те накара да го изоставиш? Знам, че е доста агресивен, това е тяхната същност. Той ще убие или ще умре, за да те защити. Не можеш да кажеш, че съществуват много такива мъже. Успяват да запазят

човека в безопасност, тъй като се контролират. Това всъщност има значение, когато се адаптираш към тяхната среда.

— Ами ако ми изневери? — Тами отказа да погледне към Валиант.

— Те са много лоялни — изрече с усмивка лекарката. — Досега нямаме много двойки, но успяхме да научим, че мъжките Видове оставят отпечатък от аромата си върху жените. Колкото повече време прекарвате заедно, толкова повече той ще се пристрастява към теб. След известен период няма да бъде в състояние да понеса миризмата на друга жена, щом приближи до нея. Като пример, имахме случай, когато чужда жена се опита да целуне Нов вид. Той стана много напрегнат от нейното докосване. Почти смачка съпругата си, когато започна да трие тялото си в нейното, за да премахне миризмата на другата. Не можеше да я понеса. Това го вбеси. И когато по-късно го попитах как се е чувствал, той отговори, че му ставало лошо.

— За Ели и Фюри ли става въпрос? Дето ги даваха по новините?

— Да.

— Фюри е смес с кучешка порода, нали? Така четох. Валиант е лъв. Нима не е по-различно? Кучетата и лъвовете не са еднакви.

— Не мога да кажа, не знам със сигурност, но би могла да попиташ Валиант. Има едно нещо, на което можеш да разчиташ — те са брутално честни, повярвай ми.

Тами най-накрая погледна към Валиант. Той въздъхна и отвърна на погледа ѝ.

— Бих наранил всяка друга жена, ако тя се опита да има сексуален контакт с мен. Искам теб и само теб. Няма да позволя на друга да ме докосне.

— Виждаш ли? — Триша привлече отново вниманието ѝ. — Не е нужно да се притесняваш, че ще ти изневери.

— Ако някой друг мъж те докосне, аз ще се къпя в кръвта му — изръмжа силно исполинът. — Ще му откъсна крайниците, после и главата. — Спря и си пое дълбоко дъх. — Той ще умре от ужасна смърт. А теб никога няма да те нараня.

Триша успя да потисне усмивката си.

— Споменах ли, че са твърде властни и много описателни. — Хвърли му злобен поглед и поклати глава. — Може ли без кървави

подробности? Хората не обичат да слушат за такива неща. Това не е голям плюс за теб. Послушай ме.

— Винаги казвам истината на Тами — озъби се мъжът.

— Това вече го знам. Но аз все още не съм готова да имам дете. — Младата жена срещна ядосания му поглед. — Първо искам да те опозная по-добре, преди да започнем дори да обсъждаме съвместното си съжителство, ако то изобщо е възможно. Моля те, разбери ме, не ми се сърди и не се чувствай наранен. Не казвам, че това е завинаги. Просто искам да прекарам повече време с теб, преди да помисля за подобна възможност. — Тя се обърна към лекарката: — Би ли ми предписала нещо?

— Разбира се. — Кимна Триша. — Ще се обадя да поръчам да донесат, тъй като в Резервата нямаме противозачатъчни. След няколко седмици ще имаш нужда от тест за бременност, за да се увериш, че вече не си заченала и тогава ще започнеш да пиеш контрацептивни таблетки. — Направи пауза. — Няма смисъл да започваш да ги приемаш сега, в случай, че си бременна. Искам веднага да ме уведомиш, ако цикълът ти дойде. Аз...

— Никакъв секс? — прекъсна я Валиант.

— Млъкни и я остави да говори! — намръщи се Тами.

Лекарката хвърли поглед към единия и към другия, после спря вниманието си на жената.

— Ще съм ти много благодарна, ако не споменавах пред никого за нашата дискусия. Съществуват много враждебно настроени групи, които ще бъдат твърде недоволни, ако научат, че е възможно да имаме деца от Видовете.

— Това е меко казано. — Тами направи гримаса. — Те направо ще изпаднат в ярост. Преди няколко седмици гледах едно предаване за някакви идиоти, започнали бизнес със залози за това колко дълго ще живее всеки известен Нов вид.

Ужасена от казаното, тя бързо стрелна с поглед Валиант, надявайки се, че не е наранила чувствата му. Той я наблюдаваше спокойно, без да е шокиран, че някой иска да реализира печалба от смъртта им.

— Да. Чухме за това. — Лицето на Триша доби тъжно изражение. — И те вероятно ще направят всичко възможно, за да убият бременната жена или бебето, ако то вече е родено. Много от тях

очакват с нетърпение Новите видове да изчезнат с течение на времето. А ако открият, че голяма част могат да създават поколение, направо ще се разбеснеят.

— Виждаш ли? Това е още една причина, поради която не искам точно сега да имам бебе. Веднъж вече бях нарочена. Все едно да си купя тениска с изрисувана мишена и изобщо да не я събличам. Още не съм готова да поема този риск. Започвам да пия хапчета веднага щом ми ги предпишеш.

Обърна глава към Валиант, за да види как ще реагира на решението ѝ. Но него го нямаше, беше напуснал стаята. Тихо изруга. Бе излязъл, без да каже нито дума. Очевидно, не бе съгласен с онова, което искаше тя. *По дяволите.*

— Дай му време. — Триша се протегна и докосна ръката на Тами. — Мисля, че той се чувства малко отхвърлен.

— Не исках да го приеме по този начин. Ти ме разбираш, нали? Срещах го само преди пет седмици, той така ме изплаши, че ми изкара акъла, след това имахме невероятен секс и накрая го ударих с лампа по главата. Снощи, когато ме спаси, се върна отново в живота ми. Много го харесвам. Но ние трябва да прекараме много повече време заедно, преди съзнателно да поемем риск като този. По дяволите, мисля, че се влюбвам... — бързо затвори уста. — Като цяло, с него съм прекарала толкова малко време, и със сигурност недостатъчно дълго, за да поема ангажимент за цял живот, създавайки с него дете.

— Разбирам.

Тами видя състрадание, изписано по лицето на другата жена.

— Точно в това е проблемът, че сме прекалено различни. Снощи бях отвлечена, защото някой чул, че съм спала с Валиант. Просто защото съм правила секс с него. Ами ако съм забременяла? Тогава онези тъпи копелета и всички останали идиоти като тях ще искат да се докопат до мен. И това е, без дори да засягам темата какво биха допринесли медиите. Видях какво сториха с онази семейна двойка. Двамата не можеха да мръднат някъде, без да има репортери около тях. Те дори не напускат Хоумленд вече, нали? Чух, че пресата ги дебне, сякаш са филмови или рок звезди. По дяволите, мисля, че на знаменитостите им е много по-лесно, отколкото на тях двамата.

— Да, знам. — Триша въздъхна. — За щастие, те нямат нищо против, тъй като живеят и работят там и се чувстват в безопасност зад

защитните стени.

— Не знам дали бих могла да живея по този начин. Точно сега не бива да напускам дори този апартамент. И с Ели ли е така? И тя ли е заключена в дома си?

— Не, тя работи. В Хоумленд нещата са по-уредени. Резервата го открихме съвсем скоро, затова трябва да се криеш в това жилище. Хората злоупотребяват с Новите видове, но не и човешките същества, които живеят тук. Затворена си на това място само за твоя безопасност. И на мен не ми е разрешено да излизам без придружител. Но в Хоумленд нямам такъв проблем, там притежавам собствен дом.

— Ами бащата на бебето ти? — Тами отчаяно желаеше да смени темата. — Тук ли живее? Може би го познавам, градчето ни е малко.

Триша поклати глава.

— Той обикновено живее и работи в Южна Калифорния.

— О!

— В момента е на друго място, в командировка. След няколко месеца ще се върне в Южна Калифорния, където е домът му. Тази сутрин разговаряхме, той обмисля въпроса за брак.

— Браво на теб! — Тами вдигна палец в знак на поздрав.

— Да. — Съгласи се Триша. — Аз искам да се омъжа за него, обичам го повече от всичко.

Тами въздъхна, умът ѝ отказваше да отстъпи от тревогата, надигаща се в душата ѝ.

— Валиант наистина ми е много ядосан.

— Мисля, че го боли, защото ти означаваш много за него. Май не осъзнаваш колко е привързан към теб. Има Нови видове, които правят секс с хора, но не предявяват претенции към тях. Струва ми се, че той вече те е белязал.

— Какво ще стане, ако срещне някоя друга и промени решението си?

— Както казах, те са много лоялни. Не са като човешките мъже, които познаваме. Новите видове са имали кошмарен живот, затова ценят нещата, за които ги е грижа. А той очевидно се интересува от теб, иначе нямаше да предявява претенции.

— Много съм объркана — промълви младата жена.

— Разбирам те. Наистина, повярвай ми. — Съгласи се лекарката.

— Благодаря, че ми каза всичко. След като започна да приемам противозачатъчните, колко време ще е необходимо, докато започнат да действат?

— Един месец. Ще ти изпратя голямо количество презервативи. Мога още днес да ти ги доставя. — Триша се поколеба. — Най-вероятно ще трябва да му покажеш как да ги използва, тъй като се съмнявам, че някога му се е налагало. Мерикъл Индъстрис им е разрешавал да правят секс само когато са се опитвали да ги възпроизведат. Това са били единствените случаи, когато са им позволявали физическа близост с друг от техния вид. Мисля, че той никога не е имал интимни взаимоотношения с друго човешко същество, освен теб. Ще трябва да го попиташ. Не знам много за това, къде са го държали, преди да дойде в Резервата, но доколкото съм чула е било място далече в пустинята. И охраната е била възложена на човешки жени, тъй като Новите видове не нападат жени. Кой знае дали някоя от тях не е била привлечена от него. — Тя се прокашля. — Но не бих се обзаложила. Той е доста плашещ.

Тами не можеше да си представи някоя жена да приближи до Валиант, освен ако не е супер смела.

— Ужасно е онова, което са им сторили.

— Знам. Както казах, имали са безрадостен живот. — Триша се приготви да си тръгва. — До няколко дни ще донеса храна за обяд и пак ще си поговорим. Правя горе-долу добро пържено пиле. Говори с Валиант и се опитай да не губиш самообладание, ако те разочарова. Понякога те не разбират нещата, но учат бързо и ако им го обясниш ясно, обикновено схващат основния смисъл на онова, което искаш да кажеш. Много са чувствителни и са склонни да реагират веднага, когато се ядосат. Нещо като — лаят, но не хапят.

— Благодаря ти.

Лекарката напусна спалнята и Тами шумно въздъхна. Валиант вероятно бе наранен от факта, че тя не скачаше от радост при идеята да бъде бременна. Едва се познаваха, а и бяха толкова различни. Младата жена нямаше нищо против него и не го отхвърляше, просто бе едно разумно решение да остави нещата да се случват по-бавно.

Погледна към леглото и изсумтя. Бе правила горещ секс с мъжа, много пъти, и нищо в техните отношения досега не показва да има някакви задръжки към него. Не можеше да му устои, след като

започнеше да ръмжи и да мърка насреща ѝ. На устата му трябваше да има етикет с предупреждение. Усмихна се и се изправи. Имаше нужда да поговори с него и да изяснят нещата. Не ѝ харесваше, че той се чувства отхвърлен.

Тами излезе от стаята. След като набързо претърси другата спалня, банята и останалата част от апартамента, стигна до заключението, че Валиант я бе изоставил. Обгърна се с ръце и се отправи към вратата. Поколеба се, преди да я отвори.

Отвън пред нея стоеше мъж от Новите видове — с черна коса и сиви очи. Той я погледна с любопитство. Младата жена съвсем не беше изненадана, че има някой на пост. Знаеше, че не ѝ е позволено да напуска апартамента.

— Знаете ли къде е Валиант?

Непознатият поклати глава.

— Той изглеждаше толкова бесен, когато изхвърча оттук, че не посмях да го попитам нищо. Не исках да се нахвърли отгоре ми.

— Благодаря. — Тами тихо затвори вратата.

Накрая реши да гледа телевизия, но си спомни какво обеща на шериф Купър. Зачуди се дали ще ѝ позволят да проведе няколко телефонни разговора. Върна се обратно до вратата и я отвори. Новият вид се обърна и отново я загледа любопитно.

— Позволено ли ми е да използвам телефона?

Той се поколеба.

— Никой не е казал, че не може. Давай, направи го.

— Благодаря. — Тя затвори вратата и реши да използва апарата в спалнята. Седна удобно на леглото и набра номера на най-добрия си приятел.

— Ало? — Тим отговори на второто позвъняване.

— Здравей, аз съм.

— Там! Как си? Вкъщи ли си? Взимам една пица и идвам веднага. Толкова се притесних за теб.

— Не съм у дома, но съм добре. Все още съм в Резервата на Новите видове и ще остана тук за известно време. — Тя замълча. — Имам нещо като връзка с един от тях.

— Да не си откачила? — изкрещя Тим. — Имаш ли представа какво става, откакто те нападнаха? Знам всичко от новинарските емисии, градът е злят от протестиращи, които мразят Новите видове.

Рано тази сутрин се появиха групи, противопоставящи се на демонстрацията и защитават онези същества. И като за капак на тази лудница, плъзнаха слухове за теб и един от Видовете, но си помислих, че са глупости. Аз съм най-добрият ти приятел и ако имаше нещо такова, щеше да ми споделиш. Развиках се на репортерите, почукали на вратата ми, че историите, които се разпространяват как си се уредила с един от онези мъже, са абсолютни тъпотии. Сутринта по новините показаха кадри с вас двамата — той те занесе на ръце до джипа и седна вътре с теб в скута му.

Тами се опита да не трепери от разстроения глас на Тим. Искаше й се да го успокои.

— Чудесно! Давали са ме по новините и аз съм го пропуснала! Случайно да си направил запис? Колко хубаво!

— Хич не е смешно!

— Косата ми добре ли изглеждаше? — Сви се при спомена как цялата бе в мръсотия и с полепнали листа.

— Дявол да го вземе, Там! Не се шегувам! Тази сутрин ходих до твоята къща да нахраня подивялата ти котка, тъй като шерифът каза, че си ранена и са те откарали в Резервата да те прегледа техния лекар. Обясни, че ще останеш там един ден или докато се възстановиш. В двора ти имаше протестиращи, о, Там, трябваше да прочетеш плакатите, които носеха! Онази кучка, възрастната ти съседка, заплашва да напише петиция, за да те принуди да продадеш къщата на баба ти. Докато бях там, през цялото време крещя подире ми, че иска да се изнесеш, защото нямала желание да живее до боклуци като теб.

— Какво пишеше на плакатите? — Тами почувства започващото главоболие. Спомни си за обезболяващите, но не можеше да отиде до банята, кабелът на телефона нямаше да стигне до там.

— Нещо, което не би искала да прочетеш, повярвай ми. Можеш и сама да се досетиш, след като съобщиha, че се срещаш с един от онези мъже и че той ти е любовник. Беше абсолютно брутално.

— Значи, госпожа Халер е ядосана, а?

— Крещеше, че ще пусне петицията за подписване и от другите, за да те принуди да продадеш къщата. Това чу ли го?

— Е, тя е кучка и съм сигурна, че ще даде най-доброто от себе си. — Изведнъж Тами се разсмя. — Има ли много протестиращи? Силно ли скандират? Смяташ ли, че ще останат там цяла нощ и ще

крещят като луди? Тя постоянно се оплаква, дори когато звукът на телевизора е нормално висок. Ситуацията има и добра страна, нали? Може би съседката ми толкова ще се разстрои, че ще се гътне. Тази жена ме мрази още откакто бях дете и се преместих да живея при баба.

— Там, дявол да го вземе, това не е смешно! Ще дойда да те взема. Можеш да се настаниш у дома в стаята за гости и да се криеш, докато утихнат нещата. Моите родители се поболяха от притеснение за теб. Мислят, че в Резервата не си в безопасност. И аз смятам така. Ти не знаеш нищо за онези същества.

— Не бъди такъв задник, Тим! Знам за тях повече, отколкото си мислиш. Тук съм в абсолютна безопасност.

— Откога?

— Откакто ги познавам.

— Онази дърта кучка наистина ще напише петиция, Там. Ще се опита да те накара да продадеш къщата. Какво ще правиш, ако наистина успее?

— Е, спомняш ли си преди няколко години, когато изживявах моя хеви метъл период? Тогава тя също написа петиция и поиска от всички съседни да я подпишат, като разказваше, че се кланям на дявола и призовавам демоните всеки път, когато запаля огън в задния двор. Те само ѝ се изсмяха.

— Хей, това не е омраза към музиката, която харесваш. Нещата са супер сериозни. В двора ти има най-малко двама протестиращи. И носят плакати, които те обвиняват, че харесваш всичко, което ходи на четири крака и има каишка.

— Много лошо, а? — Тами потрепери отново. — Дори да дойда у вас, те няма да се махнат, нали така? Като научат, че съм се преместила при теб, ще започнат да протестират пред вашия двор. Оставам тук!

— Длъжна си да се върнеш в града и да разкажеш на всички, че това, което дават по новините не е истина. Трябва да се разграничиш от онзи тип, за да се оправят нещата.

— Кое не е истина? Аз действително съм с един от тях.

За една дълга минута Тим замълча.

— Защо?

— Защо ли? Той е прекрасен, сладък и аз просто искам да остана с него.

— Трябваше да ми кажеш, че се чувстваш самотна. Нямах нужда от някой като тях. Позволи ми да те отведа.

— О, престани! Дори не идвай насам, Тим! Заклевам те, не го прави. Ти и аз сме най-добрите приятели. Често ме питат, ако искаш да знаеш. Не съм изпаднала в отчаяние за който и да е мъж. Привлечена съм именно от този.

— Но той е...

— Не изричай нищо лошо! — прекъсна го с предупреждение Тами.

— Чудесно! Надявам се осъзнаваш, че това ще съсипе живота ти? Когато спреш да се виждаш с този... с него... никой мъж в града няма да пожелае да те докосне. Трябва да тръгвам. Очевидно си взела решение и няма да мога да те разубедея. — Тим затвори.

Тами задържа няколко секунди слушалката в ръката си, преди да я постави върху вилката. Избърса сълзите, които я заслепяваха. Тим никога преди не ѝ бе затварял телефона. Стана от леглото, отиде в банята и напълни чаша с вода. По обратния път към леглото, се закова на място, когато погледът ѝ срещна Валиант. Той се бе облегал на стената, непосредствено до отворената врата на спалнята. Лицето му имаше мрачно изражение.

— Ти се върна?!

Златистите му очи я изучаваха, а пълните му устни бяха стиснати сърдито. Кръстосал ръце пред гърдите си, той си пое дълбоко въздух.

— Май ще загубиш дома си?

— Подслушвал си.

— Имам отличен слух — сви рамене. — Разходих се до долу, за да глътна малко чист въздух. Върнах се, когато разговаряше по телефона. Стоях до вратата, за да не прекъсвам разговора с приятеля ти. Ти каза, че той е най-добрият ти приятел. — Премести тежестта си и се оттласна от стената. — Той те накара да плачеш. Отговори ми. Смяташ ли да загубиш къщата си?

— Така или иначе, тя е стара и покривът ѝ тече, но се съмнявам. — Вдигна рамене. — Повечето от съседите ми живеят отдавна там и ме познават от дете. А жената, която обитава къщата до моята, е антихрист. Предизвикала е брожение, но тя винаги върши подобни глупости. Протестиращите са окупирали двора ми.

— Ти нямаш повече нужда от твоята къща, секси. Имаш моя дом и мен.

— Но за колко време? — Тами се втренчи в него.

— Никога няма да се отървеш от мен. — Той се раздвижи и тръгна към нея. — Дори и да се опиташ. Ти ми принадлежиш и аз ти принадлежа.

Валиант спря на сантиметри и тя се вгледа в очите му. Той посегна, взе чашата от ръката ѝ и я остави. Един дълъг момент се фиксираха напрегнато, тогава внезапно исполинът я сграбчи и двамата се озоваха върху леглото. Докато устните му целуваха шията ѝ, ръцете му разкъсваха дрехите ѝ. Тами простена.

Той я прикова здраво под себе си — вдишваше прекрасния ѝ аромат и я искаше напълно гола, за да бъдат кожа до кожа. Заради него се бе изправила срещу най-добрия си приятел, отказа да го изостави, и Валиант искаше да бъде сигурен, че тя няма да промени решението си.

Можеше да загуби дома си заради връзката с Новите видове. Вината го разяждаше, докато дланите му галеха голите ѝ гърди. Вгледа се в изпълнените ѝ със страст очи и се закле, че ще я накара да забрави всичко, освен него. Щеше да я убеди, че жертвите, които правеше заради него, си струваха.

Изръмжа насреща ѝ. Пресегна се и смъкна панталоните ѝ, свлече се от леглото и застана на колене върху килима. Ароматът на нарастващата ѝ възбуда го подлудяваше, караше го да я вкуси, да я иска, но тя внезапно се размърда върху матрака. Той изръмжа повторно към нея и се хвана за леглото с намерението да я последва. Ръката ѝ се вдигна с дланта напред, в жест да го спре, и той замръзна.

— Презервативите!

Искаше му се да изреве. Жената беше негова. Разбираше как стоят нещата, но искаше да няма нищо между тях, когато я обладае. Желаше да я бележи с миризмата си, да я изпълни със семето си, и ако заченеше — така да бъде!

— Моля те! Още не съм готова да имам бебе.

Вторачи се в очите ѝ, докато се бореше с гнева и болката.

— Валиант? — Погледът ѝ омекна. — Ти изцяло ме съблазняваш, аз те желая, но ми е необходимо повече време преди да поема този риск. Можеш ли да го направиш за мен? Моля те!

Той затвори очи, изръмжа и рязко се изправи на крака.

— Съблечи се гола! Сега ще се върна! — Изхвърча от спалнята, мина през коридора и стигна до входната врата на апартамента. Рязко я отвори и се втренчи във Флейм. Охраната току-що се бе сменила.

— Какво съм направил? — Флейм се отдръпна, като го наблюдаваше внимателно.

— Имам нужда от презервативи! — изплю последната дума.

Пазачът едва успя да потисне усмивката си.

— Ами добре. Няма гумичка, няма любов, а?

Валиант оголи зъби.

Флейм се отдръпна на достатъчно разстояние и пресегна с ръка зад гърба си. Огромният мъж се напрегна, помисли си, че офицерът ще извади оръжие. Вместо това, той извади портфейл, отвори го и измъкна нещо като дълга нагъната лента.

— Ето! — пристъпи крачка напред охранителят. — Онова с „няма гумичка, няма любов“ го споменаха в една лекция, когато в Хоумленд ни обясняваха за човешките жени. Това означава, че някои от тях не искат да правят секс без презерватив. — Той дръзна и приближи с още една крачка. — Ние, от Хоумленд, си ги носим в портфейлите, в случай че искаме да правим секс с човешки жени. Засега имам само тези, но ще се погрижа да ти набавя още. — Протегна ги към събрата си. — Знаеш ли как да ги използваш?

— Не. — На Валиант му стана неприятно да си признае. Пое странната опаковка, която съдържаше четири кръгли неща, запечатани в прозрачно фолио от едната страна и лъскаво от другата.

— Наистина е необходимо да се проведе обучение и тук в Резервата — преглътна смутено Флейм. — Трябва внимателно да отвориш едното от пакетчетата с кръглата гумичка. Поставай я на върха на оная си работа и после търкаляш края ѝ надолу към основата. — Погледна към ръцете на Валиант. — Нека тя да ти я сложи. Ноктите ти са много остри и ще я разкъсаш. Погледни я мило и беззащитно и ѝ кажи, че имаш нужда от помощ. Човешките жени копнеят за това.

— Благодаря. — Той срещна погледа на Флейм. — Оценявам съвета ти.

Валиант пристъпи назад, затръшна вратата и я заключи. Изскърца със зъби, стисна презервативите и се втурна обратно към спалнята. *Готов съм на всичко за моята Тами.*

ГЛАВА 10

Когато Валиант се върна в спалнята и затръшна вратата след себе си, Тами разбра, че е ядосан. Гола, сгушена под завивките, тя го наблюдаваше как идва срещу нея. Той вдигна ръката си, в която стискаше опаковка с четири презерватива.

— Не знам нищо за това.

Беше изключително трогната, че си е направил труда да ги намери. Отметна завивките и се изправи на крака.

— О, ще бъде забавно!

Мъжът повдигна вежди, не изглеждаше много убеден.

— Ще ми се довериш ли? — Бавно приближи към него и взе пакетчетата от отворената му длан.

— Искам да бъдеш щастлива — призна той неохотно. — Но аз не съм.

Младата жена отстъпи назад.

— Свали си дрехите! Мога да поправа това.

— Ще боли ли? — Погледът му се сведе към презервативите.

— Не.

— Това не е естествено. — Но все пак започна да се съблича.

И това го казва мъж, който е наполовина лъв! Тами продължи да го наблюдава мълчаливо. Гледката на голото му тяло винаги вършеше с нея чудеса. Той застана до кревата и я погледна, изразявайки недоволството си, но тя бе поискала да ѝ се довери за поставянето на кондома. Внезапно в главата ѝ се зароди една идея и тя се усмихна.

— Ще легнеш ли по гръб? Направи го за мен!

— Защо? — Очите му подозрително се присвиха.

— Защото искам! — Усмихна му се. — Моля те!

— Дано не е болезнено. — Исполинът си пое дълбоко въздух. Обърна се и се хвърли върху матрака. Младата жена едва потисна смеха си, когато той се претърколи по гръб, склучи ръце под главата си, за да ги използва вместо възглавница и се втренчи в нея. Тя се качи

на леглото и възседна бедрата му. Объркването, изписало се внезапно на лицето му, бе очевидно.

— Какво правиш?

Тя пусна презервативите на леглото до хълбока му.

— Просто си лежи по гръб и ме остави да ти покажа, че с кондомите може да бъде забавно.

— Държиш се странно — изръмжа тихичко към нея.

— Харесва ми да те гледам в тази поза. — Погледът ѝ се спусна от гърдите към стегнатия му мускулест корем, преди да продължи към леко щръкналата му ерекция. Бил е обрязан. Досега не беше забелязала, тъй като никога не ѝ бе дал достатъчно време да разгледа тази част от тялото му. Освен това, нямаше и пубис, въпреки тънката пътечка от косъмчета, спускаща се от пъпа към слабините му. Тами се наведе напред, подпря се на ръце от двете му страни, без да прекъсва зрителния контакт с очите му. Отправи му сияйна усмивка.

— Можеш ли да лежиш неподвижно?

— Защо? Какво смяташ да правиш?

— Да те възбудя толкова, че да нямаш нищо против да сложиш презерватива.

— Аз винаги те желая.

— Просто стой мирен, става ли? Да не седнеш! Няма да ме сграбчваш или да ме просваш по гръб! Ясна ли съм! Замръзни в тази поза!

За момент Валиант обмисли искането ѝ.

— Ти си моята Тами и можеш да правиш с мен всичко, което пожелаеш. — Не беше доволен от ситуацията, но все пак се съгласи.

Поведението му я забавляваше, но се въздържа да се засмее. Съсредоточи вниманието си върху гърдния му кош, наведе глава и докосна с устни тялото му. Мускулите на корема му се стегнаха, когато облиза кожата му и косата ѝ падна и погали плътта му. Целуна го, леко го захапа със зъби и продължи да изследва с уста шестте мускулести плочки на стомаха му.

— Какво правиш? — Дълбоко ръмжене се откъсна от гърлото му.

— Отпусни се!

Почувства как пениса му се напруга срещу ребрата ѝ. Твърдата му плът се вдигна и щръкна срещу гърдите ѝ, когато мъжът се възбуди.

— Наслаждавай се! — Устните ѝ продължиха да се разхождат по кожата му.

Мускулите на краката му се обтегнаха, докато тя бавно се придвижваше надолу и застана над члена му. Той беше впечатляващ — голям и дебел. Младата жена вдигна поглед към лицето му и видя, че очите му са затворени, острите му зъби прехапали долната устна, а чертите му застинали в напрегнато изражение. Запита се дали някой някога бе правил нещо подобно с него. Беше си признал, че сексуалният му опит е ограничен.

Тя облиза устни, за да ги намокри, посегна с ръка и обгърна с пръсти твърдия му ствол. Валиант изръмжа, очите му се отвориха, вдигна глава и се втренчи в нея с очевидна изненада.

— Поставяш ми онова нещо ли?

— Не. Все още не.

Мъжът преглътна и задиша малко по-учестено.

— Ще изучаваш тялото ми ли?

— Не. — Погледът ѝ се спусна надолу, тя склони леко глава и езикът ѝ се плъзна по върха на неговата мъжественост.

Валиант подскочи, от устата му излезе странен звук, задникът му се притисна надолу към матрака, достатъчно, за да отдръпне ерекцията си от устата ѝ. Тами вдигна глава и го погледна.

— Какво правиш? — Зяпна я абсолютно шокиран.

Това отговаря на въпроса ми.

— Никога ли не си имал жена, която да е правила подобно нещо с теб?

— Да ме ближе? Не и там. Мъжките го правят по отношение на женските, за да ги подготвят за секс и да се насладят на вкуса им. Но аз вече съм готов да те обладая.

— Млъкни и се наслаждавай, скъпи!

Тя съсредоточи цялото си внимание върху мъжествеността му и отвори широко уста. Боеше се, че той ще протестира, затова вместо първо да го подразни, реши веднага да му покаже колко хубаво ще се почувства. Обви с устни твърдата му плът, пое я навътре няколко сантиметра и започна да я ближе и да я смуче, като постепенно увеличаваше натиска. Мъжът не се съпротивляваше, не я отблъсна, тялото му се напрегна. Устата ѝ се спусна по дължината му, пое го още по-дълбоко, докато главичката му опря почти до гърлото ѝ и тогава

започна да се движи нагоре и надолу с бавен, стабилен ритъм, като езикът ѝ не преставаше да го дразни.

Силно и дрезгаво мъркане се изтръгна от гърдите му. Явно много се наслаждаваше на действията ѝ. Някакъв сладък вкус подразни рецепторите ѝ и тя изстена, като осъзна, че това е от еякулационната течност.

Всеки път, когато придвижваше устата си нагоре по неговата дължина, тя се разливаше по езика ѝ. Силен шум я накара рязко да го извади от влажната топлина, за да вдигне глава и да открие източника.

Дланите на Валиант бяха забити в кувертюрата близо до главата му и Тами видя, че там платът е раздран. Главата му бе отметната назад, с широко отворена уста, за да позволи на дълбокото мъркане да излезе от гърлото му. Той повдигна глава и погледите им се срещнаха. В дивия взор на сексапилните му очи имаше толкова страст, че тя бе изумена как мъжът успява все още да се сдържа.

— Ако го направиш отново, ще свърша. Е, така ли се чувстваш, когато ближа твоята сърцевина и се наслаждавам на крема ти? Това е чудесно! Толкова е хубаво! — Гласът му прозвуча нечовешки, изпълнен с повече ръмжене, отколкото с нормален тон.

Погледът ѝ се стрелна към бедната покривка, щастлива, че материята бе поела хватката на ноктите му, вместо нейната кожа.

— Мисля, че вече си готов за презерватива.

— Както кажеш — кимна той.

Младата жена се облегна на все още потръпващите му бедра и взе опаковката. Застана така, че да може да я вижда какво прави и откъсна едно пакетче от лентата. Със зъби скъса горния край, извади и показа кръглата гумичка. Доволна отбеляза, че марката бе предназначена за по-едри мъже. Съмняваше се, че нормалния размер би му станал. Валиант определено не беше „един-универсален-размер-за-всеки тип“ мъж.

— Гледай!

Тя сложи кондома над главичката и бавно го разгъна по ствола до основата му. Той изстена и голяма част от постелята пое удара на ноктите му. Докато демонстрираше поставянето на презерватива, той я наблюдаваше, без да отмества поглед. Тялото ѝ твърде много я болеше, искаше го в себе си. В този момент се почувства като егоистка, тъй като беше изкушена да го довърши с уста.

Освободи защитения му член и пропълзя върху него, докато бедрата ѝ стиснаха хълбоците му. Протегна ръка, обгърна невероятно твърдия му ствол и го поведе към кадифената си мекота. Размърда ханш, за да се нагоди по-добре, и да се настани точно отгоре му.

Погледите им отново се срещнаха и преплетоха. Той изглеждаше слисан, когато тя се отпусна върху него. Влажното ѝ гостоприемно тяло вече бе готово да го приеме. Простена, когато вагиналните ѝ стени се разделиха от дебелия му член.

Валиант изръмжа, в следващата секунда я сграбчи и я преобърна. В крайна сметка се оказа прикована под него, с пенис, дълбоко погребан в тялото ѝ. Хвана китките ѝ и ги дръпна над главата ѝ. След това се подпря на лакти, за да не ѝ тежи. Взряха се продължително един в друг.

— Увий се около мен! — Не беше молба, а по-скоро изръмжана заповед.

Необузданият поглед в очите му направо бе подивял. Но тя не почувства страх. Разтвори бедра, повдигна ги и ги обви около кръста му като притисна прасци към твърдите му задни части.

Валиант разтвори колене, вкопа ги в матрака, за да има опора, отдръпна се малко, само за да тласне обратно дълбоко в нея. Младата жена изкрещя от удоволствие. Той оголи зъби, наведе глава, побутна нейната да не му пречи и ги заби в рамото ѝ.

Рязкото ухапване ѝ причини невероятни усещания. Не я заболя толкова, колкото изпрати през тялото ѝ вълна от желание. Мощта на мъжа я възбуди още повече, когато направи пауза, напълно запазвайки самоконтрол, а след това започна да движи бедрата си и да се забива с бавни тласъци.

— Боря се с инстинктите си — изпъшка срещу кожата ѝ.

— Не се бори — простена тя и заключи краката си около него в по-стегната хватка.

Той вдигна глава и се втренчи в очите ѝ.

— Ще те нараня.

— От това не боли. Чувствам се много добре.

— Кажи ми, ако ти причиня болка. Винаги се боя да не бъда твърде груб. — Вгледа се в очите ѝ, когато хълбоците му се задвижиха отново, мускулите на задника му се напрегнаха и той започна да тласка в тялото ѝ с дълбоки, постоянни удари.

Тами затвори очи и отметна назад глава. Усещаше всяко мощно забиване на пениса му, докато я яздеше трескаво, създавайки възхитително плътно триене там, където телата им се съединяваха, което бързо се превърна в мощен оргазъм. Когато мускулите на вагината ѝ се свиха около твърдата му плът, Валиант изрева, а тя изкрещя името му.

И двамата бяха задъхани. Усмихнаха се един на друг.

— Не беше толкова лошо, нали? Казах ти, че от кондома няма да те заболи.

— Не, не ме заболя, но предпочитам да не ги използвам. — Той се поколеба. — Това нещо трябва ли да остане на мен? Искам да те обърна, да те поставя на колене и да те възседна отзад.

— Първо ми дай минутка, да си поема въздух. Не, този използвания се хвърля в кошчето за боклук и ще ти поставя нов.

— Разбирам. — Устните му се извиха. Той бавно извади члена си, прекатури се от тялото ѝ и легна по гръб. — Давай, направи го! Харесвам устата ти.

Тами се обърна настрана и се засмя.

— Мисля, че създадох чудовище.

— Какво означава това? — смръщи се той.

— Нищо. Само те дразня.

Тя седна в леглото и се огледа за кошче за боклук. Ако трябваше да го дразни с уста и да му нахлузва презервативи, то нямаше нищо против. Той имаше приятен вкус.

Тами се усмихна, когато Триша седна на дивана.

— Толкова се радвам, че дойде! Валиант излезе преди два часа и ми беше много скучно. Отиде до къщата си, защото има нужда от още дрехи, а и трябвало да нахрани приятелите си. — Тя направи пауза. — Боях се да го попитам, какво означава това.

Триша се засмя.

— Той обича катеричките, които живеят около дома му. Забранил е на всички да ги убиват. Остава им ядки и плодове, за да ги привлича по-близо до къщата си. Опитва се да ги научи, че няма да ги изяде или нещо подобно.

— Това проблем ли е? — Младата жена седна до лекарката и хвърли поглед към хладилната чанта, която бе оставила на масата. — А това какво е?

— Валиант живее в Дивата зона — гъсто залесена площ в Резервата. В нея са настанени няколко десетки Нови видове, които приличат по-малко на човешки същества, отколкото другите им събратя. Лицевите им черти са по-близки до животинските, те са безцеремонни и доста груби, също като Валиант. Ловуват зайци и сърни в гората, но катеричките са извън менюто им. Валиант с радост наблюдава тези животинки и ги е обявил за „не стават за храна“. — Тя се усмихна. — Когато слушам подобни приказки, само кимам. Някои неща, е, просто ги приемам. Обещах ти пържено пиле. Мислех, че ще искаш отново да си поговорим днес, вместо да чакаш. Как се чувстваш?

— Много по-добре. Благодаря.

— Хубаво. — Триша стана сериозна. — Как се справяте с Валиант? Знаеш ли дали поръчаните презервативи са пристигнали?

— Да. Един от охраната ги донесе, преди да се прибере вкъщи. Благодаря ти още веднъж.

— Те предпочитат да ги наричат офицери. — Тя сви рамене. — Това е присъщо на Новите видове. Успя ли да го убедиш да използва кондоми?

— Направихме го вече.

Лекарката се вгледа в нея и се засмя.

— Да приема ли, че не се е съпротивлявал твърде много?

— Показах му положителните страни.

— Добре. — На Триша ѝ стана весело. — Притеснявах се, затова дойдох днес. Помислих си, че може би имаш повече въпроси или просто ти е необходима помощ при убеждаването по отношение на предпазните средства. Все още ли се чувства отхвърлен?

— Не знам. Но се справи добре със ситуацията. Лично аз се нуждая от повече време, преди изобщо да мисля за бебе. — Замълча. — И честно да си призная, това ми идва в повече.

— Да, така е. Да бъдеш с един от тях, променя живота ти изцяло.

— Мой приятел ми каза, че в двора ми са се настанили протестиращи.

— По дяволите! Съжалявам.

— Аз не съм там. — Тами сви рамене. — Мразя една от моите съседки и се надявам демонстрантите да я нервират. — Усмихна се. — Тормози ме от години. Така че все пак цялата ситуация си има и хубави страни.

— Чудесно. — Триша се засмя. — Не си загубила чувството си за хумор. Това ще ти помогне. — Изправи се на крака. — Ще донеса чинии от кухничката ви. Кълна се, винаги съм гладна. — Заобиколи масичката за кафе.

Погледът на Тами я проследи, след това се спря на ъгловото помещение.

— Тези апартаменти са много хубави.

— И са напълно обзаведени. — Триша отвори един шкаф, извади две чинии и се обърна. Лицето ѝ изведнъж пребледня и тя изпъшка. Съдовете почти се изплъзнаха от пръстите ѝ, които сякаш бяха омекнали.

Тами успя да ги хване, преди да паднат и да се разбият на пода. Постави ги на плота и се обърна към лекарката.

— Какво ти става? — Когато коленете на другата жена се подгънаха, тя я подхвана, за да не се нарани, и я сложи върху килимчето пред мивката.

Триша си пое дълбоко въздух, обви ръце около корема си, а сините ѝ очи се разшириха.

— Извикай Слейд!

Тами я пусна, обърна се и се втурна към входа на жилището. Новите видове събрани в коридора изглеждаха изненадани, когато отвори широко вратата.

— Извикайте Слейд, веднага! Триша има болки в корема. Обадете му се и му кажете да дойде незабавно! Не знам какво не е наред с нея и не съм наясно какво да правя. — Остави вратата отворена и се устреми обратно към гостенката.

Новата ѝ приятелка все още седеше на свитите си крака и покровителствено прегръщаше корема си. Беше започнала да се задъхва и Тами се отпусна на колене до нея. Хвана я за раменете, за да е сигурна, че няма да падне.

— Какво става? С какво мога да ти помогна?

— Контракции.

— Но това не може да бъде! Ти си само в кой? В петия месец ли?
— Ужас разтърси Тами. — Ще се обадя на Бърза помощ!

— Не! — Триша трескаво поклати глава. — Без външни хора! Слейд ще дойде да ме вземе и ще ме заведе при Харис. Той е другият лекар в Резервата.

С уплашена физиономия, в стаята се втурна офицер от Новите видове. Тами рязко вдигна нагоре глава.

— Как се казваш?

— Флейм.

— Флейм, много те моля, вдигни я внимателно и я сложи да легне на дивана. Има контракции, но е още много рано. Спешно се нуждаем от доктор Харис. Тя не желае да викам Бърза помощ.

Мъжът се наведе и нежно докосна Триша по рамото.

— Слейд идва. Може ли да те вдигна? Няма ли да те заболи? Дори и само ако те преместя?

Лицето на Триша се сви от болка, когато я връхлетя поредната контракция. Тя посочи с треперещ пръст към дивана. Флейм се поколеба преди внимателно да поеме жената в прегръдките си и я отнесе до дивана, където нежно я положи по гръб. Триша изстена и продължи да диша тежко.

Тами се затича към спалнята, за да издърпа завивката от леглото и се втурна обратно в хола, незнаейки какво друго да направи. Покри краката на бременната, тъй като полата ѝ се беше вдигнала високо над бедрата и коленичи до дивана. Флейм бе отишъл до отворената врата и говореше по радиостанцията. Тами хвана ръката на новата си приятелка.

— Помощта идва. Флейм разговаря с доктор Харис и с бодигарда ти. При теб съм, Триша.

— Мога ли да направя нещо? — Флейм се надвеси над тях, предлагайки помощта си.

— Не знам — отвърна паникьосано Тами. — Тя е само в петия месец! Твърде е рано! Донесох одеяло в случай, че изпадне в шок.

Той изруга грубо.

— Ще чакам на вратата, за да насоча лекаря насам. Само ми кажи, ако има нужда от нещо. — Замълча за момент. — Дръж се, Триша! Слейд ще дойде всеки момент. Беше долу в кафетерията.

Лекарката се отпусна, задъхана. Лицето ѝ бе леко зачервено, треперенето на ръката ѝ, в дланта на Тами, отслабна и тя отвори очи.

— Последната контракция беше много силна. Имаш ли у себе си часовник или някъде наоколо? Трябва да следя минутите.

Тами погледна към DVD плеъра.

— Аз ще наблюдавам часовника. Нещо друго мога ли да направя?

— Нищо. Искам само Слейд.

— Флейм каза, че идвал. Нали чу? Бил долу.

— Той винаги гледа да е близо до мен.

— *Триша!* — изрева мъжки глас и Слейд влетя през вратата. — Тук съм!

Тами трябваше да отскочи от пътя на едрият мъж, тъй като почти се приземи върху нея, за да бъде по-близо до бременната. Той стисна дланта на жената и обгърна лицето ѝ със свободната си ръка. Чертите му бяха изкривени от уплаха. Домакинята се дръпна назад и се изправи, за да им остави достатъчно място.

— Говори с мен, сладурче. Бебето ли идва? — Слейд се приближи още.

Триша кимна.

— Трябва да се доберем до травматологичната зала.

— Всичко е наред. Ще те нося. Само задръж. Ще опитам да се движа много внимателно.

— Още не. Усещам, че следващата контракция идва. — Лицето ѝ се изкриви, тя отметна глава назад, изстена силно и отново започна да диша тежко.

Тами погледна към часовника.

— Ооо! От последната контракция не е минала дори минута!

Слейд рязко се обърна към нея.

— Какво означава това?

— Означава, че контракциите са много близо една след друга. Колкото на по-често са, толкова по-скоро ще се роди бебето. Когато времето е под една минута, нормално е да започне раждането. Така знам. — Тами сви рамене. — Поне така са ми казвали.

— По дяволите! — изръмжа Слейд. — Триша! Сладурче? Тук съм. — Погали с пръсти лицето ѝ, за да я успокои, докато продължаваше да държи другата ѝ ръка. — Тук съм и съм с теб.

— Побързайте! — извика от коридора Флейм. — Оттук. Тя е вътре.

Човек с лекарска престилка се втурна в стаята, следван по петите от двама мъже, облечени в униформи на парамедици. Всеки от фелдшерите носеше по един голям сак, а третият мъж държеше кислороден апарат с малка бутилка, който остави на пода. Този, с лекарската престилка, който сигурно бе доктор Харис, извади от джоба ръкавици и си ги сложи.

Той се наведе през облегалката на дивана над Триша, дръпна завивката, която покриваше скута ѝ, и замълча. Тогава срещна погледа на Слейд, който му кимна и лекарят бръкна под полата на родилката. Свали бикините ѝ с нейна помощ и внимателно побутна с лакът между коленете ѝ, за да раздалечи бедрата ѝ едно от друго.

— Триша, ще те прегледам. Трябва да видя колко е разкритието.

Тя кимна, все още задъхана. Изглеждаше така, сякаш изпитваше много силна болка. Контракцията бе продължила дълго време.

Доктор Харис свали кървавата си ръкавица.

— Слейд, трябва да я сложим да легне долу. Бебето ще излезе всеки момент. — След това даде заповед на помощниците си: — Отворете чантите и се подгответе! Размърдайте се!

— Няма да позволя да роди детето на пода! — Изръмжа Слейд.

Тами погледна към Флейм, който все още се навърташе покрай вратата.

— Иди вземи матрака от първата спалня и го донеси тук! — Младата жена опита да не се паникьосва, хвана масичката за кафе и я затътри към ъгъла на стаята.

Флейм домъкна матрака с кралски размери така, сякаш носеше перце. Слейд успя да се отдръпне настрана секунда преди събратът му да го стовари до дивана. Тами също се отмести назад, за да направи място. Слейд пое Триша в прегръдките си. Тя простена, но обви ръце около врата му. Той леко се извърна и я сложи да легне на матрака. След това се премести и седна на пети до главата ѝ. Внимателно мушна ръце под раменете ѝ и я издърпа нагоре, докато бедрата му ѝ станаха като възглавница.

— Тук съм, сладурче. Държа те. — Изгука до ухото ѝ.

Триша започна да се отпуска. Протегна ръка и се хвана за хълбока му, а с другата — стисна дланта му.

— Не ме оставяй!

— Ще трябва да ме убият, преди да ме отдалечат от теб!

Слаба усмивка изви устните ѝ.

— Винаги ме караш да се смея. — Вниманието ѝ се фокусира върху доктор Харис. — Е?

— Единственото нещо, което спира бебето, това е, че не са ти изтекли водите. Кога започнаха контракциите?

Родилката погледна другата жена с очакване. Тами стрелна с поглед часовника.

— Преди около шест минути.

Лекарят не остана доволен от информацията.

— Нещата се развиват твърде бързо.

— Знаехме, че има вероятност да се случи по-рано — изрече тихо Триша. — Бебето е готово да се роди. Дори не може да изчака термина.

Двамата помощници разположиха чантите за спешна помощ около матрака и ги заотваряха. Саковете, подобно на куфарите, бяха с дълги ципове по цялата си дължина. Вътре, от двете страни, имаха джобове пълни с акуратно подредени медикаменти и консумативи. Тами отстъпи назад и се притисна в ъгъла, за да им даде по-голяма свобода на действие. И остана там, защото, ако трябваше да излезе, щеше да ѝ се наложи да заобикаля всички тези неща.

— Има повече кръв, отколкото очаквах — изръмжа Слейд.

— Не е много — въздъхна доктор Харис. — Количеството е нормално. Изхвърлила е тапата. Щом спукам мехура с водата, ако това не стане от само себе си, бебето ще се роди веднага. — Той погледна към помощниците си. — Готови ли сте? Не сме сигурни дали белите дробове на детето са напълно развити. Изглеждаха много добре на ултразвука, но трябва да сме подготвени, в случай че се появи усложнение.

— Всичко ще е наред с дробовете. — Триша изстена. — Ето, поредната контракция започва.

— В готовност сме — каза единият от парамедиците и измъкна нещо от кислородния апарат, който беше донесъл лекарят, и го постави до останалите неща, за да му е подръка.

— Готови сме дотолкова, доколкото можем да бъдем в една хотелска стая — съгласи се другият.

— Не разполагаме с време да я преместим в травматологичната зала. — Доктор Харис се наведе над коленете между бедрата на родилката. — Ще вдигна полата догоре да не ми пречи.

Слейд кимна. Той се обърна и погледна към вратата. Там стоеше Флейм с още няколко Нови видове, които бяха пристигнали, и надничаха през отвора във вътрешността на помещението.

— Изчезвайте!

Те отстъпиха и затвориха вратата след себе си. Погледът му се съсредоточи върху Тами, но след това я пренебрегна. Младата жена предположи, че това означава, че може да остане, тъй като не ѝ каза да напусне, което бе добре. А и нямаше друг избор, защото беше притисната като в капан. Триша дишаше тежко, посегна и отново стисна здраво ръката на Слейд. Той вдигна дланта ѝ и я целуна, а с пръстите на другата си ръка я погали по косата.

— От контракцията водите ѝ току-що изтекоха. — Доктор Харис се прокашля. — Трябва да те прегледам отново. — Докато надяваше нова ръкавица погледна към Триша. — Бих казал, че след няколко напъна и синът ти ще излезе. Готова ли си?

Триша кимна, взирайки се нагоре към Слейд.

— Не гледай толкова уплашено. Аз съм смела, така че ти също трябва да бъдеш. Той ще бъде добре и здрав. Направих всички възможни тестове и не открих нищо нередно.

— Знам, Триша. Но не мога да не се страхувам за теб и детето.

— Недей. Ние ще бъдем... По дяволите! Още една!

— Давай и ако можеш, напъвай! — насърчи я доктор Харис. — Само ако можеш!

— Знам — изрече задъхано родилката. — Не забравяй, че аз също съм лекар! — Тя изстена, пое си въздух и лицето ѝ силно почервеня. Тялото ѝ се напрегна, когато започна да напъва.

Парамедиците заизваждаха разни консумативи от пластмасовите им опаковки. Тами плътно обгърна тялото си, притеснена, че ще стане свидетел на трагедия. Бебетата родени в петия месец обикновено не оживяваха и сърцето ѝ се късаше за Триша.

— Виждам главичката! — доктор Харис звучеше развълнувано. — Триша, той излиза! Има гъста коса!

Слейд се пресегна, дръпна полата на Триша високо до гърдите ѝ, за да открие изцяло заобленият ѝ корем. Вниманието му се

съсредоточи между голите ѝ разтворени бедра, за да гледа как ще се роди детето му. Родилката си пое дълбоко въздух и напъна по-силно.

— Главата излезе. Спри да напъваш! — Нареди развълнуван лекарят.

Тами нямаше с какво да помогне, но поне наблюдаваше през рамото на Слейд. Доктор Харис взе малка помпичка и почисти устата и носа на бебето. Жената беше спряла напъването и дишаше тежко. Тами не можеше да откъсне поглед от онова, което се случваше. Единият от помощниците подаде малка хавлия на лекаря и тя изчезна от погледа ѝ, може би я бе поставил под бебето или под родилката.

— Напъвай, Триша! Знам, че си уморена, но има нужда от силен тласък, за да излязат раменцата.

Тя пое дълбоко въздух и напъна. От устата ѝ излезе писък, бебето се изплъзна от тялото ѝ и тупна в чакащите ръце на доктора. Той пое детето. Тами се загледа в това, което би трябвало да бъде малко недоносче, а вместо това изглеждаше нормално развито бебе.

Лекарят притисна горната част на новороденото към гърдите си, сложи длан върху дупето му и с кърпата леко разтри торса и лицето. Писъкът му раздра въздуха. Тами почти припадна от облекчение, чувайки този прекрасен звук. Един от парамедиците се наведе, завърза пъпната връв и я преряза. След това помогна при изваждането на плацентата и почистването на Триша след раждането.

Бебето изплака и се разшава в прегръдката на лекаря. То се бе родило едро, ако не и малко по-голямо от нормално износена бременност. Докторът взе още една кърпа, подадена му от помощника, и подсуши новороденото. Детето спря да плаче, но продължи да мърда и рита с пълните си крачета. Харис се усмихна, когато го пови и то заприлича на вързопче.

— Той изглежда страхотно, момчета! — Мъжът се засмя широко. — Абсолютно здрав. Цветът му е перфектен, диша като шампион, има си десет пръстчета на ръцете и на краката и е силен.

Триша се усмихна, докато Слейд целият сияеше от щастие. Той се поколеба, след това протегна ръце. Доктор Харис се наведе и подаде шаващото бебе на Слейд. Големите шепи на Новия вид нежно поеха детето и го поставиха в чакащите ръце на съпругата му. Усмихнати, те държаха бебето заедно и с удивление се взираха в новороденото.

Лекарят смъкна ръкавиците, вдигна високо ръка и я плесна с дланта на близкостоящия до него парамедик.

— ДА!

Смях изригна и от тримата. Харис слезе от матрака и се изправи. Шокирана, Тами наблюдаваше как мъжът прегърна помощниците си в мечешка прегръдка. След това и тримата се обърнаха, съзерцавайки Триша, Слейд и бебето. Мъжете изглеждаха на върха на щастието си.

— Имаме първото здраво бебе Нов вид! — Доктор Харис се засмя. — Поздравления, Триша, Слейд! Той е красив!

— Благодаря, Харис! — Слейд се усмихна на радостния лекар.

Докторът кимна. Изведнъж Триша посегна със свободната си ръка, сграбчи косата на Слейд, в основата на врата му, и приближи лицето му до своето. Целуна го дълбоко по устата.

— Толкова много те обичам, лолipop!

Той се засмя и отново я целуна.

— И аз те обичам, сладурче! Нашият син е чудо. Подарък. Благодаря ти.

Тами не обърна внимание на действията и думите им, докато действителността не я зашлеви като плесница. Тя зяпна Триша и Слейд — едрият Нов вид с пясъчноруса коса, прошарена с кафеникави кичури. Триша току-що бе родила дете от Слейд.

Погледът на младата жена отлетя към новороденото, осъзнавайки, че то е първото бебе Нов вид. Точно така беше казал доктор Харис. Триша беше бременна само в петия месец. Бебето беше огромно и очевидно се бе родило здраво. Тя се взря в малкото личице на детето, което виждаше добре от мястото си в ъгъла. Забеляза, че чертите му не бяха съвсем човешки. Носът му изглеждаше плосък, твърде широк, и никога преди това не беше виждала скули на бебешка физиономия. Бебетата имаха пухкави, закръглени бузки, но това дете бе различно.

Приятелят на Триша не беше някъде другаде. Слейд беше нейната половинка. Той винаги беше с нея. Винаги. Смейки се, те се целунаха отново. Ето как лекарката знаеше, че е възможно човешките жени да забременеят от Новите видове. Тами бързо сглоби цялата картинка. Триша знаеше, защото бе забременяла от Слейд. И не само това. Бебето, заченато от Новите видове, се раждаше в петия месец от бременността.

Тами се облегна на стената, нуждаеше се от опора, за да се задържи на крака и наблюдаваше двойката свързана в семейство. Любовта между Триша и Слейд, и радостта им, че са си родили здрав син, я накара да изпита силна болка. Бяха невероятно щастливи и го показваха. Тя прехапа устни и съсредоточи цялото си внимание върху новороденото. Винаги бе обичала да държи бебетата на своите приятелки и винаги бе искала един ден да стане майка.

Бих могла да имам от Валиант, ако забременея от него. В един прекрасен ден и това може да стане. Тази мисъл я шокира.

Валиант не можеше да не се усмихне, когато влезе в спалнята. Тами се бе разположила в леглото, облегната на възглавници и гледаше телевизия, но погледът ѝ го посрещна, когато тихо затвори вратата. Току-що се бе прибрал у дома, намирайки хола в новото си жилище поле на действие.

Пусна чантата, пълна с дрехи, на пода до затворената врата. Триша бе родила дете от Слейд, всичко бе минало благополучно и хората от сигурността се приготвиха да ескортират новото семейство до медицинския център. Беше видял новороденото и то донесе само чиста радост в сърцето му.

— Той е съвършен! Видя ли го? — Тя кимна. Половинката му изглеждаше бледа и той се намръщи, част от щастието му се изпари. — Казаха ми, че знаеш истината. Да не би да си ми ядосана, защото не съм ти споменал, че Слейд е бащата на детето на Триша? Не ми беше разрешено да издавам тази информация. Съжалявам. Тайната не е моя, за да я споделям.

— Не е затова.

Той замълча. Нуждаеше се от душ след тичането из гората, но най-напред искаше да разбере какво не е наред с Тами. Приблужи до леглото и застана до самия му край.

— Ти ми се сърдиш, защото не съм ти казал, че Слейд е бащата.

— Не. Наистина. Седя тук и размишлявам. Разбирам защо не си ми казал. Все още нямаше да знам кой е бащата на бебето, ако тя не беше родила в нашия хол, нали?

— Няма да те лъжа. Не. Вероятно не.

— Видях го.

— Слейд? Той никога не се отделя от Триша, или ако го направи, гледа да не е много далеч от нея.

— Бебето. — Тя облиза устни. — То изглежда точно като баща си. Искам да кажа, че е трудно да се различи, когато са новородени, но то има ясно изразени особености.

— Слейд е бащата. То е първото бебе Нов вид, което се ражда.

— Има много хора по света, които няма да бъдат щастливи, когато разберат за това дете.

Цялото тяло на Валиант се напрегна.

— Смяташ ли да им кажеш? — Болка от възможното предателство го разкъса.

— Не! — Взря се намръщена в него. — Имах предвид, че разбирам защо не ми каза. Осъзнавам го. Триша и бебето й ще бъдат в голяма опасност, ако враждебно настроените групи и откачалките узнаят за тях. Или още по-лошо. Ще поискат веднага да ги убият.

Той можеше отново да диша, беше сигурен, че тя ще запази съществуването на бебето в тайна.

— Да. От това се страхуваме най-много. Затова много малко хора знаят за Форест^[1].

— Форест?

Мъжът се усмихна.

— Това е името, което дадох на бебето. Форест Слейд Норт.

— Харесва ми. — Засмя се Тами.

— Бил е заченат в гората.

— Сериозно?

— Да. Триша държеше на това име и Слейд се съгласи. И на него му харесва.

— Те наистина много се обичат. Видях ги заедно. Толкова са щастливи заради бебето.

— Да, така е. — Той наклони глава, като продължи да я наблюдава, опитвайки се да отгатне какво я притеснява. — Имаш ли проблеми с това?

Внезапно младата жена се размърда и запълзя по матрака към него. Сърцето на Валиант лудо запрепуска, погледът му се плъзна по тялото й. Членът му незабавно реагира, докато гледаше секси начина, по който се придвижваше към него. Тами спря на сантиметри от ръба на леглото, погледът й бе съсредоточен в очите му. Усмихна му се.

— Това ме накара да се почувствам малко ревнива. — Той се опита да разбере какво имаше предвид неговата половинка, но не бе сигурен, че я е разбрал. — Начинът, по който те се гледаха, любовта между тях. Дори бебето. Кълна се, че то е най-сладкото същество, което някога съм виждала. Моля те, седни.

Исполинът се настани до нея и си пое дълбоко дъх. Пулсът му се учести, когато Тами се надигна, прехвърли крак през бедрата му и се разположи в скута му. Уви ръце около врата му и прекара пръсти през косата му, усмихна се нежно.

— Мисля, че всяко твое бебе ще бъде абсолютно възхитително.

Той остана безмълвен. Мозъкът му блокира. Дали бе разбрал правилно думите ѝ, като че ли му предлагаше да имат дете.

— Все още не съм готова да имам бебе, но вече започнах да обмислям тази възможност.

— Наистина ли? — Устните му се разтегнаха в широка усмивка.

— Трябва да се опознаем един друг по-отблизо, но искам да дам този шанс на двама ни. Мислиш ли, че бих могла да си намеря работа тук, в Резервата? Може би ще остана известно време. Не бързам да се върна към предишния си живот. Бих искала да бъда с теб и да видим как ще потръгнат нещата.

— Ще се преместим в моята къща. — Обви ръце около нея. — Нямаш нужда от работа. Ти си моя. Аз ще се грижа за теб.

— Това не е толкова просто.

— Да, просто е. — Притисна я силно в прегръдките си. — Ти ми принадлежиш.

Тя се сгуши до гърдите му и неговото сърце се изпълни с топлина.

— Искам да остана с теб.

Нейното признание го накара да я заобича още повече.

— Никога няма да ти позволя да си отидеш. Ти си моя и аз съм твой.

— Правиш го да звучи толкова просто. — Тя се засмя.

Валиант сгуши лице до бузата ѝ.

— Така е. Ти само остани с мен.

---

[1] Форест (от английски, forest) — гора. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

— Няма да продам къщата на баба ми! — Тами се намръщи на Валиант, след това на адвоката, който седеше в хола им. — Трябва ли да я продавам? Спестила съм малко пари, за да платя данъците тази година. Израснала съм в тази къща. Тя е всичко, което имам.

— Не се нуждаеш повече от нея — изръмжа тихо Валиант. — Ще живееш в къщата ни тук. Моят дом е и твой. Няма причини да я задържиш.

Чарли Артцола прочисти гърлото си.

— Тя притежава много неща, които би искала да запази. Нормално е. Това е мястото, където е израснала и то е пълно с нейните вещи и спомени.

Валиант се поколеба.

— Добре, можеш да я задържиш, ако никога повече не живееш в нея. Оставаш с мен тук, в нашия дом. За теб не е безопасно да напускаш Резервата. Веднъж вече те нападнаха.

Адвокатът облекчено въздъхна и се усмихна на младата жена.

— Сега можем ли да се заемем с документите? Трябва да подпишете този формуляр, за да ви издействам разрешение за брак.

Тами се замисли. Валиант искаше да се ожени за нея и човекът беше дошъл тук с документите, за да стартира процеса. Струваше й се, че половинката й я тласка към бърза женитба. Не бе очаквала, че когато по-рано тази сутрин отговори с „да“ на предложението му, той ще поиска да сключат веднага брак. Обърна се към Новия вид:

— А какво ще стане, ако искам да се върна на работа? Обичам да работя от време на време.

Той изръмжа и златистите му очи се присвиха.

— Няма да имаш време за никаква работа. Ще те държа непрекъснато заета. — Стисна устни. — Искам да бъдеш у дома с мен. Аз ще се грижа за теб.

Тя затвори очи и преброи до десет. Валиант имаше склонността да бъде супер нахален. Това невинаги бе привлекателна черта у него и

бе единственото нещо, което я побъркваше. Отвори очи и видя, че той я наблюдава с онзи секси поглед, който винаги я размекваше.

— Обичам те!

— Така ли? — Думите му разтопиха сърцето ѝ.

— Ти си всичко за мен. — Огромният мъж внезапно се плъзна от дивана и приближи на колене към нея. Взе лицето ѝ в шепи. — Щастлив съм за първи път в живота си и ти си причината. Искам да прекарам остатъка от дните си с теб, Тами. Виждам изненадата ти, относно тази бърза женитба, но това, което искам с цялото си сърце, си именно ти.

— Хм. — Адвокатът отново прочисти гърлото си. — Трябва ли да се върна по-късно?

— Не! — Валиант оголи зъби, след което изражението му се смекчи. — Обичам те! Ти си моя и аз съм твой. Нещата ще проработят — искаме да бъдем заедно, щастливи сме и сме приятели.

Тами се взря в очите му, не можеше да отмести погледа си. Той вярваше във всяка дума, която изричаше. Виждаше го толкова ясно, колкото златните точки в екзотичните му очи. Последните няколко дни с него бяха най-хубавите в живота ѝ.

Трябваше много да работят върху връзката си, но нима всички двойки нямаха проблеми? Прецени, че ще се справят. Представата за живот без него изглеждаше ужасна. Искаше да заспива всяка нощ и да се събужда всяка сутрин в прегръдките му; да правят любов. Знаеше какви са чувствата ѝ към него. Беше невъзможно да не се влюби до уши.

— Добре. Аз също те обичам. — Тами се усмихна. — Съгласна съм. Отмести се от пътя ми и ме остави да подпиша документите.

Адвокатът изглеждаше облекчен, когато Валиант седна, а Тами се наведе напред, за да сложи подписа си върху формулярите, които ѝ подаде. Може би правеше грешка, но когато погледна към любовника си, реши, че той струва много повече, отколкото риска, който поемаше. *Понякога човек трябва да прати всичко по дяволите. Тя се усмихна. Такъв е животът!*

Понякога това е по-добре от нищо.

— Е, аз бях до тук! — Адвокатът бързо набути документите в куфарчето си и се изправи. — Беше ми много приятно да се запозная и

с двама ви. — Той почти се затича към вратата и избяга от апартамента им.

— Това беше една голяма лъжа. — Тами се засмя. — Той искаше да се отърве колкото може по-бързо от нас, усетих го.

— Аз го плаша. Помирисах страха му.

— Наистина ли? А аз си помислих, че е раздразнен, защото не пожелах веднага да сложа подписа си върху документа. Наистина не изглеждаше щастлив да бъде тук.

— Боеше се от мен. — Валиант се усмихна. — Страхът има мирис, секси. — Той се наведе по-близо до нея. — Подуших твоя, когато те срещнах за първи път. Миришеш сладко, когато се боиш, и това ме възбужда.

— Е, в такъв случай се обзалагам, че съжаляваш, тъй като не ме плашиш вече.

— Ти се боиш, когато се ядосам на другите. Мислиш си, че ще им навредя. — Той се приближи още. — Винаги се чудя, за тях ли се страхуваш или за мен?

— За тях. Определено. Знам, че най-напред ще им сриташ задниците и после ще ги питаш за имената.

— Не ми пука как се казват, ако ме ядосат прекалено.

— Просто така се казва — разсмя се тя. Притисна се към Валиант и потри с длан гърдите му, като си пожела да не беше облечен с фланелка. Обичаше да докосва голата му кожа. — Опитвам се да ти кажа, че съм сигурна в твоята победа, но не желая да убиваш никого.

— Защо не?

— Ами, не искам да прекараш целия си живот зад решетките.

— Нашите закони тук не са като онези, с които си свикнала. — Той сви рамене. — Никога не бих убил без основателна причина. И няма да бъда наказан за това.

На вратата се позвъни и Тами се стресна. Валиант се намръщи, преди да стане от дивана, но тръгна към вратата и рязко я отвори.

Тами се вторачи в Новия вид, който стоеше там. Никога не го бе срещала преди, но ѝ изглеждаше някак познат. Просто не можеше да си спомни откъде. Мъжът бе висок, някъде около метър деветдесет и пет, с дълга, леко къдрава черна коса и най-тъмните котешки очи, които някога бе виждала.

Той се усмихна широко на Валиант, при което остриите му зъби проблеснаха, и поглади с ръце бедрата си. Беше облечен в скъп, шит по поръчка, черен костюм, който не прикриваше опасните вибрации, излъчвани от него. Тами се напрегна.

Валиант не отвърна на усмивката му.

— За мен е чест, че си тук.

Непознатият кимна.

— Благодаря ти, че го казваш. Чух вестта и исках лично да те поздравя за намирането на съпруга. Знам колко си развълнуван. Това е чудесна новина.

— Да. Благодаря ти. — Валиант се усмихна. Отмести се встрани, за да може непознатият да влезе вътре. — Джъстис Норт, бих искал да те запозная с моята Тами.

Джъстис Норт? Ето, защо ѝ изглеждаше познат. Младата жена с усилие се усмихна и опита да не зяпа в него, но той бе знаменитост. Мъжът беше лидер и представително лице на Организацията на Новите видове. По телевизията и в печата очите и косата му не изглеждаха толкова тъмни. Тами не бе сигурна дали трябва само да му се усмихне или да му стисне ръката.

— Приятно ми е да се запознаем. — Тя се изправи на крака. Той ѝ се усмихна, но младата жена забеляза как грижливо се стараете остриите му зъби да останат незабележими, когато се обърна към нея.

Тами за малко да се плесне по челото щом осъзна защо не го е познала. Промяната не бе само в очите и косата. Причината бе в прикритата му усмивка, именно така го бе виждала на снимки и по телевизията.

— Приятно ми да се запозная с теб, Тами.

— Видя ли бебето? — Валиант затвори вратата.

— Да. — Джъстис се засмя. — Той е съвършен. Слейд и Триша са много горди и щастливи. Всички ние се радваме на успешното раждане и на здравето бебе.

— Момчето е от Видовете.

— Да, определено е от Видовете. — Джъстис засия от удоволствие.

— Чудих се дали човешките черти ще бъдат по-силни, отколкото при Слейд — заговори тихо Валиант. — Надявам се, ако с моята

половинка имаме дете, то да прилича на мен. Тами вярва, че то ще бъде очарователно.

— Всички се надявахме, когато бебето се роди, чертите на Видовете да преобладават. Хубаво е да не сме сами повече и да знаем, че ще продължим да живеем в нашите деца и бъдещите поколения. — Джъстис направи пауза. — Но ако се появи дете, което е с напълно човешки черти, също би било благословия. Самото им раждане е като дар от Бога.

Докато наблюдаваше как двамата мъже си говорят, Тами мълчеше, без да е сигурна какво да каже. Чудеше се дали да ги остави известно време насаме, но тогава Джъстис я погледна.

— Ти си толкова дребна. — Вгледа се в нея. — Прости веселието ми, но Валиант бе непреклонен при някои от дискусиите, които имахме, че ние не трябва никога да бъдем с човешки същества. И ако някой от нас все пак се чифтосва, то трябва да бъде с яка и едра жена. Струва ми се смешно, че той предявява претенции към теб. Не искам да те обиждам, но все пак... — засмя се, без да показва зъбите си — това е забавно.

— Разбирам. — Тами се усмихна. — Не съм обидена. Той наистина е огромен, а аз не съм. Желаете ли да седнете?

— За съжаление не мога да остана. Животът ми е изпълнен с графици, заради които съм постоянно в движение. Престоят ми тук е само за един ден, за да се срещна с охраната. Трябва да се видя и с човека, който се грижи за външността ми. — Посегна с ръка, за да докосне косата си и въздъхна тежко. — Екипът ни за връзки с обществеността настоява да се изсветли, преди да отида на снимки. — Той срещна погледа на младата жена. — Изглеждам ли ти по-страшен с тъмна коса?

— В началото не ви познах. Помислих си, че съм ви виждала някъде, но не можах да се сетя, докато не чух името ви. В момента очите ви също изглеждат по-тъмни.

— Принуден съм да нося контактни лещи. Екипът ни смята, че хората ще ме приемат по-лесно, ако ме видят в по-мека светлина. Освен това, когато пътувам публично държат да променям външният си вид, в опит да се скрие истинската ми самоличност, тъй като съм много широко известен.

— За мен изглеждаш прекрасно — призна тя. — Но по-различно.

— Благодаря.

— В хотела ли ще отседнеш тази вечер? — Валиант изучаваше своя лидер. — С удоволствие бихме споделили храната си с теб.

— Иска ми се да можех, но тази вечер ще давам пресконференция в Хоумленд за вечерните новини. Хеликоптерът ще ме откара у дома след последната ми среща този следобед. Вероятно ще хапна по време на полета. Един ден бих желал да си взема малко почивка. За съжаление това едва ли ще се случи скоро. Ще се върна вдругиден. Освен това трябва да летя и за среща с кмета на града, преди да се върна в Хоумленд за интервю с местния вестник. Няма край.

— Имаш нужда да си намериш някоя, към която да изявиш претенции. — Валиант му отправи съчувствен поглед. — Една половинка ще те направи щастлив.

— Не разполагам с време, Валиант — засмя се Джъстис. — Всеки ден обикновено е като този — забързан. Винаги има съвещания, конференции или места, където трябва да отида за още срещи. Нито една жена няма да пожелае да сподели моя товар.

— Имаш труден живот. — Валиант приближи към мъжа и го стисна за рамото. — Ти пожертва много за нас, Джъстис. Ние всички го оценяваме и ти дължим много.

— Някой трябваше да го направи. — Джъстис сви рамене. — Бях най-добрият в адаптирането към хората и имах най-добрата способност да се впиша в обществото им. Беше напълно естествено да приема.

— Ако някога нещо... — Валиант остави останалата част от изречението недоизказана, но смисълът на думите беше ясен.

— Благодаря ти, вече го знам. — Той се усмихна на Тами. — Беше ми много приятно да се запознаем и добре дошла в семейството.

Валиант затвори вратата след лидера на Новите видове и се приближи до половинката си. На лицето му бе изписана печал.

— Не му завиждам за живота, който води. Той е много зает човек. — Внезапно я придърпа в прегръдките си. — Радвам се, че моята единствена отговорност е да те направя щастлива. Той носи на раменете си бремето на всички Нови видове.

— И ние ли ще вземем фамилията Норт, когато се оженим?

— Да. За мен е чест да нося името, което си е избрал. Подкрепям го във всичко, което е направил за нашия вид.

— Какво означава „добре дошла в семейството“, което ми каза.

— Сега си една от нас. Ти си семейството. Ние нямаме родители, чичовци и братовчеди като при хората. Имаме се само един друг. Семейството е много важно за нас и всички Нови видове се смятат за такива. Заедно сме силни.

Тами се натъжи.

— А някой от вас знае ли кои са биологичните ви родители? Искам да кажа, че все пак в началото трябва да сте имали, нали? Поне майка, която да ви е износила.

— Всички сме сираци — изръмжа мъжът. — Нашите родители са ни изоставили в ада. Позволили са на Мерикъл да ни създаде, за тях не сме били нищо повече от дарен материал. Жените, които са ни родили, не са имали търпението да се пререже пъпната връв. Научихме го от арестуваните лекари.

— Валиант, много съжалявам! — Младата жена го прегърна, сърцето я болеше за миналото му. — Винаги съм твърдяла, че любовта е всичко онова, което създава семейството. Моята майка ме изостави. Никога няма да проумея как е била способна да го направи, но съм й благодарна, че ми е дала живот. Без нея сега нямаше да съм тук.

Той се взря в очите ѝ.

— Знаеш ли къде е тя? Жива ли е?

— Нямам представа. — Тами сви рамене. — Заряза ме при баба и никога повече не чухме думичка от нея. Баба смяташе, че най-вероятно е починала. Иначе рано или късно щеше да се свърже с нея, за да ѝ иска пари. В началото се молах някой ден да се върне, за да ми каже, че ме обича и колко съжалява, че ме е изоставила. Разбираш ли? — Болката все още раздираше гърдите ѝ. — Искях да ми признае, че е направила ужасна грешка. След няколко години осъзнах, че това никога няма да се случи. Малко по малко започнах да я мразя, докато чувството се превърна в откровен гняв. Ако е жива, не искам да я виждам изобщо.

Валиант ѝ се усмихна.

— Сега имаш мен, Тами. Аз никога няма да те оставя. Ти принадлежиш към едно голямо семейство. Ако някога имаме дете, той или тя, винаги ще знае какво е любов и какво значи да си част от

голяма група, в която силно те обичат. То никога няма да страда от самота или мъка. И някога да изпита какво означава живот без любов.

Сърцето ѝ се късаше за него. Чу болката в гласа му. Дали някой някога го бе обичал в детството му? Тя поне си бе имала баба, която я бе обичала. Тами го притисна силно в прегръдките си.

— Обичам те, Валиант! Толкова много те обичам!

— Аз също те обичам! Твоята любов ме прави щастлив.

В този момент на вратата се позвъни.

— Точно щях да те отведа в леглото — изръмжа исполинът.

— А аз щях да ти позволя да го направиш.

На вратата отново се звънна. Валиант я пусна и тя се отдръпна. Разярен се втурна към вратата и със замах я отвори широко. Тами едва успя да потисне усмивката си — този човек изобщо нямаше търпение.

— Имаме проблем. — Тайгър стоеше насреща му и гледеше мрачно. — Обади се шериф Купър. От града са отвлечени още две жени. Нуждаят се от нашата помощ, за да ги проследим. Трябва да ми помогнеш, Валиант. Знам, че този път не е Тами, но тези жени работят за нас. Ти си един от най-добрите ни следотърсачи, заради силното ти обоняние. Въпреки че и други мъже от Дивата зона имат като твоите сетива, не мога да се доверя на никого от тях, когато са в близост до човешките същества. Хората са загубили следите в гората. Ще ми помогнеш ли?

Без да проговори, Валиант не откъсваше очи от Тайгър. Изминаха няколко дълги секунди.

— Валиант? — Тами изчака, докато я погледна през рамо. — Моля те, помогни им!

Преди да кимне, гигантът ѝ намигна.

— Ще го направя само заради теб. — И се запъти към спалнята. — Ще съм готов след минута, само да се преоблека.

— Благодаря ти — прошепна Тайгър, когато двамата с Тами останаха сами.

— Мислиш ли, че има нещо общо с онези, които ме отвлякоха? Техният шеф трябва да е в града сега. Разбрахте ли кой е той?

— Мъжете, които заловихме, все още не са се пречупили и не са издали името му. Нямаме представа кой ги е наел, за да те отвлекат. Не знам много подробности, но шерифът каза, че жените са съквартирантки и работят тук, в Резервата. И двете са готвачки,

решили да живеят в града, вместо в жилищата за човешкия персонал, построени в охраняваната територия. Някой е влязъл в дома им и ги е отвлякъл. Съседите чули писъци и станали свидетели как шестима мъже ги отвели със сила. Случило се е преди половин час. Намерили са микробуса им изоставен на мястото, където открихме теб.

— Надявам се да ги спасите.

— Аз също — въздъхна Тайгър. — Шерифът смята, че са били набелязани, защото работят за нас. Това означава, че всички наши човешки служители трябва да бъдат предупредени и отново да им бъде предложена сигурна защита зад стените на Резервата. Не ми е ясно къде ще ги настаним, но ние винаги се грижим за нашите хора. В края на краищата, не са толкова много. На Слейд е възложена задачата да ги уведоми и да се справи с пречките.

Валиант се върна в хола, облечен с дънки, черна тениска и маратонки. Спря пред половинката си и я погледна в очите.

— Ще се върна скоро. Ще ми липсваш.

— И ти ще ми липсваш много. Благодаря, че им помагаш. Бъди внимателен!

— Винаги!

Тя изпрати с поглед двамата мъже. После седна на дивана, а в главата ѝ нахлуха тревожни мисли. Запита се дали познава отвлечените жени, след като са местни жителки. Може би бяха израснали заедно и съжали, че не попита Тайгър за имената им. Внезапно се изправи и тръгна към телефона, за да позвъни на шефа си Тед, в дома му. След шестия сигнал се включи телефонен секретар. Остави му съобщение, за да го предупреди, че може да е в опасност, в случай че Новите видове не сметнеха за необходимо да уведомят подизпълнителите, работили за тях.

Притесняваше се за Тед и всичките си колеги. Преди да работи за кетъринговата фирма, която бе организираща партито в Резервата, когато за първи път срещна Валиант, тя бе работила на много други места. Затова продължи да се обажда на останалите си колеги, но навсякъде се включваха телефонни секретари. Остави на всички съобщение, като посочи телефонния си номер, написан на апарата, така че да могат да ѝ се обадят обратно. Чудеше се къде ли са отишли и се надяваше да са излезли по работа, а не да са отвлечени.

Секунди по-късно телефонът иззвъня и тя бързо грабна слушалката.

— Ало?

— Здравейте, госпожице Шаста. Чарли Артцола се обажда. Преди малко се запознахме, спомняте ли си? Аз съм в моя офис, един блок по-надолу. Изглежда имаме проблем.

— Да не би да съм забравила да подпиша нещо? — Тами въздъхна.

— Не. Просто не мога да ви открия в системата. Все едно не съществувате.

— Моля?! — Беше потресена. — Каква система? Аз не съм криминално проявена.

— Не — засмя се мъжът. — Имам предвид, че проверих номера на шофьорската ви книжка и не открих съответствие в базата данни. За да получите разрешителното за брак, трябва да изпратя нейно копие по факса, тъй като явно има компютърна грешка. Сигурен съм, че е просто някакво недоразумение, но е необходимо да го изясним. Обадох се в хотела и попитах дали някой от охраната може да ви придружи до кабинета ми. Вярвам, че ще оправим нещата, ако донесете документа си за самоличност. Копието, изпратено по факса, ще бъде прието като доказателство, че съществувате. — Отново се засмя. — Така че имате ли нещо против да дойдете тук? Няма да отнеме повече от десетина до двадесет минути. Просто си вземете документите и елате.

— Разбира се. — От устните ѝ се отрони тежка въздишка. — Само да се обуя и да си взема чантата. Добре, че шерифът ми я върна. Трябва да е някъде тук. Какво каза охраната, може ли да изляза? От мен се очаква да стоя в апартамента.

— Получих разрешение от Тайгър, преди да тръгне. Някой ще ви чака пред вратата, за да ви придружи, когато сте готова. Благодаря, госпожице Шаста. Много ще ме улесните. Знам, че Валиант искаше да стане бързо, но не мога да получа разрешително за брак, без да представя доказателство коя сте.

— Ще побързам.

Тами затвори телефона и влезе в спалнята. Поне за малко щеше да се разсее от тревогите за Валиант. Чантата все още бе на дъното в дрешника, където той я бе оставил. Шерифът я бе донесъл със себе си,

когато дойде да я разпитва. Новите видове трябваше най-напред да я проверят, преди да ѝ я върнат. Освен това бе научила, че полицията е закарала колата ѝ на буксир безпроблемно до дома ѝ.

Отново изми зъбите си и се среса, но не се гримира. Колкото по-бързо се върнеше тук, толкова по-добре. Съзнанието ѝ бе заето все още с мисълта за колегите ѝ. Не искаше да пропусне обажданията им, щом чуеха съобщението ѝ. Когато отвори входната врата, отвън в коридора стоеше Флейм. Тя му се усмихна.

— Онзи адвокат ми позвъни и каза, че има нужда от мен и чантата ми. — Повдигна я, за да му я покаже. — Е, ето ни и двете.

Флейм отвърна на усмивката ѝ.

— Да, той ни се обади. Готова ли си да тръгваме? Кабинетът му не е далеч. Ще поръчам джип и ще те закарам дотам.

— Благодаря ти. — И те се отдалечиха от апартамента.

Докато чакаха асансьора, Флейм нареди по радиостанцията да докарат превозното средство отпред пред хотела. Когато излязоха от фойето, автомобилът беше пристигнал. Мъжът ѝ помогна да се настани вътре, след което заобиколи колата и седна зад волана. Откара я до мястото, където бяха построени двуетажни офиси. Паркира и отново ѝ помогна да слезе.

Приемната беше празна, навсякъде цареше тишина. Изглежда сградата не се използваше в момента. Флейм се поколеба.

— Не съм много сигурен, къде се намира офиса му. Никога не съм бил тук преди. Досега не са ме назначавали за охрана на някой от човешките служители, работещи в Резервата. Той спомена ли точно къде е?

— Не.

— Хайде тогава да го открием. Мога да попитам и по радиостанцията, но в момента сме в повишена бойна готовност и не искам да занимавам останалите, след като мога да го подуша. — Пое дълбоко няколко пъти въздух през носа си и посочи към коридора вляво. — От тук. Мъж. Човек. Миризмата е прясна. Афършейвът му смърди и то не в добрия смисъл.

Тя се засмя.

— Болшинството от мъже са невежи и си слагат неща, които вонят.

— Обикновено сме чувствителни към миризмите. Повечето от нашите хора използват продукти с натурален аромат. Човешките същества не го правят.

Тами го следваше през лабиринта от коридори.

— Заради отвлечените жени ли сте в повишена бойна готовност?

— Да. Засилихме входящия контрол и поставихме снайперисти горе на стената, в случай че някой се опита да наруши територията на Резервата. Никога няма да забравим нападението в Хоумленд.

Младата жена бе чувала за това по новините. Враждебно настроена групировка бе атакувала новата родина на Видовете, веднага след като бе отворила врати. Петнадесетина въоръжени мъже бяха разбили предната порта и нахлули вътре с пикапи.

Ударът бе завършил с доста смъртни случаи. За щастие, повечето мъртви бяха членове на групировката. Но имаше и няколко от човешките служители, работили в охраната на Хоумленд, които също бяха загинали, което бе трагично. Беше потресена, че нещо подобно може да се случи. Очевидно Новите видове се страхуваха от повторна атака, и тя не ги обвиняваше.

Откриха Чарли Артцола в един от офисите на втория етаж. Той седеше зад бюрото и ровеше в едно от чекмеджетата. Когато двамата влязоха вътре, адвокатът погледна към тях и им се усмихна.

— Бързо пристигнахте!

— Нали ви казах, че веднага ще я доведа. — Флейм застана до стената, вдясно от вратата.

— Седнете, госпожице Шаста! — Юристът посочи с брадичка към един стол. — Кажете на вашите хора от охраната да влязат, мястото е достатъчно. Има още четири стола, които можете да използвате.

— Само ние двамата сме. Аз съм си добре и прав. — Флейм се отпусна и се облегна на стената.

Адвокатът кимна.

— Търся бележките, които си водих. Много съжалявам за случилото се. Бях нервен и предполагам, че съм записал информацията погрешно. Вероятно съм объркал номера на шофьорската ви книжка. Но ако го въведем правилно, компютърната система ще ви намери и няма да е нужно да пращаме копие по факса. — Той се наведе още повече над бюрото, когато Тами седна много близо пред него. — Аха!

Намерих ги. Сигурен съм, че това е само една грешка. Възможно е да съм пропуснал някоя цифра. — Той затвори чекмеджето.

Тами се облегна назад в стола и постави чантичката в скута си. Артцола се изправи. Младата жена едва успя да реагира, преди да забележи, че в ръката си той не държеше хартия, а странно изглеждащо оръжие. Адвокатът го насочи към Флейм и стреля. Тами ахна. Новият вид изсумтя зад нея и се стовари на пода.

Тя подскочи рязко и с ужас се взря в проснатия на килима мъж. Пистолетът не бе издал много силен звук, а Флейм бе паднал на една страна до вратата. Твърде слисана, за да направи нещо друго, остана дълги секунди, зяпнала тялото му. Не видя никаква кръв. Седеше неподвижно, без да помръдва. Когато най-сетне възвърна способността си да се движи, обърна глава към Артцола, за да открие, че сега е насочил странното оръжие към нея.

— Госпожице Шаста, ако не искате да умрете, ще правите точно това, което ви кажа. Не притежавам никакви скрупули да убия жена.

Тами отвори уста, но от нея не излезе ни звук. Пистолетът бе на не повече от три метра, насочен право в лицето ѝ. Знаеше, че мъжът не би пропуснал от толкова близко разстояние. Адвокатът бавно се надигна от стола си с мрачно стиснати устни. Голямото дуло изобщо не трепна.

— Станете бавно! Ако се опитате да избягате, ще ви застрелям в гръб.

След известно време, през което с мъка накара тялото си да се раздвижи, тя успя да се изправи на крака. Чантата се плъзна от скута ѝ и падна на пода, пръстите ѝ отказваха да я задържат. Юристът посочи с оръжие вратата.

— Хайде, излизаме навън, при колата ми. Като стигнем там, ще влезете в багажника. Ако не го направите, ще ви убия. Разбирате ли ме?

Младата жена едва преглътна.

— Защо правите това? Какво искате?

— Някой, когото познавам, иска да говори с вас. — Обясни ѝ с втрещен в нея поглед. — Той е силно притеснен, че сте била принудена да се омъжите за Нов вид.

Мозъкът ѝ малко по малко започна да функционира. Адвокатът едва ли би заплашвал с убийство, ако някой просто искаше да поговори

с нея. Значи лъжеше. Тя прехапа устни и колебливо пристъпи напред. Не виждаше начин да се измъкне, без да бъде застреляна. Когато мъжът натиснесе спусъка, нямаше да пропусне.

Насочи поглед надолу към падналия Нов вид. Той изобщо не помръдваше, макар по него да не се виждаше кръв. Докато пристъпваше бавно към Флейм и вратата, Тами осъзна две неща: очите на Флейм бяха затворени, но гърдите му равномерно се повдигаха и спускаха, доказателство, че все още диша; за да излезе от офиса, трябваше да прескочи ръката и единия му крак.

Младата жена погледна назад към Чарли Артцола. Той я следваше отблизо с насочен срещу нея пистолет. Тръгна напред, следвайки нарежданията му, като я насочваше накъде да върви. Сърцето ѝ блъскаше от страх, но думите на Тайгър, казани по-рано, се появиха в съзнанието ѝ.

Новите видове бяха в повишена бойна готовност. Адвокатът нямаше да има възможност да я изведе от Резервата, без да я открият. Преди, когато бе влязла през портата с микробуса на кетъринг фирмата, бяха претърсили всеки сантиметър от него. Трябваше да вярва, че пазачите ще проверят багажника на автомобила и ще я намерят. Излязоха от сградата през задния вход, където беше паркиран хубав седан с четири врати.

Мъжът накара Тами да изчака, докато той отключи багажника, след което пристъпи назад с насочен към гърдите ѝ пистолет.

— Влизайте вътре и бъдете много тиха! Багажникът е твърде малък, за да пропусна, ако стрелям през задната седалка. Разбирате ли ме? За ваше добро е да не крещите, когато минаваме през контролно-пропускателния пункт. Дори да предупредите Новите видове, пак ще ви убия. Единствено вашият живот е в опасност, ако ме принудите да ви застрелям. Приятелят ми наистина иска да говори с вас, госпожице Шасти. Той много ще се ядоса, ако се наложи да ви убия. Така че направете и на двама ни услуга. Влизайте и мълчете!

— Кой ви нареди да ми причините това?

— Няма никакво значение. Важното е, че в края на краищата, всичко ще остане зад гърба ви, ако сега не ми създавате проблеми.

Тами искаше да крещи, да се нахвърли върху човека и да го атакува. Разбира се, изобщо не вярваше, че ако се подчинява, ще е в

безопасност. Адвокатът беше голям лъжец. Почувства се раздвоена — да се бори или да изпълни онова, което й нареждаше?

Мъжът тихо изруга, сякаш бе усетил дилемата ѝ.

— Това е специално оръжие, предназначено да стреля със стрелички, пълни със силен наркотик, който поваля и убива Новите видове. Няmate шанс за оцеляване, ако ви застрелям. Влизайте вътре в багажника и мирувайте!

Докато беше жива, имаше надежда да се спаси, когато стигнеха при портата.

— Ще го направя! Само не стреляйте! — успя да промълви. — Ето, влизам!

Багажникът беше малък. Тами трябваше да легне на една страна, свита на кълбо, с колене притиснати към гърдите. Адвокатът я изгледа мрачно, после бръкна в джоба си, за да вземе нещо. Извади оттам спринцовка, захапа със зъби капачката и рязко я махна.

— Какво е това? — Обхвана я ужас.

— Нещо, което ще ми гарантира, че ще останете тиха. Всичко е наред. Не мога да рискувам да се разкрещите на пропусквателния пункт. — И той заби иглата във външната страна на бедрото ѝ, през панталона.

Тами простена от болка при рязкото убождане. Впи поглед в човека, с ужас и омраза.

— Валиант ще те изкорми и ще те нахрани с вътрешностите ти. Това е любимото му занимание.

— Ти си извратено животно, курва! — Той стисна зъби и затръшна капака на багажника.

Когато пространството около нея потъна в тъмнина и вече не беше под пряка заплаха на оръжието, Тами започна да се бори. След няколко безрезултатни удара по капака и когато крайниците ѝ изтръпнаха и натежаха, я завладя истински ужас. Ръцете ѝ отказаха, боляха я от блъскането по метала, отпусна ги и те паднаха безжизнено на дъното на багажника.

После я обхвана паника. Независимо от медикамента, който ѝ бе инжектирал, тя се парализира. Смогваше да диша нормално и да премигва, взряна в тъмнината, но останалата част от тялото ѝ отказваше да функционира. Опита се да изкрещи, но гърлото ѝ също се

беше сковало. Едва успя да преглътне, дори не можеше да допре с език зъбите си. Изкрещя мислено, но звукът не премина през устните ѝ.

Седанът потегли. Тами опита да се успокои, осъзнавайки в какво бедствено положение е изпаднала. *Мисли!* Новите видове проверяваха багажниците. Бе видяла да го правят на колата пред нея, когато посети за първи път Резервата. Двама пазачи претърсиха и нейния ван. Направиха му щателна проверка. Дори отвориха мини хладилниците в задната част на буса и отхлупиха всички подноси, за да се уверят, че вътре има храна, а не оръжие. Прекараха портативно устройство над ястията, за да са убедят, че нищо друго не е скрито вътре.

Щяха да я намерят. Чарли Артцола нямаше да успее да я изведе вън от Резервата. Знаеше, че високите масивни стени, които обграждаха цялото място, имаха само две входни порти. Нямаше от къде другаде да я измъкне, освен през един от контролните пунктове. Сълзи на безсилие потекоха по бузите ѝ, дори не можеше да ги избърше. *Ще ме открият!*

За миг автомобилът забави ход, но не спря, след което вдигна доста висока скорост. Мина дълго време, преди колата най-накрая да преустанови своето движение. Надеждата на Тами рязко нарасна. Всеки момент някой от охраната щеше да накара адвоката да отвори багажника. Щяха да я намерят, да я спасят и да я върнат при Валиант.

Вместо това, седанът тръгна отново, набирайки скорост. Мина още повече време. За втори път автомобилът спря, двигателят изгасна и Тами се съсредоточи върху тавана на своя затвор. Не виждаше нищо, вътре беше тъмно като в рог, но тя знаеше къде се намира капака на багажника. След секунда щеше да бъде спасена. Чу подрънкване на ключове. Надеждата ѝ нарасна неимоверно.

Светлината я заслепи, когато капакът рязко се отвори. Погледна нагоре, но не видя нито едно лице на Новите видове. В нея се вираше Чарли Артцола. После мъжът обърна глава, за да погледне към някой друг.

— Казах ти, че само ще ми махнат. Имат ми доверие — изкикоти се идиотът. — Ето я кучката, за която ти говорех. Възнамерява да се омъжи за едно от ония животни. Искане разрешително за брак. Те живеят заедно и се чукат. Той изглежда по-зъл от останалите. Няма нищо човешко в него. Звярът е тигър или нещо подобно. Толкова странно същество не съм виждал през живота си.

Тами изкрещя наум. *НЕ!* Пазачите на портата не можеха просто да му махнат да мине. Непознатият приближи към седана и Тами видя над нея да се надвесва лицето на около шейсетгодишен мъж. Носеше очила и беше плешив. Изглеждаше като нечий добър дядо. Така си помисли, докато погледът на чифт леденостудени зелени очи не се заби в нея и я смрази. Той се намръщи.

— Така — каза тихо възрастният. — Най-последно имаме обект за експерименти. Оцеляла е след размножаването с едно от тях. Нещо в жената го е привлякло и ако теорията ми е вярна, то химията трябва да привлече също и 927 към нея. Казваш, че се е чукала с тигър? Е, нека сега видим как ще го направи с куче. — Разсмя се. — Надявам се, че той ще я хареса толкова, колкото и тигъра.

Внезапно над Тами се появиха двама страховити двайсетгодишни бандити. Те посегнаха към нея, за да я измъкнат от багажника. Единият я хвана за краката, а другия — под мишниците и я извадиха от автомобила. Докато я носеха помежду тях, сякаш бе голяма торба, младата жена мярна дървета.

Тогавата забеляза къщата — бялата ѝ боя се нуждаеше от подновяване. Постройката стърчеше самотно и Тами не я позна. Това означаваше, че се намира далеч извън града. Когато влязоха вътре, младата жена се втренчи в напуканата мазилка на тавана. Хвърлиха я върху мек матрак.

Двойното легло бе поставено в хола. Единият от младежите се ухили и извади нещо от задния си джоб. Той издърпа ръцете ѝ и ги окова с белезници над главата ѝ. Тя не можеше да се извърне, за да види към какво я прикова. След това дръпна и изправи краката ѝ. Около всеки глезен щракна верига. Единият от страховитите мъже се наведе над нея и я погледна в очите.

— Почакай, докато те запознаем с 927. Той ще те хареса. — Непознатият се засмя и отмести поглед към приятеля си. — За около десет секунди, докато я стисне за гушата и я убие.

Тами чу как другия се засмя.

Идиотът се наведе още по-близо и се съсредоточи в лицето ѝ.

— Почти ми е жал за теб. 927 е най-гадният звяр, създаван някога, но тъй като се чукаш с техния вид, предполагам, че ще се насладиш на грубото му отношение, когато се качи върху теб. Ако

изобщо се стигне до чифтосване. Док смята, че може би ще го направи, след като един от породата им те харесва.

— Махни се от нея! — нареди рязко възрастният. Тами го позна по гласа. — Не искам миризмата ти да полепне по нея, защото той веднага ще я убие, тъй като вас двамата ви мрази страшно много. Тя трябва да мирише на тигъра.

Валиант! Младата жена безмълвно изкрещя името му. Щеше ли да бъде в състояние да я намери отново? Да я спаси? Дали изобщо знаеше, че пак е отвлечена? Дали познаваше този, който я бе похитил?

Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Повторно изкрещя наум: *Валиант!*

— В това няма никакъв смисъл — каза намръщен Тайгър на Валиант. — Защо ще отвличат тези две жени, ще ги водят на няколко километра от дома им и ще ги оставят завързани, без да им сторят нищо? Много лесно ги намерихме.

— Не знам, но важното е, че са добре — сви рамене Валиант. — Това е от значение, нали?

Тайгър кимна. Той погледна към другите трима мъже от неговия екип, които бе взел със себе си. Те ги наблюдаваха.

— Нещо не е наред — въздъхна Тайгър. — Не мога да заложа главата си за това, но в цялата работа няма никакъв смисъл. Каква е логиката да похитиш две жени, да ги завържеш и да ги изоставиш?

— Те са човешки създания. Понякога нещата при тях не се връзват. — Единият от подчинените му вдигна рамене.

Шериф Купър приближи към групичката на Новите видове с широка усмивка, изписана на лицето.

— Много ви благодаря! Отново сме ви задължени. Жените са добре. Уплашени са и са се разминали само с няколко натъртвания. Искат да ви предам тяхната благодарност. Казаха, че мъжете изобщо не са разговаряли с тях. Единственото, което са чули, е въпроса на единия от похитителите, дали са ги отвели достатъчно далеч, за да бъде трудно проследяването им. Тези думи нямат никакъв смисъл за мен, но това е всичко, което са чули. Отвлечените обясниха, че мъжете са ги носили през гората на рамо, като са се редували, за да ги доведат на това отдалечено място. После ги захвърлили в основата на дървото, завързали ги здраво и просто изчезнали.

— Вероятно са планирали да се върнат по-късно? — обади се един от заместниците на шерифа, който се присъедини към тях. — Може би са искали да съберат повече жени и сега търсят други жертви. Трябва да се навъртаме наоколо в случай, че се върнат.

Мобилният на Тайгър иззвъня.

— Извинете ме. Обаждане от Резервата. — Обърна се и се отдалечи, за да може да разговаря. След като изслуша, каквото имаха да му казват, той се извъртя рязко. Изглежда мрачно Валиант и се поколеба. — Мисля, че знам защо са били похитени жените. — Задържа продължително погледа си върху своя приятел, но после го отклони към шерифа. — Вие специално ме помолихте да доведе Валиант. Защо?

Началникът на полицията се намръщи.

— Е, той е най-добрият следотърсач. Затова настоявах за него.

— Кой ви го каза? — Тайгър стисна зъби.

— Научих от един репортер, който обикаляше из града, когато беше отвлечена Тами. Той практически лагеруваше пред нашия офис. Казваше, че през цялото време пише истории за вас и че Валиант е най-добрият следотърсач, който имате. Спомена, че ако някога бъдат отвлечени други жени, да не забравим да попитаме за него, защото той е най-добрата възможност за бързото им намиране.

— Какво става тук? — Валиант се намръщи. — Как така репортер знае името ми? То никога не е било публикувано, нали? — погледна към приятеля си за отговор.

— Не, не е. — Тайгър беше бесен. Изглежда шерифа. — Спомняте ли си как се казваше репортерът?

Белокосият мъж се поколеба.

— Не, но го познавам по физиономия. Защо?

Тайгър изръмжа и обърна глава към Валиант.

— Тами е била изведена от Резервата със сила. Няма я, Валиант. Флейм е бил помолен от адвоката ни да я придружи до офиса му. Когато не са се върнали обратно в хотела в рамките на двацет минути и Флейм не е отговарял на радиостанцията, наш екип незабавно е тръгнал да ги търси.

Сякаш някой изкара въздуха на Валиант.

— Не!

— Открили са Флейм в безсъзнание на пода в кабинета. Бил е упоен с непознато вещество. Адвокатът и Тами са изчезнали. Намерили са чантата ѝ, без нея. Хората ни са подушили ароматите само на двамата. Те са ги отвели до паркинга, което показва, че той я е отвлякъл. Сигурни сме, че не е тръгнала доброволно, защото миризмата на страха ѝ е била силна. Подкарал е направо към портата. Ние му вярвахме. Проверяваме автомобилите, които влизат, но не и онези, които излизат, особено когато се управляват от доверени служители. Той я е взел, Валиант. Похищението на тези две жени е било с цел да те отдалечат от Тами. — Тайгър изръмжа и изглежда шерифа. — Човекът, който ви е казал за Валиант, ви е използвал, за да го примами надалеч.

Исполинът отметна глава и изрева от ярост.

— Ще я намерим — обеща му Тайгър. — Всички работят по въпроса.

ГЛАВА 12

Тами беше заспала по някое време, но се събуди, когато бандитите я отвързаха от леглото. Издърпаха я да се изправи на изтръпналите ѝ крака, цялото ѝ тяло бе схванато, и я набутаха в банята. За нея бе унижение циничният им отказ да ѝ дадат право на уединение, докато използва тоалетната. Нямаше никакъв избор. Единият от идиотите бе заплашил да я удари, ако не отговаря на повикванията им.

След това я сграбчиха за ръцете и я повлякоха навън до един бял микробус. Слънцето беше залязло. Това ѝ показа, че е била в безсъзнание в продължение на няколко часа и възможността да избяга се бе провалила. Двата мъже я стискаха здраво за китките. Заплашиха да я пребият, ако окажеше някаква съпротива. Само един поглед към лицата им бе достатъчен, за да им повярва. Изражението на очите им бе ледено, а чертите им бяха застинали в жестоки маски.

Поставиха ѝ метален нашийник и я заключиха в голяма клетка в задната част на буса. Нашийникът бе здрав и твърд и имаше верига дълга около метър, завързана за решетките на малката клетка, в която я набутаха. Младата жена с боязън се взря в големия кафез. Фактът, че я затвориха дори в една клетка, бе ужасяващ. Защо се нуждаеха от другата и какво щяха да транспортират в нея? Докосна широките метални пръти и предположи, че независимо от нейната цел, тя би задържала всичко.

Единият от бандитите слезе, а другият остана заедно с нея в багажното отделение на превозното средство. Той включи лампичката на тавана и я изгледа ухилен. Вторият плъзна страничната врата и я затвори, след това отвори вратата на шофьора, качи се и запали двигателя. От страх очите на Тами се напълниха със сълзи. Беше ѝ лошо от медикаментите, които ѝ бяха дали — имаше главоболие, чувстваше езика си леко подут, едва движеше крайниците си.

— Не си прави труда да ревеш — изкикоти се човекът до нея. — Никой няма да трогнеш.

— Защо ми причинявате това? — Младата жена мразеше начина, по който гласът ѝ трепереше. — Кои сте вие бе, хора?

— Защо ли? Защото ти харесва да ги чукаш. Понеже едно от ония животни те е чукало и не те е убило. Ето защо. На лекаря, за когото работим, му е много интересно да види дали 927 ще се размножава с теб. По-добре се надявай да те харесва. Но каквото и да стане, ще бъде забавно да се наблюдава.

— Съмнявам се на тях двамата да им е забавно — засмя се мъжът от шофьорското място.

— Да. Наистина — отвърна със смях партньора му. Очите му блестяха от удоволствие. — Искаш ли да знаеш какво ще се случи, ако онзи звяр не те разкъса с ноктите си и не изхвърли парчетата от тялото ти през решетките? Док ще те завърже с ремъци към една маса и ще вкара в организма ти хормони и лекарства, за да се опита да те накара да заченеш. След това, ние ще те вземем и ще те хвърлим обратно вътре при звяра, за да може да се чукате отново. Лекарят разполага с всички формули, измислени от колегите му, за да забременееш от онова животно. Но ще му отнеме месеци, преди да разбере как да получи исканите от него резултати.

— Ако я приеме, ще бъде много интересно да се гледа. — Водачът отново се засмя. — Все пак не храня никакви надежди това да стане. Той уби другите две жени, които заключихме при него. С последната бях спал, имаше прекрасен задник. Почти се разплаках, когато ѝ счупи врата и с тялото ѝ замери вратата. Може би трябва да оставим звяра, хората да се оправят с него.

— Тя беше горещо парче. — Човекът до Тами я огледа намръщено. — И тази е сладка, но няма нищо общо с онази. Определено няма данни за „момиче на месеца“ от Плейбой. Мисля, че док се вълнува за нищо. Струва ми се, че животното ще я убие също толкова бързо, колкото последната.

— Кой знае!? — Въздъхна шофьорът. — Може би теорията на лекаря е правилна. Той ще я приеме, защото тя вече е била с един от тях и мирише също като него. А те не убиват собствените си жени. Той също така е уверен, че това е свързано по някакъв начин с обонянието им и химията на техните тела. Каквото е привлякло единия към нея, същото може би ще привлече и другия. Скоро ще разберем.

— Моля ви — помоли се Тами. — Пуснете ме да си отида. Ако го правите заради пари, аз имам много. — Изобщо не се поколеба да ги излъже. — Баба ми умря и ми остави два милиона долара. Ако ме откарате до банката, ще ви ги дам всичките. — Мъжът в съседство се вгледа в нея. Тя му кимна, погледна го така, сякаш му казваше „напълно съм сериозна, имай ми доверие!“. Беше усъвършенствала този израз на лицето още като тийнейджърка, когато ѝ се налагаше да се разправя с баба си. — Ще ви дам всичко до цент и ще подпиша каквото искате, само ме пуснете. Знам, че няма откъде другаде да получите толкова много пари. А това, което ще ви дам, ще е достатъчно и за двамата, за да не работите до края на живота си.

— Дори не си помисляй, Майк! — предупреди човекът от шофьорското място. — Много добре знаеш, че не можеш да използваш парите, когато си мъртъв. Док ще обяви награда за главата ти и няма да има кътче на Земята, където да се скриеш.

Майк въздъхна и отмести поглед от пленницата.

— Млъквай, кучко! И нито дума повече! Не можеш да ни подкупиш. Пит е прав. От ковчега не можем да харчим парите. Ако смяташ да продължаваш да молиш и да ревеш, просто забрави, защото ще прекалиш! Ние не сме получили тази работа заради топлите ни меки сърца. — Той изсумтя. — Нали така, Пит?

— Точно така! — Пит — водачът — се засмя. — Топли и меки. Много си смешен.

— Колко имаме още докато стигнем?

— Около десетина минути. Жалко, че не сме в Колорадо. Тук е много горещо. Не мога да разбера, защо док пожела да преместим 927. Трябваше нея да закараме там.

— Той поиска така. Не ме питай защо. Може би му прави удоволствие, като знае, че те са наблизо и, че никой не му обръща внимание, когато се намира около тях. — Майк сви рамене. — Вероятно иска да е наблизо, за да ги шпионира и да не лети напред-назад, докато работи. Освен това се страхува, че ако я откараме надалеч, ароматът ѝ ще изчезне. Не можем да я качим на самолет, затова ще трябва да я караме с кола до там. Следващия месец, направо ще го намразя, когато ще трябва да прехвърлим повече от десетина животни тук.

— Мамка му! Не ми напомняй! Транспортирането на 927 бе достатъчно тежко. Въпреки наркотиците, копелето вилня през цялото време, докато пътувахме. Наклони клетката на една страна, преди да успея да изстрелям в него приспивателното. Едва не напълних гащите от страх. Дрогата, която му вкарах, бе достатъчна да го събори за цял ден, а той се събуди за по-малко от пет часа. По едно време си помислих, че ще останем без медикаменти.

Тами извърна глава и огледа клетката, в която се намираше. Единият от горните ѝ ъгли бе малко смачкан. Кафезът бе достатъчно голям да побере огромна мечка. Автомобилът бе от вида товарен ван. Тами го знаеше, защото самата тя караше подобен в кетъринговата фирма, за която работеше. Клетката заемаше половината от товарното пространство. Предположи, че е най-малко метър и осемдесет висока на метър и шейсет широка. Решетките бяха дебели, колкото юмрук и младата жена предположи, че 927 е Нов вид, който беше достатъчно силен, за да ги огъне.

Съзнанието ѝ бе замъглено, лекарствата в организма ѝ все още действаха, но те не помогнаха срещу ужасната, потресаваща картина, възникнала в представите ѝ. Когато са били освободени, на Новите видове са им били дадени имена. Само онези, които все още се намираха в пленничество би трябвало да имат номера. *Това би означавало... О, Боже, мой!*

— 927 изобщо не е бил освободен, така ли е? Той все още е собственост на Мерикуъл! Вие работите за тях, нали?

Бандитите само ѝ се ухилиха, но не отговориха.

Тами имаше неприятното чувство, че подозренията ѝ са верни. Съоръженията за изпитание вече не съществуваха. Неотдавна бе чела във вестниците за това как повечето от Новите видове са били открити. Лекарят, за когото тези идиоти работеха, трябва да е бил служител на Мерикуъл, а това означаваше, че бандитите също са работили в отвратителната компания. Безпощадно бяха експериментирали върху човешки същества в продължение на десетилетия, бяха правили ужасни неща с тях, а сега я бяха отвлекли.

— Това няма да ви се размине — гласът ѝ потрепери.

— Чу ли, Пит? — Майк се усмихна студено. — Нас не ни заловиха, кучко, защото сме най-добрите!

Водачът обърна глава да погледне назад.

— Вместо да отправяш заплахи, си кажи молитвата. И се надявай 927 да те хареса, защото другите две жени, които му заведохме да чука, вече са мъртви.

Те планираха да я хвърлят на милостта на Нов вид, който с лекота можеше да изкриви тези метални пръти. Лекарят смятал, че звярът няма да я убие, тъй като е пропита с аромата на Валиант. Ужасяващите подробности изведнъж нахлуха в съзнанието ѝ. Докторът считал, че щом Валиант е бил привлечен от нея, то и другият Вид би я харесал. Не вярваше на нито една думичка от тази теория. Когато за първи път срещна Валиант той я пожела само защото тя беше в овулация. Но не беше в това състояние, докато прекараха известно време заедно и той разбра, че иска да я задържи. Те се влюбиха един в друг и огромният мъж научи, че не всички човешки същества са зли идиоти, които мислеха, че Новите видове не са нищо друго освен животни, които да подлагат на жестоки мъчения. Той вярваше в това, защото никога не бе изпитал доброта от хората. Тази мисъл я накара да затвори очи и да се бори с напиралите сълзи.

Имаше нужда да си напомня тези факти, ако искаше да оцелее. Тъпаците бяха споменали, че предстои транспорт на още десетина Нови видове от Колорадо, където вероятно имаше тайна изследователска лаборатория. Успокои се малко, застави ума си да се съсредоточи върху информацията.

Валиант щеше да се опита да я намери, той нямаше да се откаже и тогава щяха да разберат, че мижитурката адвокат е участвал в отвличането ѝ. Тя не го беше виждала оттогава, вероятно той щеше да се опита да напусне щата. Може би полицията щеше да го залови и принуди да каже къде са я откарали. Тами се вкопчи в тази надежда.

— Не заспивай! — заповяда ѝ Майк. — Почти стигнахме.

Младата жена отвори очи и го изгледа свирепо.

— Надявам се да горите в ада!

Мъжът се наведе напред и ѝ показа юмрук.

— Искаш ли да разбереш как се чувства човек в ада?

— Не! — обади се Пит от предната седалка. — Нали чу какво каза док преди да си тръгне? Нямаме право да я нараняваме или докосваме, ако не е абсолютно наложително. Обзалагам се, че е уплашена до смърт и само те дразни, за да я убиеш. Можеш ли да я виниш за това?

Другарят му се засмя.

— Ако бях на нейно място и аз щях да искам някой да ме убие. — Майк отпусна юмука си и се облегна назад. — Да. Бих искал да съм мъртъв, преди един от тях да сложи ръцете си върху мен. Шибани зверове. Искаш ли да се обзаложим, дали той ще я убие или не? Двайсет долара, че с нея е свършено.

Шофьорът се поколеба.

— Разбира се. Ще участвам в този облог. Док е доста умен, той е сигурен, че звярът ще поиска да я чука, веднага след като я помирише. Пристигнахме.

— Чудесно. — Майк се подсмихна на Тами. — Наредено ни е да те отведем направо при 927. Лекарят е вече тук и ни чака.

Няколко минути по-късно ванът спря. Пит слезе и отвори страничната врата. Майк допълзя до предната страна на кафеза и го отвори. Извади чифт белезници, към които имаше прикрепена двуметрова верига. Той изгледа кръвнишки младата жена, докато отключваше клетката и отваряше вратата ѝ.

— Дай си ръцете!

— Върви по дяволите! — Тя обгърна кръста си, с което отказа да му подаде китките си.

Майк се втренчи в нея.

— Направи го, или се кълна, че ще страдаш!

Тя се поколеба. Знаеше, че ще изпадне в беда, ако я удари, затова накрая ги подаде. Можеше да се бори, но щеше да загуби. Така или иначе щяха да я отведат, по-добре да отиде на собствените си крака, отколкото да я влачат ранена.

Майк окова китките ѝ и подхвърли веригата на Пит, който я хвана и я уви около юмука си. След това Майк внимателно, без да докосва Тами отключи синджира на нашийника, който я държеше завързана към клетката.

— Мърдай! — нареди ѝ Пит.

Тами трябваше да излезе заднишком напред през отвора на микробуса. Тя вдиша свежия въздух и стъпи на земята. Нашийникът тежеше и притискаше гърлото ѝ. Огледа се, но видя само бяло двуетажно здание — индустриален тип. Паркингът бе малък и лампата от вътрешността на вана го осветяваше, сякаш бе ден. Всичко, което

можеше да забележи наоколо бяха дърветата, което я увери, че непознатата сграда е отдалечена и изолирана от населено място.

— Да вървим, тъпа кучко! — дръпна веригата Пит.

Металната двойна врата се отключваше с код. Мъжът набра пет числа, като преди това блокира погледа на жената към контролното табло, за да е сигурен, че тя не може да ги види. От вратата се разнесе звънене, тя се отвори, и двамата похитители я въведоха в добре осветена голяма стая, която се оказа някаква стара приемна.

Не беше нужно да си гений, за да разбереш, че сградата е била изоставена — Тами забеляза в задната част, високо горе, счупени прозорци, слоеве прах и паяжини, покриващи няколко остарели бюра. Опита се да открие някакви следи, които да ѝ подскажат фирмата, притежавала зданието, но не забеляза емблеми или имена, изписани по стените. Поведоха я по тъмен коридор с много черни като катран отвори. В носа ѝ нахлу миризма на мухъл. Мъжете се движиха плътно до нея от двете ѝ страни и стискаха веригата, за да са сигурни, че не може да им се изплъзне.

Някъде отпред, макар и слабо, се чу страшно ръмжене. Тами рязко спря, искаше ѝ се да се обърне и да избяга. Тъпаците дръпнаха веригата и я приковаха на място.

— Тя като че ли се изплаши — засмя се Майк.

— Кой, по дяволите, не би го направил, ако има поне малко мозък? Хайде, дърпай я, аз ще ви следвам. Убеден съм, че на док му е омръзнало да чака.

Погледът на Тами се адаптира към ярките светлини, когато влязоха в друга голяма част на сградата. Помещението беше с бетонни под и стени, таванът се намираще най-малко на петнайсетина метра височина. В средата на залата допълнително бе издигната стена, която да раздели наполовина площта, но тя не стигаше до тавана, тъй като се виждаше и отвъд нея. Дълги по пет метра светлинни тела бяха наредени едно след друго на определени интервали по дължината на целия склад. Всички бяха включени, ярката им светлина почти заслепяваше очите.

— Най-накрая сте тук — заяви по-възрастен мъж с очила, разхождайки се покрай разделящата стена.

Това беше човекът, който Тами бе видяла, когато я измъкнаха от багажника. Сега вече знаеше лицето и титлата му. Ледените му зелени

очи огледаха Тами, след което се върнаха към двамата бандити, работещи за него.

— Точно навреме. Той е буден, нахраних го, като му хвърлих допълнително още два килограма месо, за да съм сигурен, че няма да е гладен. Не го изяде цялото, но предполагам, че е сит. Направих всичко възможно, за да не се чувства раздразнен. Сега можем да започнем с нашия експеримент; да видим дали ще се размножава с нея.

— Не трябва ли да я съблечем, преди да я хвърлим при него? Това може да го мотивира да иска по-силно да я чука.

— Не. — Лекарят се намръщи на Майк. — Тя живее с един от тях, дрехите ѝ са попили неговата миризма. Трябва да запазим колкото е възможно по-голяма част от аромата му с надеждата, че звярът ще я приеме. Просто ще я хвърлим вътре по начина, който обсъдихме. Веднага след това се присъединете към мен в стаята за наблюдение. Не искам да я убие само за да се похвали пред публика със зловещото си дело.

— Моля ви — изрече неистово Тами. — Не правете това.

Но тримата мъже не ѝ обърнаха никакво внимание.

— Ето ни и нас — каза Пит, дърпайки веригата, за да приближи жената към отвора на отделената със стена стая. — Надявам се, че тя ухае на нещо, което харесваш.

— Ще го разберем много скоро. — Засмя се Майк.

Минаха през някаква арка и Тами спря, забивайки пети в пода. В задния ъгъл на помещението, пред бетонните стени, беше поставена голяма клетка. Решетките ѝ бяха направени от дебели метални пръти. Основата ѝ представляваше здрава желязна плоча, хваната за бетонния под.

Кафезът бе обзаведен само с едно двойно легло, с гол матрак, и тоалетна в ъгъла. Тези неща не задържаха вниманието ѝ. Мъжът, който се намираше вътре, изпрати истински ужас направо в сърцето ѝ. Той беше огромен, имаше буйна черна коса, спускаща се до средата на голия му гръб. Надолу бе облечен в почти бели панталони, с дебели шевове отстрани. Материята обгръщаше ниско кръста му и падаше свободно до под коленете му. Голите мускулисти прасци и едрите му крака изглеждаха като присадени към стъпалата му там, където стоеше. Съществуването се извърна с цялото си тяло, за да им изръмжи,

разкривайки остри зъби, сплескан нос и яки, широки скули. То притежаваше всички характерни черти на Новите видове.

Пит дръпна силно веригата, прикрепена към китките ѝ, за да я накара да пристъпи напред. Тами изскимтя. Погледът ѝ отказваше да се отмести, тъй като великанът яростно се втурна към решетките. Дланите му се вкопчиха в металните пръти, което я накара да погледне към мускулестите му ръце и гърди, преди мъжът да започне шумно да души. Тъмни, почти черни очи срещнаха нейните.

— Доведохме ти приятелка. — Засмя се Майк.

— Поиграй си добре с нея. — Пошегува се Пит. — Тя ще ти хареса. Адски много обича да прекарва времето си със зверове. Чука се с един от твоя вид. Хванахме я специално за теб, 927.

Спряха до вратата на клетката, на около два метра от разгневения Нов вид, който отново подуши яростно въздуха. Тежестта около шията ѝ олекна, нашийникът изчезна, и тя почти не забеляза как белезниците бяха отстранени от китките ѝ. Стоеше ужасена, фокусирана върху огромното същество. Бяха решили да я вкарат в клетката му. Той бе почти толкова висок колкото Валиант. Може би сантиметър или два по-нисък, прецени Тами. Раменете, масивните гърди и мускулестите му ръце бяха много сходни по размери с тези на нейния исполин. Лицето му беше онова, което я плашеше най-много.

Едно ниско злобно и предупредително ръмжене, изклокочи дълбоко вътре в гърлото му и острите му зъби блеснаха. Подобно на Валиант и този имаше повече доминиращи характеристики на животно, отколкото при останалите Нови видове. Вероятно те му придаваха този толкова ужасяващ вид, когато ѝ изръмжа, а лъсналите му зъби изглеждаха така, сякаш много лесно, без никакво усилие, биха могли да я разкъсат. Страх, като светкавица полази по гръбнака на младата жена и се спусна надолу по тялото ѝ.

Когато протегна ръка напред в отвора на кафеза, Тами забеляза, че дебела стъклена преграда изолира ръмжащото същество от двамата ѝ похитители, които отвориха вратата. Човекът зад препятствието се хвърли напред и тялото му се блъсна в стена. От удара се чу силно изпукване и на места стъклото се пропука.

— Кучи син! — изсъска Майк. — Побързай! Това няма да издържи дълго! Много е агресивен днес!

Пит избута силно Тами, тя изгуби равновесие и залитна навътре в кафеза, но не успя да падне по лице върху пода. Вратата със затръшване се затвори след нея, тя се обърна и се хвърли върху железните пръти, които препречваха сега изхода. Разтърси ги силно, но вратата не помръдна. Втренчи се в Майк и Пит, молейки ги мълчаливо. Те отказаха дори да я погледнат, врътнаха се бързо и със скоростно темпо изчезнаха в другата половина на помещението, сякаш не бяха в състояние да избягат достатъчно бързо от клетката. Космите по врата ѝ настръхнаха.

Знаеше защо. Дишането ѝ се учести, пръстите, стискащи студения метал, бяха побелели от напрежение. *Не мога да се измъкна от тук. Ще се наложи да се изправя срещу него. Може би ще успея да го убедя.* Пое си дълбоко дъх, след което го изпусна. *Нямам избор. Трябва да говоря. Нямам какво да губя.*

Младата жена бавно пусна решетката, обърна се и въздъхна леко, стомахът ѝ се сви от ужас. Най-страховитите очи, които някога бе виждала, я наблюдаваха от другата страна на преградата, само на метър от нея. Привидно черният му поглед се стесни и съществуването отново ѝ изръмжа. Тя отстъпи назад, за да се отдръпне от вратата, и се притисна в металните пръти, за да се отдалечи възможно най-много в малкото пространство.

Ръцете му се вдигнаха и той се втренчи в тях. Тя проследи погледа му и незабавно си пожела да не го беше правила. Пръстите му завършваха с дебели нокти, като на Валиант, но не бяха изрязани. Приличаха на къси, но смъртоносни щипки, които в момента драскаха по напуканата стъклена повърхност. Парче от нея отхвъркна надалеч, давайки ѝ да разбере, че той може да се добере до нея. В гърлото ѝ се надигна писък, но остана в него затворен като в капан. Мъжът отново задраска с нокти по прозрачната преграда. Звукът, когато повече стъклени късчета започнаха да падат и да подскачат по металния под, беше ужасяващ.

— Моля те — изрече тихо Тами. — Не ме наранявай! Бях отвлечена и доведена тук против волята ми. Не съм ти враг. Аз не работя за Мерикъл Индъстрийс.

Новият вид спря да се взира в ръцете си и я погледна. Когато погледите им се срещнаха, младата жена съзря в очите му само

пустота. Дланите му се отдръпнаха от преградата, мъжът отстъпи назад и тя си отдъхна с надеждата, че се е вслушал в думите ѝ.

Изведнъж великанът се втурна напред, в последната секунда извъртя тялото си и силно се блъсна в стъклото. Повечето от повърхността на прозрачната стена се напука. Тами повторно изскимтя, с гръб притиснат към металната решетка, и се плъзна бавно встрани в ъгъла, отдалечен на няколко стъпки. Не можеше да избяга. Той щеше да разбие преградата и да стигне до нея.

Коленете ѝ сякаш се превърнаха в течност и тя се свлече на студения твърд под, като седна на задника си. Сви крака, притисна ги към гърдите си в защитна поза, и плътно се обгърна с ръце. Съществуването се премести в края на клетката срещу нея. И пак изръмжа.

— Чуй ме! Моля те! Познавам много хора като теб. Знаеш ли, много от тях са свободни сега? Изпитателните съоръжения, където са ги държали затворени, бяха щурмувани от правителството и те вече не са заключени. Живеят навън, без решетки и без никакви клетки. — Пое си дъх, съзнаваше, че бърбори, но беше горда, че можеше да говори. Продължи: — Те наричат себе си Нови видове. Наистина са свободни и ако знаеха къде си, щяха да дойдат да те спасят. Разбираш ли ме?

Очите на мъжа се свиха още повече и той спря да ръмжи, но продължи да се взира в нея. Тя се надяваше, че няма да пробие стъклото и да я убие веднага. Като че ли думите ѝ го разсейваха от разрушаването на прозрачната преграда.

— Аз живея с един мъж от твоя вид. През цялото време ми повтаря, че му принадлежа. Това ме дразнеше, докато не ми разказа, че не е притежавал никога нищо, никога не му е било позволявано да се грижи за някого, защото е било използвано против него. Той се нарича Валиант. И е отчасти лъв. Има най-невероятните златисти очи. Ние се обичаме. Живеем в Резервата на Новите видове. Това е голяма площ с много гори и открити пространства. В нея заедно живеят и работят хората от твоя вид, за да си изградят един по-добър живот. Тази територия им принадлежи и те носят отговорност за нея.

Мъжът се напрегна и изръмжа. Тами видя мускулестите му китки и как той ги допря до разделящата ги повърхност. Започна да бута. Стъклото изстена и се чу пукот. Щеше да го пробие. Между нея и

защитната бариера имаше малко повече от метър. Сълзи запариха в очите ѝ.

— Когато за първи път срещнах Валиант, той много ме изплаши. Започна да ми ръмжи, също като теб в момента. Никога не бях виждала нещо подобно. Мислих си, че ще ме убие, но не го направи. По погрешка бях попаднала на онова място и в крайна сметка се оказах в дома му. Ужасяваше ме, но в същото време беше най-красивият мъж, когото изобщо съм виждала. Очите му са невероятни, косата му е като грива — червеникава с руси кичури. — Гласът ѝ се прекърши и тя преглътна част от сълзите. — Валиант е малко по-висок от теб. По-голям. Това беше една от причините, поради която ме уплаши. Грабна ме на ръце, внесе ме в къщата си и започнахме да общуваме.

Пукнатините по стъклото се увеличаваха, тъй като великанът продължаваше да го натиска. Тами отмести поглед от очите му и се вторачи в прозрачната повърхност между тях. Големи нащърбени парчета от нея отскачаха нагоре към тавана на помещението и се приземяваха със звън на металния под. Не ѝ оставаше много време, преди съществото да си проправи път към нея.

— Валиант ми каза, че сега и аз съм от семейството на Новите видове, понеже съм с него. Тъй като никога не са имали родители и близки роднини, те наричат себе си едно голямо семейство. Това означава, че и ние с теб сме от едно семейство. Валиант... — От вълнение гласът ѝ се пречупи и горещи сълзи се стекоха надолу по бузите ѝ. — Той ме обича и сега сигурно е ужасен от липсата ми. Не знае къде съм. Бях отвлечена от Резервата. Той ще ме търси и няма да се откаже, докато не ме намери. Моля те, не ме убивай!

Мъжът отстъпи назад и заизучава стъклото. Тами спря да говори, за да го наблюдава. Прегърна още по-здро̀во тялото си и се притисна в ъгъла, за да е колкото се може по-незабележима. Разбра, че той изследваше повърхността в търсене на най-слабите ѝ места. Изглежда думите ѝ нямаха никакво значение за него и нищо от казаното не бе в състояние да го спре да атакува преградата и да я нападне.

Изведнъж великанът се премести около крачка встрани и вниманието му се фокусира върху точно определена част от повреденото стъкло. Тами затаи дъх, когато той спря, но въздъхна тежко, щом отново се хвърли напред. В последната секунда завъртя масивното си тяло и стовари цялата си тежест върху най-напукания

участък и за ужас на Тами прозрачната стена поддаде и се проби. Новият вид прелетя стремително през дупката и се удари в решетките само на сантиметри от мястото, където се беше свила. Разрушената преградна секция падна и се разби на пода, почти върху нея.

Тами изскимтя и вдигна глава, когато мъжът се изправи в целия си ръст. Той разтърси рамото, поело голяма част от удара в стъклото и металните пръти. Няколко драскотини загрозяваха кожата му, но стената бе разбита на едри отломъци, очевидно бе някакъв вид защитно стъкло. 927 се обърна, впи поглед в нея и изръмжа, след което пристъпи няколко крачки, докато само сантиметри разделяха тялото ѝ от краката му.

— Моля те — помоли се тихо тя. — Не прави това! Казвам ти истината.

Великанът разтвори крака и клекна, като я постави в капана на бедрата си, без да я докосва. Подуши я. Младата жена се взря в черните му страховити очи с надеждата, че ще му е по-трудно да я убие, ако го гледа. В тъмните им дълбини видя проблясък на емоции. Ръцете му се протегнаха, юмруците му сграбчиха ризата ѝ между гърдите и 927 се изправи на крака, като рязко я издърпа от пода.

Принудена да стане, Тами чу как материята се разкъса. Отново изхлипа. Държейки я за дрехата, той я блъсна в решетката зад гърба ѝ. Тя се взря в очите му и притисна коленете си едно в друго, за да не рухне. Разтрепери се цялата, когато той се наклони и приближи лицето си до нейното.

Подуши я отново и тъмните му очи се присвиха в цепки. Когато спря, устните му се стегнаха в мрачна, тънка линия. Тих вопъл излезе от устата му, твърде близо до нейната. Мъжът се опря в нея, горещата му кожа докосна ръцете ѝ, които обгръщаха все още кръста ѝ, и наведе по-ниско глава. Помириса косата ѝ като прекара носа си по нея, удари с брадичка бузата ѝ и я побутна на една страна. Тами затвори очи, стисна ги и извърна глава, почувствала топлото му дихание по шията си, докато продължаваше да проучва аромата ѝ. *Моля те, не прегризвай гърлото ми с тези остри зъби!* Но не успя да изрече думите, прекалено изплашена от допира на ръцете и от тялото му, което я притискаше. Но острите му зъби изобщо не я доближиха.

Тялото срещу нейното се размърда. Сърцето в гърдите ѝ заби толкова силно, че почувства болка. Той се премести малко назад,

натискът върху дробовете ѝ отслабна и тя задиша по-леко. Беше ѝ необходима всяка частица смелост, за да вдигне глава и отново да го погледне. Той се вторачи в уплашения ѝ взор. Тогава се отдръпна и пусна разкъсаната ѝ риза.

— Стой! — изръмжа думата.

Тами не посмя дори да пристъпи. Той я наблюдаваше внимателно, погледът му изучаващо обхождаше тялото ѝ. И тогава я шокира, като внезапно падна пред нея на колене, ръцете му стиснаха бедрата ѝ, а лицето му се притисна в голата кожа на гърдите ѝ там, където дрехата беше разкъсана. Младата жена си пое въздух, но успя да не изкрещи, прекалено ужасена, че ще го раздразни. Неочаквано горещият му език облиза падинката между твърдите ѝ възвишения, от гърлото му се изтръгна дълбоко ръмжене.

Дъхът ѝ замря, но езикът му не повтори движението. Успя да си поеме въздух, чак когато отново я подуши и отдръпна главата си назад. Едната му длан освободи хълбока ѝ, сграбчи долния край на ризата ѝ и го вдигна нагоре, за да оголи корема ѝ, след което зарови носа си в него, но без да ѝ причинява болка. Вдиша дълбоко, търкайки лицето си в нейната плът, като същевременно го придвижваше надолу към колана на панталоните ѝ. Когато стигна до него, спря.

Не съм мъртва. Той не ме уби. Това трябва да е добре, нали? Опита се да измисли, да каже нещо, но реши, че сега е време да държи устата си затворена. Но това беше само докато мъжът приклепна, разтвори бедра и внезапно притисна лицето си там, където се събираха краката ѝ.

— Спри!

Без да се замисля, протегна ръце, хвана раменете му и го бутна назад. Но тялото му не помръдна дори на милиметър, твърде силно и огромно, за да се отмести.

Главата му рязко се вдигна нагоре, устните му се разделиха, за да оголят острите зъби и той изръмжа към нея. Тя бързо дръпна длани, сякаш ги беше опарила. Разтърси я първичен ужас от смъртоносния блясък в очите му. Той отново сведе глава. Повторно притисна лице в долчинката между краката ѝ и навря нос в слабините ѝ. Започна да я души като куче. След това се отдръпна, погледна нагоре към нея, пусна ризата ѝ и се изправи на крака.

Тами успя да погълне повторния писък, когато я завъртя, притисна лицето ѝ в решетките и започна да я души от върха на рамото надолу по гърба ѝ. Дръпна дрехата ѝ нагоре, за да не му пречи. Тя се втрени в бетона на сантиметри от носа ѝ, където клетката бе опряна до стената на склада. Докато се спускаше надолу, той изръмжа няколко пъти. Стискаше я здраво с ръце, за да я държи на място, дори приклепна зад нея да помирише задната част на бедрата ѝ. Добре, че не зарови нос в дупето ѝ. Опита да се зарадва, че ѝ бе спестил поне това.

Мъжът я обърна отново с лице към себе си, като през цялото време я наблюдаваше. Лицето му не изразяваше никакво чувство. Тъмните му очи вече не изглеждаха студени и страховити. Неочаквано протегна ръка и обгърна рамото ѝ, но хватката му не беше болезнена. Изглежда внимаваше да не я нарани с огромната си длан.

— Ела! — Гласът му излезе дълбок и дрезгав, но това не беше ръмжене.

Привлече я към себе си и я поведе. Тя пристъпи с омекнали крака, не беше сигурна какво ще се случи по-нататък. Като я подкрепяше с тялото си, те направиха няколко крачки и се изправиха пред разбитата преграда. Той се взря в отвора, който бе направил. Бавно прекрачи през него, внимавайки да не нарани кожата си на някой от острите ръбове, като не ѝ остави друг избор, освен да премине послушно след него. Твърде благодарна, че не я бе убил, тя го последва, докато не осъзна накъде я води.

Когато забеляза леглото на крачки от себе си, страхът я накара да направи опит да се измъкне от хватката му.

— Не!

— Лягай, веднага! — Тъмният му поглед се присви заплашително.

— Аз принадлежа на Валиант! — Не можа да спре прилива на сълзите, които я заслепиха. Преглътна ги с мъка. — Моля те, не прави това!

Устните му леко се раздвижиха, присвиха се, но това беше единственият израз на емоция върху лицето му.

— Почивай си. Няма да се чифтосвам с теб!

ГЛАВА 13

Част от страха и паниката на Тами изчезнаха, тъй като реши, че Новият вид едва ли би я излъгал. Той бе достатъчно огромен, за да я нарани, ако искаше да я изнасили. Дори можеше да я убие досега. Фактът, че все още диша бе чудесен знак, че не е толкова зъл, колкото нейните похитители вярваха, или че след като помиришеше Валиант върху нея, това би означавало нещо за него. Позволи му да я насочи към леглото, където внимателно седна на ръба.

Мъжът приклепна пред нея, разтвори широко колене и постави краката ѝ между бедрата си. Забеляза, че той сякаш се наслаждаваше да я държи прикована в капан. Не ѝ се нравеше, че му харесва непрекъснато да нахлува в личното ѝ пространство. Бе твърде близо, за да ѝ е спокойно.

Погледът му потърси нейния.

— Колко?

— Не разбирам.

— Колко Нови видове са освободени?

— Не съм сигурна за точната цифра, но стотици.

Той направи няколко дълбоки вдишвания, но като че ли се ядоса отново.

— Колко стотици?

Тами се поколеба.

— Не знам. Всъщност Новите видове не искат да е известно на обществеността, хм, на хората. Предполагам, най-малко триста от тях живеят в Резервата. Също така има и в Хоумленд. Това е една голяма военна база, преобразувана и дадена на Видовете да я обитават. Там трябва да има няколкостотин. Вероятно и повече.

— Каж ми някои номера, които познаваш.

— Не разбирам. Току-що споменах, че не съм сигурна колко са общо.

Той леко изръмжа и посочи към себе си.

— 927. Какви са цифрите, които знаеш? Какъв е бил номерът на Валиант?

— Не знам нито един. — Накрая го разбра. — Те никога не използват числата, дадени им в съоръженията за тестване. Когато са били освободени са си измислили имена. Нямах желание да питам Валиант какво е било, когато са били затворени. Не исках да го натъжавам със спомени от предишния му живот.

— Избрали са си собствени имена? — Той примигна учудено.

— Да. — Кимна тя. — Повечето от твоя вид имат названия като Джъстис и Брийз. — Направи пауза, преди да изброи списъка с имена, които бе чувала. — Тайгър, Флейм, Брас, Райдър, Смайли. — Замълча. — Обясниха ми, че са си избрали названия на неща, които обичат или на нещо, което има значение за тях. — Взря се в очите му. — Ако знаеха за теб, щяха да дойдат да те освободят. — След това прошепна: — Те не знаят за опитната лаборатория в Колорадо. Мислеха, че са открили и освободили всички.

Изведнъж великанът рязко се изправи и се отдалечи. Когато изръмжа силно и се заразхожда из клетката, Тами потрепери. Премести се назад в леглото, докато гърбът ѝ се опря на металната решетка. Сви колене към гърдите, обгърна тялото си и започна мълчаливо да наблюдава мъжа. Той изглеждаше развълнуван и наистина ядосан. Беше отговорила на въпросите му, но съжали за последната част. Може би бе толкова гневен, защото другите бяха освободени, а той стоеше затворен.

— Валиант никога няма да спре да ме търси. Това означава, че ще ни намери — теб и мен. Ще те освободят. — Изрече го тихо, като се надяваше гласът ѝ да не достигне дотам, където бяха отишли лекарят и неговите двама слуги. — Ние с него наистина се обичаме и той няма да се откаже.

Новият вид спря да крачи и я погледна. Бавно се приближи и приклепна до леглото.

— Ако скоро не се чифтосаме, техниците ще те отведат далеч от мен — прошепна 927.

— Не! — Младата жена отчаяно поклати глава, боеше се, защото знаеше какво точно означава това. Секс.

— Аз ще те мириша и по този начин ще си спечелим време.

— Какво?

Внезапно великанът се протегна и я сграбчи за прасеца, дръпна рязко, а с другата си ръка я хвана за лакътя, за да я просне върху леглото, където тя падна. Дъхът ѝ спря, стотина килограма мускулеста маса я затисна, когато Новият вид се изпъна върху нея.

Вторачи се в него и изхлипа. Мислеше си, че след като разговаряха, е в безопасност, бе сигурна, че няма да я нарани. Той изглеждаше мрачен, лицето му се оказа на сантиметри от нейното. Мъжът наведе глава и зарови нос в шията ѝ.

— Отпусни се. Няма да ти причиня болка — изрече тихо, дишайки в ухото ѝ. — Те винаги подслушват. Но сега сме близо един до друг и няма да ни чуят. Няма да се чифтосваме, но трябва да ги накарам да повярват, че съм заинтересован. В противен случай ще те отведат от килията и могат да те убият, ако сметнат, че експериментът се е провалил. Разбираш ли?

— Да — едва прошепна. Докато се бореше със страха, принуди мускулите си да се отпуснат. — Има ли микрофони, за да слушат какво си говорим? — продължи да шушне, също като него.

— Освен това ни наблюдават с камери, но не ги търси с поглед. Онези ще станат подозрителни.

Той се размърда, прикова я под себе си и напълно я покри с тялото си, като внимаваше да не я смаже. Тами изпитваше първичен страх от факта колко малка и безпомощна се чувства. Не ѝ оставаше друг избор, освен да се надява, че няма да я нарани. Новият вид беше едър и миришеше на сапун и пот. Не беше неприятно, но беше чуждо. Бе свикнала с аромата на Валиант. Постави длани на гърдите му. Кожата му беше също толкова гореща, както и на Валиант, сякаш имаха треска, но те просто бяха с по-висока телесна температура от хората. Устоя на желанието да го отблъсне, вече знаеше, че би било безполезно усилие.

Мъжът повторно зарови лице в шията ѝ, подуши я шумно, вероятно заради микрофоните, преди отново да ѝ заговори тихо:

— Наистина ли Валиант ще те търси и няма да се откаже, докато не те намери?

— Да. — Младата жена не се съмняваше. — Всички ще го сторят. Имам предвид Новите видове.

Меко ръмжене се изтръгна от устата му.

— Ще направя всичко по силите си, за да те задържа тук. Те ще те убият, ако сметнат, че не искам да се чифтосвам с теб. В противен случай за тях нямаш стойност. След това ще ме отведат там, където са ме създали и ще отчетат опита да ме размножат с човешко същество за неуспешен.

Тами затвори очи и запрегльща рукналите сълзи. Той притисна лице до шията ѝ, намести се върху нея, като я принуди да разтвори крака, докато се намърда между бедрата ѝ. Страхът и психическото изтощение накрая я събориха. Искаше ѝ се да плаче от самосъжаление, че това се бе случило именно с нея. Вкопчи се в плътта му, само за да намери известна утеха.

— Лежи тук и си почивай. Не се бой от мен, дребосъче с красиви очи.

— Казвам се Тами.

Той вдъхна кожата на шията ѝ.

— Хубаво е да подуша друг от моя вид върху теб.

— Не ти ли позволяват да се виждаш с останалите?

— Не.

Мъжът беше сам. Тя протегна ръце и ги обви около врата му. Той не протестира срещу прегръдката и влиянието, което имаше върху него. Бе я хванал като в капан под огромното си тяло, но тя не се чувстваше застрашена.

Дълбоко в себе си, Тами разбра едно нещо. Новият вид беше самотен и имаше нужда да я държи, вероятно копнееше за утеха точно толкова, колкото и тя. Затвори очи и се отпусна. Мислите ѝ незабавно се понесоха към Валиант. Той щеше да я намери по някакъв начин. Трябваше да го направи. Прозявката ѝ я изненада. Всичкият адреналин започна да се оттича от тялото ѝ.

Тайгър свирепо изгледа Чарли Артцола. Човекът бе намерен близо до Резервата, завързан вътре в колата си. С охота разправяше, че е невинен за отвличането на Тами, но Тайгър не му вярваше. Мъжът или бе в пълно неведение относно чувството им за мирис, или наистина ги мислеше за глупаци.

— Казах ви. Бях в офиса си и изведнъж онзи човек влезе. Докато госпожица Шаста и офицерът пристигнат, той държеше насочен срещу

мен пистолет. Нямах време дори да ги предупредя, преди да убие охраната ѝ. Бях ужасен. Насила ме изведе навън заедно с нея и обясни, че ако не му помогна да излезе през портите, ще ми пръсне мозъка. Опитах се да я спася, когато той я бутна в багажника, после сам скочи вътре и ми каза да го затворя. Знаех, че ще я убие, ако предупредя пазачите пред вратите. Боях се за живота си, така че направих онова, което ми нареди.

Тайгър злобно изръмжа и пристъпи две заплашителни крачки към адвоката. Дори не погледна към Джъстис за разрешение. Приблужи до мъжа и с опакото на ръката си го удари силно по бузата.

— Лъжеш! — изрева. — Ние подушихме твоя офис и проследихме миризмата по пътя до автомобила ти. Подушихме също и него. В багажника е била само жената. Не е имало друг човек. Ти си я отвлякъл и сега ще ни кажеш къде я държиш. Къде я криете?

Адвокатът изстена от болка и облиза окървавената си устна, сцепена в ъгъла. На бледата му кожа се бе появил червен отпечатък. Погледът му се фокусира върху Джъстис.

— Знаеш, че никога няма да те излъжа. Работя за теб в продължение на почти една година. Аз съм благонадежден и всичко, което казах е истина. Точно така се случи. Нямах избор. Човекът с пистолета ми каза къде да карам и аз го направих. Може би е носил нещо, с което да прикрие миризмата си. Беше с военни дрехи и шапка. Затова вероятно не можете да го помиришете. Един друг мъж ни чакаше на мястото, до което ми бе наредено да карам, той насочи срещу мен оръжие и ми заповяда да отворя багажника, тогава приятелят му излезе. Те взеха госпожица Шаста, мен ме завързаха, и потеглиха с нея. Седях там безпомощен, докато вашите хора ме намериха. Кълна се, Джъстис. Аз съм жертва в тази ситуация толкова, колкото и жената.

Спокойното изражение на лицето на Джъстис не се промени. Той бавно разхлаби вратовръзката си и я издърпа я през главата, след това посегна към копчетата на сакото и ги разкопча едно по едно. Остави го настрана, за да разкопчее бялата си риза. Съблече я и гърдите му останаха голи. След това хвана колана, докато събуваше мокасините.

— Какво правиш? — Гласът на адвоката се разтрепери от страх. — Джъстис? Защо се събличаш?

Джъстис го стрелна с поглед и се вторачи в Чарли Артцола.

— Този костюм струва две хиляди долара. Не искам да се изцапа с кръв. Моите хора те намериха, защото поставяме проследяващи устройства на всичките ни превозни средства, но за съжаление не можем да наблюдаваме направлението ти, докато не се активира. Не знаем къде си я отвел, тъй като си бил паркирал вече, когато разбрахме, че е отвлечена. Наясно си с нещата, понеже ти беше този, който изготви споразумението, с което всички човешки сътрудници се съгласиха с това приспособление. Ти знаеше, че твоят автомобил ще бъде намерен. Трябваше да изчезнеш. Вместо това, разчитах на моето доверие и на твоите способности да лъжеш убедително, за да се предпазиш от гнева ни.

— Съжалявам, че загубихте един от вашите хора, но не аз го убих. Вината е на човека, който ме накара да го изведа извън портите заедно с госпожица Шаста. Не мога да се завържа сам. Виждаш ли? Това е доказателство, че не лъжа.

Джъстис сгъна панталоните си, беше останал само по черни боксерки. Обърна се и подаде нагънатите си дрехи на един офицер от Новите видове, стоящ до вратата.

— Моля те, отнесете ги в другата стая. Кръвта плиска навсякъде.

— Исусе Христе! — простена Чарли. — Какво ще правиш? Това съм аз, Джъстис. Аз съм твой приятел. Знаеш, че никога няма да предам хората ти. Никога. Разбирам, че всички сте разстроени, понеже госпожица Шаста е отвлечена, но само я отведох оттук, за да не ми пръснат мозъка.

— Приятелите не отвличат една от нашите жени и не я предават на врага. — Обърна се Джъстис с ръмжене.

— Тя не е Нов вид. Човек е. Никога не бих сторил това на вашия вид и със сигурност няма да го направя за моя.

— Тя е една от нас, независимо от нейната кръв. Говори, Чарли! Говори сега или ще те принудя! Никой, освен Новите видове, не знае, че си тук. В Резервата има много места, където да заровим тялото ти, след като приключим с теб. Ако искаш да живееш, кажи ни къде да намерим жената. — Джъстис обикаляше около адвоката, ръмжеше и се зъбеше. — Научихме се да изтезваме, така както правеха с нас. Аз съм експериментален прототип, Чарли. Те наистина ме нараняваха жестоко. Има хиляди начини да те накарам да крещиш и да кървиш, без да те убивам. Много ще страдаш.

— Джъстис, кълна се! Имаше още един мъж и той...

— Не си убил моя офицер — изрева Джъстис. — Той оцеля. С когото и да работиш, ние сме наясно, че някой се е свързал с теб и че имаш минимум един партньор, който или е идиот, или ти е отредил да бъдеш мъртъв. Той или тя, ти даде лекарството, което използва при Флейм? То е много силно успокоително, но не достатъчно, за да спре сърцето му. Скоро ще се събуди и когато това стане, ще бъде в състояние да ни каже какво точно се е случило, докато е придружавал госпожица Шаста до офиса ти.

Валиант се изтръгна от хватката на Брас. Бе видял на мониторите повече от достатъчно и искаше да разкъса човека, за да получи отговорите. Джъстис му бе обещал, че ще му даде шанс, знаейки, че в този момент яростта му е твърде силна, но всичко това продължаваше прекалено дълго. Втурна се към стаята, където беше задържаният.

Вратата все едно се взриви, когато я отвори, и с ръмжене нахлу в помещението. Погледът му незабавно се впи в мъжа, завързан за стола в ъгъла. Исполинът отметна глава и изрева към човека, отвлякъл Тами.

— Исусе! — изпищя Чарли Артцола, вирайки се във Валиант.

— Не го убивай! — нареди тихо Джъстис. — Трябва да ни каже къде я е отвел и на кого я е предал. Той има партньор.

Валиант изръмжа, оголи зъби и тялото му се разтърси. Стисна ръце в юмруци.

— Разбирам. Ще сдържам гнева си, макар да ми е трудно.

Джъстис се прокашля.

— Тъкмо щях да му покажа какви страдания ще му причиня, за да го накарам да ни изпее нужната ни информация.

— Позволи ми това удоволствие — Валиант изръмжа, отвори широко уста, мускулите му се обтегнаха, докато тялото му се напрягаше в очакване на изтръгването на истината от адвоката. Огромният мъж желаше кръвта на човека. — Ще го принудя да ни каже всичко.

— Исусе Христе! — простена Чарли. Той се подмокри, урината се събра на стола, след което потече надолу по краката му. Ужасеният му поглед се стрелна към Джъстис. — Не му позволявайте да се

доближава до мен! Жената каза, че той ще ме изкорми и ще ме нахрани с червата ми.

Джъстис стрелна Валиант и повдигна вежди, когато погледите им се срещнаха. След това се обърна с гръб към Артцола и се ухили към събратята си.

— Значи тя ти е обяснила какво ще направи Валиант с теб? — изръмжа думите. — Предупредила те е, че предателството ще ти струва скъпо. — Като си придаде мрачен вид, отново се обърна към пленника. — Къде е тя? Къде я отведе? На кого я предаде? Нужни са ми отговори или Валиант ще направи точно онова, с което те е заплашила. А ние ще наблюдаваме, без да си мръднем пръста. Ще страдаш в невъобразима агония, която ще трае дълго, докато умреш.

— Ще бъде много болезнено — просъска Валиант. Облиза устни и показа острите си зъби, за да докаже твърдението си. — Плътта лесно се разкъсва.

Адвокатът кимна обезумял.

— Закълнете се, че той няма да ме докосне. Искам да живея.

Джъстис дълго запази мълчание, след което каза:

— Ще живееш, ако ни помогнеш да я намерим и тя все още е жива.

— Той не планира да я убие, но няма да е моя вината, ако Новият вид, заради когото я взе, я умъртви — със заекване бързо заобяснява Чарли Артцола. — Той иска да я пусне при един от вашия вид. Човекът, който ми плаща, е доктор Адам Зенлит. Работил е за Мерикул Индъстрийс. Когато започнах да упражнявам професията си в Хоумленд, той ме вербува. Предложи ми много пари, от които имах нужда. Имам бивша жена и стотици задъл...

Валиант изрева за пореден път и приближи към мъжа, пръстите му се извиха като щипци.

Джъстис го погледна, след това насочи вниманието си пак към адвокатата.

— Него не го интересува защо си го направил. Спри да се извиняваш за предателството си и ни кажи къде е жената и нещо повече за човека, който я държи.

— Не знам чак толкова много. Искаше госпожица Шаста, защото му съобщих, че един от твоите хора е решил да се ожени за нея. Плаща ми да го информирам за такива неща. Той разполага с Нов вид върху

когото експериментира, но онзи е толкова ненормален, че убива всяка женска, пусната в клетката му. Зенлит харесва да му викат „доктор“. Разбрал е, че Новите видове не могат да се размножават помежду си, затова е планирал да направи опит като събере един от вашите с човешка жена, за да види дали тя ще забременее. Док си мисли, че след като един от вас я е чукал, то и неговото момче ще направи същото. Ето защо се нуждае от нея и ми плати да я отведа при него. Ще я заключи в една клетка с онова същество и ще наблюдава дали то ще я чука или ще я убие като другите. Новият вид, с когото той разполага, наистина е животно, Джъстис. Видях го веднъж и трябва да ти кажа, че в него няма грам човещина.

Валиант се втурна напред. Джъстис му препречи пътя, сграбчи го и го блъсна в стената. Наложил се да се бори с него, за да го прикове там.

— Ако го убиеш, няма да я намерим — изръмжа той.

Исполинът затвори очи и кимна. Джъстис отпусна хватката си и освободи едрия мъжкар. След това се обърна към човека, на когото се бе доверил по погрешка.

— Разкажи ни всичко, което знаеш.

Адвокатът закима трескаво.

— Ще го направя. Те имат къща под наем и именно там се срещаме. Новият вид го държат в клетка и непрекъснато го тъпчат с медикаменти, за да е постоянно буден. Изплаши ме до смърт, защото има черни, леденостудени, мъртви очи. Като на сериен убиец. Беше ми наредено да я отведа до къщата, което и направих. Зенлит има две момчета, които работят с него и те я поеха. Притежават и друга сграда, но не знам къде, нито пък мястото, където държат заключен Новия вид. Чух ги да казват, че ще изчакат, докато се стъмни, за да го докарат и да го подготвят за нея, преди да я заведат при него. Наричат го 927, а понякога му викат и звяра. — Чарли преглътна. — Чух Зенлит да споменава, че от всички мъжки индивиди, той имал сперма с най-висока концентрация на сперматозоиди. Не знам откъде са го докарали и къде обикновено работи доктора, но дойде специално тук да търси жената, правила секс с Нов вид.

— Къде е тази къща? — Джъстис се приближи още по-близо и ръцете му се свиха в юмруци.

Чарли помълча, след което каза:

— Закълни се, че няма да ме убиете или да ме нараните! — Погледът му рязко отскочи към Валиант, притиснат до стената, където Джъстис го беше запратил, преди отново да се върне към лидера на Видовете. — Искам да се закълнеш в живота на твоите хора, че ще изляза от тук цял и жив, ако ви помогна да я намерите.

— Винаги държа на думата си — изръмжа Джъстис. — Аз съм човек на честта. Кълна се, че няма да те убием и няма да позволя на Валиант да те докосне, ако тя е още жива. Но отказвам да давам каквито и да е обещания за освобождаването ти. Ти предаде моите хора, но аз съм готов да те предам на вашата правосъдна система. Тя е много по-хуманна от нашата.

Адвокатът каза адреса на къщата и добави:

— Но сега те са я преместили. Слънцето залязваше, когато твоите хора ме намериха.

— С какво щяха да я откарат? Видя ли друг автомобил?

— Един голям бял микробус, без прозорци. По него нямаше никакви отличителни знаци, а и не погледнах регистрационните табели. Това са хора, които не искат да бъдат забелязани. Задните две врати също нямаха стъкла. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— И не знаеш къде са я откарали?

Мъжът се поколеба твърде дълго.

— Не. Не знам.

Валиант изрева злобно. Джъстис свирепо изгледа Чарли.

— Пак лъжеш. Смърдиш на безчестие. Кажи ми къде са я завели или ще го оставя да ти изтръгне вътрешностите. — Погледна към офицера до вратата. — Тайгър? Намерихте ли хубаво място, където да заровим трупа му, ако се наложи да го убием?

Тайгър се усмихна студено.

— Разбира се. Точно в средата на Дивата зона. Никога няма да го открият.

— Наистина не знам — почти изхлипа адвокатът. — Само ми е известно, че е някъде близо до къщата. Вчера, докато предавах на Зенлит информацията, едното от момчетата му отиде да храни звяра. Нямахме го около двадесет минути. Кълна се! Бог ми е свидетел, че това е всичко, което знам.

Джъстис се поотпусна. Обърна се и срещна погледа на Валиант.

— Хайде да тръгваме!

Отвън, до вратата, някой подаде на лидера дънки и тениска. Бе поискал да му изпратят дрехи още преди да влезе в стаята. Той пое облеклото, кимна с благодарност, и се взря във Валиант.

— Е, била е жива, когато я е оставил. Тя е силна, Валиант. Заплашила е човека до такава степен, че той изпита ужас секунди след като ти нахълта в помещението. — Джъстис се усмихна. — Откъде ѝ е дошло на ум, че ще му изтръгнеш вътрешностите?

Исполинът сви рамене, твърде притеснен и ядосан, за да му е забавно.

— Идея си нямам. Но това е моята Тами. Тя е умна. — Гласът му се прекърши.

Джъстис се протегна и стисна ръката му.

— Ще я открием!

— Ще си я получиш обратно, Валиант — кимна Тайгър. — Джиповете са готови. Да тръгваме!

ГЛАВА 14

Валиант зарови лице в матрака на малкото легло. Вдиша дълбоко, изръмжа и с усилие преодоля желанието си да изреве.

— Моята Тами е била тук — окована и много уплашена. Надушвам и някаква странна миризма, смесена с потта ѝ. Била е упоена с нещо. Наркотикът е слаб, но се усеща.

Тайгър разглеждаше белезниците, все още прикрепени към металните рамки на горната и долна табла на кревата. Не забеляза и не подуши кръв по двата комплекта вериги.

— Ще я намерим.

Джъстис кимна, съгласявайки се с него.

— Дойдохме пеша през гората, за да не бъдем забелязани. В спалните на горния етаж си личи, че в момента са обитаеми. Така че все някой ще се върне. Нещата им са още тук.

— Ние ще наблюдаваме и ще чакаме. — Тайгър посочи с глава към петимата мъже вътре.

Валиант се раздвижи, покатери се на леглото и отново притисна нос към матрака. Там бе попил ароматът на Тами, като миризмата на страха ѝ беше най-силна. Мъжът не искаше дори да помръдне, боейки се той да не изчезне. Трябваше да я намери. Усети, че Джъстис и Тайгър го наблюдават.

— Това помага ли? — Джъстис въздъхна.

— Малко — призна тихо Валиант. — Ако не я открием, не искам да живея повече. — Обърна глава и ги погледна.

Тайгър се вцепени и Валиант разбра защо. Всички знаеха, че това някога се беше случвало с Новите видове в изпитателните лаборатории. Те губеха надежда и спираха да се хранят. Оставаха телата си просто да умрат. Изобщо не бе предполагал, че ще иска да напусне живота, след като го бяха освободили. Но не съжаляваше, че се беше влюбил в своята Тами.

— Надявам се никога да не обичам жена, щом загубата ѝ може да предизвика в мен желание да се откажа от живота — промърмори

Тайгър.

— Да разчитаме, че мъжкарят, за когото са я отвлекли, няма да я нарани — каза Джъстис. — Той ще те подуши върху нея, освен ако не се е изкъпала и не се е преоблякла, преди да излезе.

Исполинът поклати глава.

— Не, не е. Тя вече бе сменила дрехите си, когато тръгнах. Прегърнах я, преди да изляза, и миризмата ми трябва да е върху нея. Той няма да я пропусне.

— Добре. — Джъстис насочи вниманието си към Тайгър. — Има още Нови видове, държани затворени от Мерикъл. Длъжни сме да ги намерим. Ще имаме тази възможност, ако открием жената.

Тайгър извади мобилния си телефон.

— Качвам се горе, кажи и на останалите. Ще се постарая да разбера кой е купил или наел тази къща. Може би използват същото име и банкова сметка, за да плащат за мястото, където държат Тами. Съмнявам се Зенлит да е истинското му име. Чарли Артцола е бил определен да умре. Те се занимават с Нови видове, които никога не са били освобождавани. Сигурен съм, че са предполагали, че и ние ще се държим по същия начин като тях и ще го умъртвим моментално. Дали са му само оръжието, с което рани Флейм; сигурно знаят, че той е успял да оцелее. Не мога да разбера защо просто не са застреляли адвоката, ами са го оставили да го намерим.

— Мерикъл се опитва да докаже, че ние действаме като опасни и нестабилни същества, за да оправдаят онова, което правеха с нас — изръмжа Джъстис. — Вероятно са смятали, че ще убием копелето пред очите на хората. Или е това, или си мислят, че сме толкова глупави, та си е струвал риска да го оставят жив, за да ни издаде вътрешна информация, на която бихме повярвали. Боя се да открия доколко е истина онова, което ни каза и какво им е съобщил за нас.

Тайгър погледна Валиант в очите.

— Съжалявам, човече. Ще си я върнем обратно.

Огромният мъж не можа да отговори. Задавиха го емоциите. Джъстис се извърна и прошепна на Тайгър, но Валиант чу думите.

— Той е толкова свиреп. Да го видя така сломен, разбива сърцето ми. Хайде да го оставим насаме с аромата на половинката му. Направи необходимите разговори и разпореди на мъжете ни да останат скрити.

Да се надяваме, че онези ще се върнат тук. Не знам какво друго да направя.

— Събуди се! — изръмжа един глас до ухото на Тами. — Идват да ни нахранят. Остани на леглото и не се приближавай до решетките!

Младата жена отвори очи и срещна погледа на 927, когато той се повдигна от нея. Мъжът се изправи и застана между вратата на килията и посетителката си. Тами седна в кревата и с известна тревога забеляза, че счупената стъклена стена е изчезнала, но отломките от нея лежаха пръснати по металния под. *Как съм го проспала?*

Вниманието ѝ бе привлечено от някакво бучене, което се чу от горната част на помещението и тя видя петсантиметрова пролука в тавана на клетката, с дължина колкото стаята, и точно там, където преди стоеше счупената прозрачна стена. Тогава се разнесе силен вой на двигател и с помощта на сложна система от кранове от срещуположната страна на склада се вдигна друга стъклена преграда.

Изумена наблюдаваше как панела се пренесе над отвора и бавно се спусна от тавана. Шокирана заби поглед в него. Очевидно стъклените стени бяха подвижни и можеха да се сменят при нужда. Новата се плъзна на мястото си, докато стигне до пода, за да отдели клетката от вратата.

Застанал с гръб към Тами, огромният мъж се напрегна и изръмжа дълбоко. Младата жена осъзна, че реакцията му е опит да я защити. Това беше голям напредък, в сравнение с държанието му когато я хвърлиха в клетката при него и тя бе сигурна, че ще я убие. Докато бе спала, той я беше държал в прегръдките си и не я беше наранил. Изпитваше благодарност към него и се надяваше Валиант и останалите Нови видове от Резервата скоро да ги намерят. Затова трябваше да остане жива.

— Не си се чифтосвал с нея? — Пит приближи до клетката. — Защо? Да не би да харесваш мъже, 927? Докторът каза, че като я оставим при теб твоята природа в крайна сметка ще те накара да я чукаш. Това нещо с миризмата трябва да е сработило, защото проявяваш интерес към нея. Предполагам, че вие момчета нямате нищо против споделянето, а?

— Можеш да я чукаш отзад, все едно е мъж. — Майк изсумтя.

— Всеки задник е добър за такова нещо. Просто си затвори очите и си представи, че е Майк.

— Хей, това не е смешно. Не го карай да си фантазира, че ме чука. Не искам да гледа на мен по този начин.

— По-добре да мисли за теб, отколкото за мен. Ние сме единствените, които вижда, ако не броим док. Никой не иска да му го начукат.

— Вярно. — Майк се засмя. Той отвори вратата на килията и остави голямо плато с похлупак и метален термос. — Ела и си ги вземи. — След това затръшна вратата и двамата си отидоха.

Минута по-късно отново прозвуча силен шум. Стъклената преграда започна бавно да се вдига нагоре. 927 се отпусна и се обърна, за да срещне погледа на Тами.

— Аз ще отида там. Ти можеш да използваш тоалетната, няма да гледам.

— Благодаря. — Кимна тя.

Вътре в клетката не можеше да има уединение. Младата жена погледна към 927. Той се приближи до вратата на килията и остана с гръб към Тами, загледан навън.

Тоалетната беше от онези, преносимите, захваната към металния под, а отходната тръба минаваше между стената и клетката и отиваше някъде навън.

Тоалетната хартия стоеше отзад на капака. Тами бързо си свърши работата. От пода, в непосредствена близост до седалката, излизаше маркуч, който беше надвесен над отвора за изтичане. Тя го използва, за да си измие ръцете, след което насочи слабата струя към дупката. Това беше единственият начин да се почисти тоалетната.

Условията бяха варварски.

— Готова съм. Благодаря ти.

927 се обърна и кимна. След това вдигна сребърното плато и го занесе до леглото. Седна на пода и ѝ посочи, че трябва да се настани до него. Той използва леглото за маса. Когато мъжът вдигна капака, Тами изтръпна при вида на храната. В блюдото имаше само „храна за Валиант“. Спокойно можеше да се каже, че е полусурова. Стековете, жарнати съвсем леко от двете страни, бяха нарязани на ивици, от които сълзеше кръв.

— Не мога да ям това. Прекалено сурово е за мен — обясни Тами, докато седеше.

— Ще ядеш — настоя той, като се намръщи. — Имаш нужда от сили. Затвори очи и си мисли защо трябва да оцелееш. Задължително е да хапнеш най-малко едно парче.

Тя потрепери отвратена, но знаеше, че той има право. Не беше яла от много време и стомахът я присвиваше от глад. Мъжът взе едно парче и ѝ го подаде. Ръцете ѝ трепереха, докато пръстите ѝ стиснаха крайчето на месото, като внимаваше да не покапе кръв върху дрехите ѝ.

Той взе друго парче от стека и я погледна право в очите. Показа ѝ как да забие зъби в мръвката и как да дръпне, за да я разкъса. Тя се опита да повтори действията му, но месото беше жилаво, а зъбите ѝ не бяха достатъчно остри. Наложил се да се бори с желанието да повърне от вкуса на кръвта. Тя се стичаше в устата ѝ, когато ухапа парчето, в опит да откъсне зальче от него. Повтори безуспешно няколко пъти, но тъй като месото беше дебело и жилаво, тя се отказа и го извади от устата си.

— Не мога да ям това нещо. Дори не успявам да си отхапя. Мога само да дъвча парчето.

Мъжът се присегна и с пръсти разтвори устните ѝ, прокара върховете на палците си по зъбите ѝ и ги натисна, за да отвори по-широко устата ѝ.

Тами се подчини, за да може той да я разгледа. 927 се намръщи. Прокара възглавничката на пръста си по ръба на зъбите ѝ, проучи задната им страна, след което отдръпна палеца си навън от устата ѝ.

— Прекалено са гладки. Защо някой от вашия вид ще позволи да му пилят зъбите? Така са безполезни.

— Те просто растат по този начин. Ние нямаме нужда да разкъсваме нещо със зъбите си. Затова използваме вилици и ножове.

Новият вид дръпна месото от пръстите ѝ. Отвори уста, ухапа парчето, откъсна малка хапка и ѝ я подаде. Младата жена се поколеба, но я взе. *Добре, че не съм гнуслива, нали?* Потръпна, докато дъвчеше парченцето кърваво месо. Той откъсна още едно малко късче и го постави на платото пред нея. Мъжът използва зъбите си и продължи да ѝ къса малки парченца месо, като ги трупаше на купчинка пред нея.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Никога, дори и след милион години не би си помислила, че ще яде сурово месо и ще благодари на някой, че е използвал остриите си зъби, за да го разкъса на достатъчно малки хапки, които да може да дъвче и да поглъща. Също така никога не би допуснала, че ще бъде толкова гладна, че да не се отврати от това действие.

Тами не можа да изяде всичките късчета. Това, което не успя, го излапа 927. Той погълна много повече, отколкото Валиант би направил. След това взе празното блюдо и приближи до вратата на килията. Обърна го и го бутна извън клетката. Когато го пусна със силен трясък, Тами подскочи уплашено.

Мъжът се върна с металния термос в ръка. Отвъртя капачката и подуши съдържанието, преди да го подаде на младата жена.

— Безопасно е. Понякога слагат наркотици във водата ми, но аз ги помиривам.

Тя му се усмихна, наслади се на леденостудената течност и му подаде термоса обратно. Той пи, докато я гледаше втренчено. Усмивката ѝ угасна от странния израз, който помрачи очите му. Погледът му я проучваше прекалено настойчиво, за да се чувства удобно.

— Какво?

— Ти си привлекателна. Миришеш сладко.

Някакво тревожно чувство я накара да изпита нервност.

— Валиант каза, че мириша по този начин, когато ме е страх. От вчера съм много уплашена.

Той се поколеба.

— Ти принадлежиш ли на този Валиант?

— Ще се женим.

— Женим? Какво е това?

Тя се замисли, преди да отговори.

— В моя свят, това е церемония, която ни свързва, докато умрем. Той иска да се ожени за мен, за да е сигурен, че човешкия закон ще признае моята принадлежност към него.

— А ти принадлежиш ли му вече?

— Да.

— Много лошо. — Изръмжа. — Искам те.

— Не! — Почувствала страх, тя се отдръпна от него.

— Казах, че е много лошо. — 927 се намръщи. — Не ме ли разбра?

— Аз принадлежа на Валиант!

— Говори по-тихо, защото ще ни чуят! Знам. Съгласен съм.

Сърцето ѝ се успокои.

— Боях се, че не те интересува, че съм негова. Начинът, по който говориш, предполага, че ще ме... докоснеш, така или иначе.

Той сви рамене.

— Ако си моя и те вземат от мен, за да те дадат на друг, аз ще те защитавам. Ще го убия, ако се е чифтосвал с теб. Няма да те насилвам да се размножаваш с мен, Тами. Искам те силно, но мога да се контролирам. Разумът ми управлява моето тяло.

Добре, че е така!

— Само се надявам този Валиант да дойде по-скоро за теб. — Той се изправи. — Миришеш много хубаво. От дълго време тялото ми не се е поддавало на желанието да се размножава. Прекалено дълго, за да издържи в близост до теб.

Думите му отново я притесниха. Звучаха почти като заплаха. Сякаш я предупреждаваше, че самоконтролът му няма да издържи много дълго. Тя прехапа устни.

— С какво се занимаваш тук, за да ти минава времето?

— Ставам силен. — Той сви рамене.

Тя огледа голямото пространство — двойното легло, тоалетната, късият маркуч с крана и тръбата за отходната вода, това бяха единствените неща в помещението. Нямаше представа какво има предвид той.

— Сигурно ти е много скучно?

— Скучно?

Тами се опита да измисли начин как да му обясни.

— Нямаш нищо с което да се занимаваш.

— Ставам силен. — Мъжът легна на пода до нея и започна да прави лицеви опори. Тя захласната наблюдаваше как мускулите му се напрягат и обтягат, докато се движеше бързо нагоре-надолу. Накрая спря и хвърли поглед към стената. Изправи се, спусна се към нея, изви се и блъсна тялото си в твърдата повърхност. Направи това няколко пъти, като сменяше раменете, преди да се удари. Младата жена се втренчи в металните пръти на решетката и забеляза, че те са се

огънали леко. Не би им обърнала внимание, ако нарочно не търсеше щетите.

Когато 927 спря да се блъска, отиде в предната част на клетката и започна отново да прави лицеви опори, като този път се държеше за решетката. Най-накрая се обърна и закрачи към центъра на кафеза. Внезапно приклепна и скочи високо във въздуха. Пръстите му уловиха металните пръти на тавана, а тялото му увисна далече от пода, и Тами с изумление видя, как той започна да прави набирания. Изглеждаше така, сякаш можеше да ги прави вечно, докато потта се стичаше по кожата му. После пусна решетката и грациозно се приземи на босите си крака, след което се обърна и я погледна.

— Ставам силен.

Нищо чудно, че всички мъже от Новите видове бяха огромни и дебелокожи. Вече не беше тайна за нея как са станали толкова мускулести и са се поддържали във форма, ако са правили тези неща през всичките години, затворени в килиите.

— Да, видях.

— Ще се къпя. Може да се обърнеш с гръб.

Тами се подчини и се премести по-далеч от маркуча. Чу как водата потече, последвана от странния звук на отлепване на велкро^[1]. Прииска й се да се обърне, за да види какво е това, но се въздържа. Мъжът желаше да се изкъпе, и тя предположи, че техните норми на поведение едва ли са по-различни от човешките. Шумът от течащата вода продължи известно време, след което спря. И отново чу същия звук на велкро.

— Вече съм покрит.

Тами се обърна, все още седнала на пода, и се сблъска с 927. Беше си измил тялото и косата му бе мокра. Видя го как се обръща и като се наведе пъкна нещо зад тоалетната чиния.

— Какво сложи зад... — тя посочи.

— Сапун и дезодорант. — Той приклепна, извади ги и ги показа. Сапунът висеше на малка връвчица, а флаконът на дезодоранта беше с размерите, пригодени за пътуване. — Дават ни ги, за да се поддържаме чисти и да не миришем. Лошата миризма на телата ни ни прави раздразнителни.

— Поне ви осигуряват тоалетна. Предполагам, че това е добре.

— Никой не почиства килиите ни. Ще ги убием, ако се приближат толкова близо до нас.

— Разбирам. — Гаднярите, които я бяха домъкнали тук, не искаха да имат нищо общо с почистване на клетката му, ако той нямаше възможност да отиде до тоалетната прилично.

Мъжът се приближи и седна до Тами.

— Разкажи ми за Новите видове. Всичко.

Младата жена си пое дълбоко дъх. Започна да разказва всичко, което знаеше, като започна от първите новини, които бе гледала по телевизията. 927 я наблюдаваше с интерес, като непрекъснато ѝ се усмихваше. И тя продължи да говори.

— Някой идва — тихо предупреди глас по радиостанцията.

Валиант скочи от леглото и погледна към Джъстис и Тайгър, които бързо се изправиха от пода, където бяха лежали.

Мъжете веднага се преместиха далеч от входната врата. Джъстис предупредително стрелна с поглед Валиант.

— Няма да ги убиваш или да ги нараниш така че да не могат да говорят. Те знаят къде е Тами.

— Известно ми е — изръмжа тихо Валиант. — Никой не иска повече от мен да я върнем обратно.

— Знам, но виждам гнева ти, приятелю. Разбирам те напълно. И аз щях да искам да ги унищожа, ако ми вземат жената... ако имах жена. Просто ти напомням, в случай че не можеш да разсъждаваш ясно. Имаме нужда от тях, за да ни кажат къде е Тами.

— И аз искам да ги убия, а тя дори не е моя половинка. — Тайгър въздъхна. — Те работят за Мерикъл, отвлякоха една от нашите жени и трябва да умрат за това.

— Тихо! — внезапно прошепна Валиант. — Чувам, че автомобилът им идва.

Навън, двигателят замря и се затръшна врата. Един човек закрачи по входната алея, обувките му явно бяха с меки подметки, издрънчаха ключове. След секунди езичето на ключалката щракна и вратата се отвори. Мъжът, който влезе вътре, беше около двайсетгодишен, облечен в бели дрехи, подобни на униформите на техниците от съоръженията за тестване. Валиант с мъка потисна

ръмженето си. Новодошлият закачи ключовете на един пирон в стената и затвори вратата след себе си. Изпъна ръце и се протегна, после се прозя и се обърна. Направи пет крачки, преди да осъзнае, че не е сам. Замръзна на място.

Излизайки от съседната стая, Валиант, Тайгър и Джъстис го обградиха незабавно. На секундата лицето на младежа се изкриви от ужас и от тялото му се разнесе воня.

— Да ви го начукам — изруга той.

— Няма да стане, колкото и да ни молиш — изръмжа Тайгър. — Не си наш тип.

Човекът пребледня.

— Какво искате?

— Ти знаеш какво искаме — озъби се Валиант. — Къде е жена ми?

— По дяволите! — Непознатият започна да се тресе и да се поти, докато се взираше в него — погледът му се плъзна по огромния Нов вид, от главата до петите.

— Къде е Тами? — изрева зад него Джъстис. — Казвай бързо, защото на моя приятел ще му достави удоволствие да те накара да крещиш и да кървиш. Леглото в онази стая мирише силно на страха на жена му и той е много ядосан.

Устата на мъжа се раздвижи, но от нея не излезе нищо. Валиант пристъпи напред и изрева, звукът изпълни стаята. Човекът се завъртя бързо, за да избяга, но изгуби равновесие и се строполи ужасен на пода. Писклив вик се откъсна от гърлото му, когато Валиант приклепна и го сграбчи за раменете, като внимаваше ноктите му да не се забият болезнено в тях.

— Къде е моята Тами? — изръмжа думите той и придърпа тялото на младежа по-близо до остриите си зъби.

— В склада — изхлипа непознатият. — Тя е в склада.

— Пусни го! — заповяда строго Джъстис. — Не му чупи костите! Той ще ни каже къде е, нали така, човеко?

Мъжът рязко отправи поглед към Джъстис и кимна ужасен.

— Ще го направя. Само го махнете от мен.

Валиант го пусна и се отдръпна назад. Тресеше се от ярост. Беше завладян от желание да убива. Това беше човекът завлякъл Тами в склада, за да бъде хвърлена в клетка с един от Новите видове за

експериментален разплод. Трябваша му всички сили, за да не се нахвърли и да разкъса гърлото му.

— Все още ли е жива? — Тайгър приближи тихо, за да увеличи страха му.

— Когато си тръгнах преди малко, беше жива. 927 не я беше чукал и не я беше убил.

Джъстис бързо се раздвижи и блокира Валиант, когато той направи крачка към мъжа на пода.

— Контролирай се! — Поклати глава.

— Старая се! — озъби се Валиант.

Джъстис яростно изгледа непознатия.

— Как се казваш?

— Пит.

— Ще ни заведеш до този склад. Каква е системата за сигурност там? Колко пазачи го охраняват? Добре ли са въоръжени?

— Имаш предвид, колко мъже охраняват склада? — Пит се втренчи в него. — Николко. Само аз, Майк и доктора.

— Лъжа! Те никога няма да пазят съоръжение за тестване само с трима души.

Пит обърна ужасения си поглед към котешките очи на мъжа, който се взираше в него.

— Това не е изпитателна лаборатория. Ние просто пренесохме едно от съществата от съоръженията за тестване в Колорадо. Докторът искаше да докараме повече от тях, но трябва да изчакаме, докато има достатъчно мъже на разположение, за да изградят още клетки, където да ги държим. Засега животното е само едно и ние тримата сме напълно достатъчни да се справим с него.

— Преди да ни отведеш до склада, ще ни кажеш къде в Колорадо се намира тази изпитателна лаборатория — нареди Джъстис. — Казвай, веднага!

Валиант отново изрева. Мъжът на пода закима трескаво, ужасеният му поглед бе вторачен в исполина.

— Ще го направя. Всичко, което поискате. Само стой далеч от мен! — И мъжът каза адреса.

Джъстис стрелна с поглед Тайгър, той кимна и измъкна от задния джоб на дънките си мобилен телефон. Повтори адреса на човека, който му се обади отсреща, след което направи пауза.

— Колко от Новите видове са затворени там? Каква е системата за сигурност?

— Те ще ме убият! — Пит млъкна.

Джъстис изръмжа и плесна с ръце. От горния етаж слязоха още мъже и обкръжиха свития на пода човек.

Пит се втренчи в осемте Нови Видове, които постепенно стесняваха кръга около него. Миризмата на страха му стана толкова силна, че Валиант почти можеше да я вкуси.

— Ще говориш ли или да започваме с пръстите на ръцете и краката ти. Удивително е, колко много кости могат да бъдат счупени, преди шокът от болката да убие човек. — Джъстис изръмжа, приближавайки все по-близо. — Отговори на въпросите ми!

— Не го правете! — изхриптя Пит. — Мамка му! Отдръпнете се от мен! Там трябва да има 82 мъже и 6 жени, освен ако някои от тях не са били преместени през последната седмица, откакто сме пристигнали тук. Охраната е непробиваема. — Замълча.

— Продължавай! — озъби му се Валиант. — Къде ще бъдат преместени? Къде са разположени останалите съоръжения за тестване?

— Това не е така — изсъска човекът. — Когато властите нахлуха в първите лаборатории, хората изпаднаха в паника. Намерихме една изоставена сграда и ни бяха необходими няколко месеца, докато подготвим новото място, за да има къде да ги заключим. Всички сме уплашени до смърт, че базата за изпитания ще бъде открита, затова искаме да се измъкнем от там, колкото е възможно по-бързо. Но да се изградят достатъчно здрави клетки, които да държат вашия вид под ключ, изисква много време. Преместихме ги на адреса, който ви дадох и понякога заемаме някои от тях на малцината от останалите лекари, които не бяха арестувани. Аз нямам нищо общо с това и не знам нищо, освен че понякога няколко от тях изчезват, но по-късно ги връщат. Ще трябва да питате доктора къде отиват и кой разполага с тях. Той е шефът. Нищо не се върши без одобрението му. Името му е Адам Зенлит.

— Колко пазачи има? Къде са нашите хора?

— Държат ги под земята, на второ ниво. Някога там е било паркинг на два етажа, сега е превърнато в място, където настаниха тези копелета. Обикновено има около дванайсет човека охрана над земята и

може би шест на долното ниво. Нямам представа колко са лекарите и помощния персонал, но предполагам, че на смяна общо са дваайсет.

— А дали има заложени експлозиви? — изръмжа Тайгър.

— Дяволите да ме вземат, ако знам. — Пит сви рамене. — Не съм служител от сигурността. Просто помагам на доктора. Аз и Майк сме мускулите. Това е всичко. Ние само се грижим за 927, тестовете ги прави лично док.

— Ами Тами? — Валиант приближи още повече, като го фиксираше кръвнишки. — Разкажи всичко!

— Хвърлихме я в клетката на 927. — Мъжът преглътна мъчително. — Той уби последните две жени, които вкарахме при него. Умъртви ги по ужасен начин. Той е луд. Но няма да убие вашата кучка. 927 унищожават нормалните хора, такива като мен. — Изведнъж млъкна. — Това прозвуча неправилно. Разбрахте ме какво искам да кажа. Той проби и се измъкна през преградата, зад която го държим, когато отваряме вратата на килията. Подуши многократно женската, а тя му бърбореше неспирно в опита си да му попречи да не я убие. После просто я отведе в леглото и си легна с нея. Когато тръгнах за насам, той я хранеше, дяволите да го вземат, късаше й месото на парчета. Беше много странно. Щом използва зъбите си, за да направи хапките толкова малки, че тя да може да се храни, и спи с нея, то би трябвало да се предположи и че ще я чука. Ние смятаме, че е гей.

— Спал е с нея? — Валиант оголи зъби.

Мъжът потрепери.

— Е, през нощта става студено, а ние не му даваме одеяла.

— Спокойно! — нареди Джъстис на Валиант. — Не се е чифтосвал с нея. — Погледна строго към Пит. — Нали така?

Той поклати глава.

— Казах ви. Мислим, че е гей.

— Какво означава това? — Тайгър се намръщи.

Човекът на пода се поколеба.

— Смятаме, че харесва мъже. А тя не е мъж, така че няма да й направи нищо.

Тайгър се разсмя.

— Вие решихте, че след като не иска да се размножава с нея, той е привлечен физически от мъжете? — Поклати глава. — Замисляли ли

сте се някога, че може би не иска да насилва жена? — Усмивката му изчезна и той изръмжа. — Изнасилването е ваша болест, не наша.

— Е, аз никога не съм сграбчвал жена и не съм ѝ откъсвал главата, но той го направи! — Пит удари по пода. — И то на два пъти! Повярвайте ми, те бяха много горещи парчета. Бих ги изчукал с огромно удоволствие, ако някой ми ги беше подхвърлил. Дори не им проговори, преди да ги убие. — Пит щракна с пръсти — Просто така!

Джъстис се намръщи, погледът му се спря върху всеки от събратята му в помещението.

Тайгър изруга тихо.

— Или е бил извън себе си от ярост или е имал добра причина, за да убие безпомощните жени. Ще разберем за какво става въпрос!

Джъстис кимна мрачно и съсредоточи цялото си внимание върху пленника им.

— Пит? Поемаме на пътешествие! Сега ще ни отведеш до мястото, където държите Тами!

— Ще го направя! Нямам друг избор! Само се отдръпнете!

С махване на ръка, Джъстис даде знак на хората си да се отдалечат. Младежът пропълзя и се изправи на треперещите си крака. Хвърли поглед към Джъстис, който очевидно бе водачът им.

— Искам имунитет срещу съдебно преследване от властите за отвличане и всичко останало, което ченгетата ще се опитат да ми лепнат. Обещай ми и аз ще ви заведа право при 927.

Джъстис премигна няколко пъти, преди устните му бавно да се разтегнат в усмивка.

— Заклевам се, че ще ти дам имунитет според вашите закони. Има сделка. Хайде, заведи ни сега при жената и Новия вид!

— Можеш да го направиш, нали? Да ми издействаш имунитет?
— Младежът се втренчи в него.

Очите на Джъстис се присвиха, усмивката му изчезна.

— Аз съм законът на Новите видове. Аз съм правосъдието^[2]. Мога да ти дам всичко, което пожелаеш. Това е правото на Видовете, което няма нищо общо с вашия закон, освен ако аз кажа, че той действа. Имаш думата на Джъстис Норт, че ако ни помогнеш, вашите ченгета няма да те изпратят в затвора. А сега да вървим!

— Разбира се, че не искам да влизам в затвора. — Младежът кимна. — Това просто е една добре платена работа. Ще се нуждая от

малко пари, преди да започна да ви съдействам. Искам сто бона.

Изржението на Джъстис стана още по-мрачно. Кимна рязко с глава.

— Имаш ги. Ще получиш сумата, след като си върнем обратно жената и когато се потвърди адреса на базата за тестване в Колорадо, който ни даде, и нашите хора са още вътре.

Пит се ухили, вече изглеждаше по-малко уплашен.

— Разбирам. Да вървим тогава! Мястото не е много далеч от тук.

— Не, не съм дефектна! — засмя се Тами. — Има много жени с моя ръст.

— Не исках да те обидя — промълви 927, — като те накарах да си мислиш, че имаш физически недостатъци.

— Няма проблем! Виждала съм няколко от вашите жени и те наистина са високи. Разбирам начина ти на мислене. В сравнение с жените със среден ръст, аз съм ниска. Аз...

Внезапно 927 се размърда, прекъсвайки думите й. В един миг скочи на крака и посегна към нея. Тами ахна, когато я сграбчи за ръцете и я издърпа да стане права. В крайна сметка се оказа скрита зад огромното му тяло. В следващия момент той се напрегна и изръмжа към вратата на килията.

По-възрастният мъж и Майк се приближиха към входа на клетката. Младата жена се подаде иззад великана, за да ги види, преди 927 да я бутне отново зад себе си и с ръка да я прикове до гърба си. Той беше твърде широк и висок, за да има тя поглед към вратата. От гърлото му излезе още едно дълбоко и злобно ръмжене.

— Виждам, че я харесваш — изкиска се по-възрастният. — Трябва да се размножаваш с нея, 927. — Гласът на мъжа стана твърд. — Ще накарам Майк да извади пистолета и да я застреля, ако не го направиш.

Страх прониза Тами. *Защо го правят?*

— Даа! — засмя се и Майк. — Виж това оръжие! Бум! Док се умори от чакане, докато ти ухажваш жената. Просто я наведи напред и намери правилната дупка. Това не трябва да е прекалено трудно за теб. Знам, че обичаш мъжете, но може да се преструваш, че ти е приятно.

— Достатъчно! — Възрастният човек въздъхна. — Продължавам да твърдя, момче, че той не е хомосексуалист. В миналото се е чифтосвал с техните женски. Може би има проблеми само с човешките жени.

— Вероятно по-късно е осъзнал, че има влечение към мъжете. Това се случва. Имах братовчед, който на трийсет обърна резбата. Ожени се и му се родиха четири деца, преди да признае на съпругата си.

— 927? — Възрастният мъж въздъхна шумно. — Или се размножавай с нея, или се отдръпни от пътя, за да я убие Майк. Толкова е просто! Но ти като че ли я харесваш и съм убеден, че ще се чифтосаш с нея. Постъпваш така, само за да ме ядосаш! Разбирам го, но търпението ми е към края си. Нямам повече време за губене!

— Ще трябва да застреляте мен — предупреди 927, като гласът му се сниши до страховито ръмжене.

Настъпи тишина. Най-накрая по-възрастния проговори.

— Ще обгазя клетката и когато излезеш извън строя, ще я имам. Не бих желал да го правя, защото сега нямам в наличност газ, но до края на деня ще ми доставят. Хайде, или се размножавай с нея, или се отмести!

— Ще ни пуснеш газ?! — 927 оголи зъби.

— Ще ни обгазява? — Тами мъчително си пое въздух, ужасът ѝ бе мигновен.

Огромният Нов вид обърна към нея глава и се вгледа в очите ѝ.

— Искаш ли да се размножаваш с мен? По-късно ще те изкарат оттук, но ще бъдеш жива, докато той реши, че е научил онова, което желае. Ще те оковат и ще те боли. Така постъпваха с нашите жени. Те викаха и пицяха. Понякога пускаха женските ни на други мъже, за да ги заплождат, и всичко започваше отначало. Такъв ли живот желаеш?

Тя поклати глава. Определено не.

— Искаш ли да се отместя и да му позволя да те застреля? Изгуби ли всичките си надежди?

Младата жена повторно поклати глава.

— Не съм готова да умра!

— Тогава ще трябва да ни пуснат газ. Това ще отнеме време — прошепна той.

Тами се взря в очите му и кимна.

— Нека ни обгазят.

927 ѝ се усмихна и се обърна към враговете си. Усмивката му изчезна, когато им каза:

— Поръчайте вашия газ. Това е единственият начин, по който ще я отделите от мен.

— Мамка му — изруга Майк. — Док, разреши ми да стрелям по него. Сигурен съм, че няма да засегна жизненоважни органи и той ще се оправи.

— Това беше просто хитрост, за да го накарам да се размножава с нея. Ще сложим наркотик в храната му. Все някога ще поиска да яде или да пие. Спири водата в клетката. След като поеме медикамента, ще бъде принуден да се чифтоса с нея. Не исках да го упойвам за този експеримент, но той е твърде упорит. Ще се наложи да използваме лекарства, които да засилят половия му нагон. След като успеем да го накараме веднъж да се съвкупява с жената, възможно е после да го заставим да я опложда без да прибъгваме повторно към медикаменти.

— Защо просто не им обгазим задниците, принудително да му вземем сперма и да я инжектираме в кучката, щом искаш да разбереш дали може да зачене кученца в утробата си?

— Нали вече се опитах да ви обясня. — Възрастният мъж въздъхна тежко. — Тествахме ги в продължение на години. Тяхната сперма е различна от нашата. Открихме, че по време на полов акт сперматозоидите им са високоактивни, само ако мъжките са възбудени. При ръчна манипулация, ако спермата им се вземе насилствено, то броят на подвижните сперматозоиди е нищожен. Освен това имат и кратък живот — загиват много бързо, почти в рамките на минута. Така и не можем да разберем защо се получава това — дали защото е изложен на кислорода или има нещо общо с температурата на средата — за да решим ефективно проблема. Когато изоставихме съоръженията за изпитване, загубихме много от оборудването. Имам нужда от 927, за да я заплоди по естествен път. Тогава може би ще имаме шанс за успех.

— Защо не го накараш да го направи с техните кучки?

— Женските им не произвеждат нито една жизнеспособна яйцеклетка. Само мъжките имат способността да се възпроизведат. Трябва да проведе няколко разговора, за да поръчам необходимите лекарства и да разбере докъде сме стигнали с прехвърлянията. Утре

идват хора, които ще разширят пространството и ще монтират още четири клетки. Ако този тук не ще да се размножава с нея, може би другите мъжки ще го направят.

— Леле, ще я пуснеш и на петимата! — Майк се разсмя. — Мислиш ли, че тя ще оцелее?

— Нямам представа. Зависи, дали другите четирима ще я убият или не. Това е много важна работа!

— На кой му пука дали могат да се размножават?

Възрастният мъж се поколеба.

— Преди много време загубихме умението да ги създаваме. Не бяхме в състояние да ги възпроизведем така, както го е направил лекарят, който ги сътвори. Всички опити се провалиха. Много по-бързо е да се справим с репродуктивните им проблеми, отколкото да започнем от нулата и да се опитваме да повторим начина, по който са били създадени. Пробвахме в продължение на години, но не постигнахме нищо. Ако харесвате парите, които ви плащаме, трябва да ни помогнете да разберем това. Когато разкриха действията на Мерикъл, всичките им активи бяха замразени. Ние почти изчерпахме средствата, които получихме, преди това да се случи. Наложих се да потърсим по-креативни начини за печелене на пари от тях и затова тази работа е с приоритет.

— Няма ли да е по-лесно, ако ги размножавате с обикновени кучки?

— Не, те са много агресивни и доминиращи, така са конструирани гените им. Според начина им на създаване е много по-просто, ако можем да ги размножаваме с човешките същества.

— Страхотно!

— Страхотно ще бъде, ако успеем да се справим с проблема и намерим кой от мъжките ще може да я заплоди. Тогава ще сме в състояние да размножим останалите мъжкари с човешки жени и в рамките на първата година ще имаме стотици нови продукти. Помисли за ръста на печалбата и колко бързо можем да заменим онези, които загубихме. През годините научихме много и няма да повторим същите грешки с малките. Новородените ще бъдат обучавани да изпълняват заповеди още от първия ден.

— Много готино!

— Това е повече за оцеляване. Вероятно всички ние сме издирвани от полицията и ако не искаш да избягаш в някоя неизвестна страна от третия свят, където да продаваш дрънкулки на туристите, по-добре бързо се залавяй за работа, за да се справим с проблема. Това ще ти запази заплатата.

— По дяволите! — Майк изглеждаше мрачен. — Не знаех, че нещата са толкова зле.

— Нека да ги оставим насаме, докато се обаждам по телефона. Може би скоро ще се размножава с нея. От дълго време не се е чифтосвал с женска. Това беше още една причина да искам точно него. Съпротивата му трябва да е съвсем отслабнала.

Тами ги чуваше да говорят, но вече не обръщаше внимание на думите им. Тя внимателно наблюдаваше 927. Тялото му най-накрая се отпусна и той махна ръката си от нея, след което се обърна и я погледна.

— Уплашена си. — Бе подушил страха ѝ. — Няма да им позволя да те вземат.

— Това е заради нещата, които казаха. — Ужасена погледна нагоре към него. — Искат да създадат деца, които да обучават, за да им се подчиняват?! А какво означава продукт? — Знаеше отговора, но беше толкова потресена да го проумее, че ѝ бе необходимо той да го потвърди.

— Ние сме продуктите. Чувал съм това и преди. Първо бяхме предназначени да помагаме при създаването на нови лекарства, които тестваха върху телата ни. Сега те винаги говорят за нуждата си от пари и се опитват да ни принуждават да се борим за тях, дори съм чувал да казват, че искат да ни продават. Често ги подслушвам и чух техния таен план да създадат много от нас, а младите няма да знаят нищо за жестоките им методи. Мислят си, че могат да ги заблудят да станат онова, което ние отказваме да бъдем.

— Това е ужасно! — *И зловещо. Мерзко. Болно. Безсърдечно.* Тя спря, преди да започне да ругае.

— Ето защо нямах друг избор за онова, което сторих с жените. Аз видях какво правеха с нашите женски в продължение на години, опитвайки се да принудят телата им да се размножават. Твоето съзнание няма да може да издържи и крехкото ти тяло ще се пречупи. Жените ни са по-силни.

— Значи е истина? Че си убил другите две, които са ти довели? Мислех, че само се опитват да ме сплашат.

Той се поколеба.

— Те изпаднаха в ужас и започнаха да крещат, когато ме видяха. Плакаха и викаха. Рухнаха при вида ми. Знаех, че няма да издържат при размножаването или да са достатъчно силни да се изправят пред изпитанията. Щяха да ги прехвърлят от клетка в клетка, също като нашите жени по време на тестовете за разплод. Караха ги да се чифтосват с осем или девет от нас. Ако те откажеха и ние отказвахме. Повечето от тях са израснали в мъки и ние се опитвахме да ги защитаваме. Това поне беше някакъв малък контакт между нас и ние се отнасяхме добре помежду си. Женските ни имат много труден живот. Това, че умъртвих и двете безболезнено, беше милост от моя страна. Сега тяхното страдание щеше да е много по-голямо, отколкото някога са преживявали. Нашите жени ни споделиха какво са правили лекарите с телата им по време на тестовете. — Той потръпна. — Така или иначе, тези двете щяха да ги убият, ако бяха успели да оцелеят след размножаването и изпитанията. Самият аз бих предпочел да умра. Отнех им живота бързо и безболезнено. Това е за предпочитане пред мъченията, които щяха да ги доведат до лудост.

— Същото беше предвидил и за мен?

927 кимна мрачно.

— Ти си по-силна. Когато те вкараха тук, не се разкреця и не заплака. Сви се в единия ъгъл и започна да ми говориш. Каза ми неща, които ме накараха да бъда сигурен, че си достатъчно силна, за да издържиш и разбрах, че си честна. Трябва да оцелееш и да дадеш необходимото време на Валиант, за да те намери. Няма да ти навредя и ще се отнасям към теб както към нашите жени, ако ни заставят да се размножаваме. Длъжна си да издържиш при тестването, когато те измъчват. А ако те отведат при други мъже, трябва да направиш същото, което стори с мен — да им говориш, а не да крещиш. Те ще подушат миризмата ми върху теб. Нужно е да поддържаш съзнанието си ясно. Жените ни го преживяват, защото ние ги утешаваме. Аз ще те утеша, Тами.

Искаше ѝ се да заплаче, с усилие се пребори със сълзите. Мъжът беше толкова спокоен, когато ѝ обясняваше какъв ад може да ѝ се наложи да изтърпи. 927 бавно се приближи. Тя не протестира, когато я

вдигна на ръце, отиде до леглото и седна с нея в скута си. Плътно я обгърна и я притисна към топлото си тяло.

— Ще те пазя. Плачеш ли, мъниче с красиви очи?! Ти беше много силна. Ще те прегърна и ще знаеш, че съм до теб.

— Благодаря. — Тами изгуби малката част от самоконтрола, който ѝ бе останал. Притисна се към мъжа и тихо се разрида до гърдите му.

Щяха да го принудят да се размножава с нея, планираха да докарат още Нови видове и да я хвърлят на тях. Ако успеяха с опита, щяха да ѝ вземат бебето, все едно е кученце или котенце. Най-вероятно щяха да я използват многократно за разплод, докато станеше негодна за целите им и да я убият. *Колко бебета ще изтръгнат от ръцете ми, преди да настъпи краят?*

Докато плачеше, взе решение. Щеше да бъде силна, да направи всичко, което е необходимо, но щеше да се бори, за да живее.

Валиант щеше да я намери. Можеше и да не е скоро, но щеше да го направи. Просто трябваше да се моли да не забременее, ако се случеше най-лошото. Не искаше да даде на онези задници едно безпомощно бебе, което да измъчват.

---

[1] Самозалепваща се лента. — Б.пр. ↑

[2] Justice — в превод от английски означава правосъдие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Сградата представляваше стар склад. На паркинга имаше само една кола. Наблизо нямаше други фирми или къщи. Две метални врати бяха единственият достъп до вътрешността, ако не се считаха прозорците, разположени високо горе, близо до покрива. На задната страна на зданието имаше стара подвижна рампа, поставена срещу плътна, метална гаражна врата. Екипът на Новите видове бе спрял своя автомобил на километър и половина от мястото и бе дошъл до тук пеш, заедно с пленника. Пит се оплакваше на всяка крачка. Валиант беше готов да го убие, но Джъстис нямаше да му позволи това удоволствие.

— Има само две врати, през които може да се влезе и излезе, но те са оборудвани с алармена инсталация — обясни тихо младежът. — Няма никакви външни камери. Казах го вече. Не мога да разбера защо трябва да се промъкваме незабелязано към мястото.

Джъстис го стрелна с поглед.

— Мълчи, докато не ти кажа да си отвориш устата!

— Чудесно! — каза човекът. — Правете каквото искате! Аз само имах желание да помогна!

Тайгър даде знак на екипа и мъжете се втурнаха към предната част на склада, няколко от тях я заобиколиха и отидоха отзад. Не искаха да бъдат забелязани, докато не проникнат в сградата. Валиант се боеше, че двамата мъже вътре биха убили Тами и Новия вид, който държаха в плен, ако им се отдаде тази възможност.

Джъстис погледна към Пит.

— Ще действаме експедитивно. Ти си най-отпред. Ще отвориш вратите бързо и ще останеш безмълвен. Ако се опиташ да направиш нещо, ще те убия или ще му позволя той да го свърши. — Посочи към Валиант. — Аз ще бъда твърде милостив.

От гърлото на Валиант незабавно се откъсна тихо ръмжене. Искаше да нарани този човек зле затова, че бе докосвал Тами, и бе помогнал да я доведат на това място. Нито Джъстис, нито целият екип

момчета щяха да спасят Пит, ако половинката му бе мъртва. Щеше да мине през тях, за да го убие.

— Разбирам. — Младежът вонеше на страх. — Искам парите, които ми обеща и не е нужно да продължаваш да ме заплашваш. Правя това, което пожелаете. Иmunитет, нали? И сто бона?

— Да — кимна Джъстис. — Вкарай ни вътре! Хайде, давай!

Движеха се в пакет. Пропълзяха до предния вход. Пит набра кода, алармата бипна и той отвори една от металните врати. Осем тежковъоръжени Нови видове и човекът тихо се вмъкнаха вътре. Младежът беше дал описание на вътрешното разпределение и Джъстис, Валиант и Тайгър знаеха какво да очакват. В мига, в който влязоха в сградата, един от Новите видове сграбчи Пит и опря нож до гърлото му.

— Да не си гъкнал! — изсъска мъжът тихо в ухото му.

Младежът примигна и замръзна. Стисна устата си плътно затворена.

Валиант с усилие се възпря да се втурне напред към разделителната стена, която му пречеше да види мястото, където би трябвало да бъде Тами. Той подуши въздуха и Джъстис внезапно го хвана за ръката, като го стрелна с предупредителен поглед. Исполинът кимна, разбрал, че е необходимо да се действа предпазливо.

Тайгър направи знак с пръсти във въздуха, с което показва на екипа да се разпръсне и да потърси човеците. Валиант успя да подуши два аромата, които идваха от една стая в близост до тях. Веднага след като момчетата, заедно с Тайгър, я обградиха, огромният вид се раздвижи. *Тами!*

Пулсът му запрепуска, когато вдиша леката следа на нейния аромат. Сладката миризма на страха ѝ го караше почти да полудее. Разкъсваше се от обвинения, че не е бил там да я защити. Колкото повече напредваха с Джъстис през склада, толкова ароматът ѝ се усилваше. Когато минаха покрай разделителната стена веднага съзряха металните пръти на предната решетка на клетката. Джъстис незабавно протегна ръка и го хвана.

— Не го плаши! Върви бавно и запази спокойствие. Не знаем в какво състояние е и не искаме да я нарани.

— Знам! — Валиант с усилие потисна инстинктите си, знаеше колко нестабилен може да бъде държаният в плен Вид и заради Тами

не биваше да го предизвиква.

Тялото срещу Тами се напрегна. Ръката на 927 замръзна на гърба ѝ и изведнъж той я повдигна. Мъжът беше силен. В следващия миг, както седеше, скочи на крака заедно с нея в прегръдките си. Тя подсмръкна и избърса сълзите си. Повдигна поглед към него.

— Какво става?

927 вдишваше дълбоко. Видя шока в очите му. Той я погледна.

— Подуших ги.

— Кого?

Погледът му рязко се насочи към вратата на килията.

— Валиант и още един от моя вид.

Тами изви глава, за да погледне през решетките към стъклената преграда, откъдето трябваше да влязат. Сърцето ѝ запрепуска лудо и тя се размърда в обятията му.

— Пусни ме! Подушваш Валиант? Сигурен ли си?

Той кимна, наведе се и я сложи да стъпи на крака. Тами забеляза някакво движение и Валиант влезе в полезрението ѝ. Отдясно плътно до него, хванал го за ръка, вървеше Джъстис. И двамата бяха облечени изцяло в черно. Косите им бяха изтеглени назад и завързани. Джъстис държеше в другата си ръка пистолет, докато Валиант стискаше смъртоносен на вид нож. Тами се хвърли към стената на клетката.

— Валиант!

Тя се удари в металните пръти и протегна ръце през тях. Валиант се втурна напред, за да поеме дланите ѝ в своите. Ножът издрънча на пода и исполинът посегна към младата жена. Облегна се на клетката, наведе глава и притисна лице до решетката, докато челата им се допряха в малкото пространство. Когато погледите им се срещнаха, златистите му очи изглеждаха подозрително влажни.

— Намерих те! — Гласът му излезе дрезгав, задавен от вълнение.

— Знаех си, че ще го направя! — Сълзи се стичаха по бузите ѝ, но тя не се опита да ги овладее.

Огромният Вид пусна ръцете ѝ, пресегна се през решетките и обви лицето ѝ с длани. Палецът му избърса сълзите ѝ. Едната му ръка се спусна надолу и стисна бедрото ѝ. Тами си пожела да няма преграда, която да ги разделя. Искеше да я прегърне, но нямаше как.

— Ранена ли си?

— Добре съм. Просто бях уплашена. — Младата жена внезапно си спомни, че не са сами. Обърна глава колкото да погледне зад себе си, към вътрешността на клетката, без да прекъсва контакта си с Валиант.

927 стоеше прав, точно там, където го бе оставила. Беше се втренчил в събратята си с разширени от любопитство и почуда очи. Стоеше напълно спокоен и неподвижен. Тами погледна към Валиант и Джъстис, който бе застанал до него, с отпусната стойка и наблюдаваше 927.

— Това е 927 — каза тихо Тами. — 927, това са Валиант и Джъстис Норт. Джъстис е този, за когото ти разказах, че ръководи вашите хора. Казах ти, че ще ни намерят, когато им се отдаде такава възможност.

Най-накрая лидерът на Новите видове проговори.

— Името ми е Джъстис, известен преди като 152. Ще ви измъкнем и двамата от клетката веднага след като момчетата обезоръжат двамата човеци, които са задържани в плен, и ни донесат ключовете. — Джъстис се изпъна. Погледът му не се отделяше от 927. — Вече си свободен. Ние сме тук, за да те отведем у дома, при нашите хора. Ще бъдеш част от любящото и грижовно семейство, което сме си създали, и никога повече няма да бъдеш държан затворен. Ти си свободен мъж и няма да те наричат просто с номер. Ще имаш истинско име, по твой избор.

Тами погледна към 927, за да види реакцията му. Той примигна бързо, когато очите му се напълниха със сълзи и наведе глава, докато тъмната коса скри лицето му. След това направи няколко дълбоки вдишвания и изглежда успя да постави емоциите си под контрол. Главата му се вдигна и той се втренчи в Джъстис.

— Ще бъда много доволен да имам дом и име.

Джъстис се усмихна.

— Да имаш дом е нещо прекрасно. Ще бъдеш щастлив с нас и съм уверен, че ще си избереш хубаво име.

Тами се бореше със сълзите, докато наблюдаваше чудото, което се случваше за 927, след като цял живот е бил затворник. Най-накрая щеше да познае свободата. Тя се усмихна и се загледа във Валиант. Пресегна се и го докосна по лицето.

— Обичам те толкова много!

— И аз те обичам, секси! — Огромният вид стрелна с поглед мъжа зад половинката си. После се взря в очите ѝ, чертите му се напрегнаха. — Той навреди ли ти по някакъв начин?

— Не.

Валиант се успокои, но продължаваше да докосва Тами и тя разбра защо. И двамата бяха благодарни, че отново са заедно.

Тайгър се втурна от задната част на склада; докато тичаше нещо у него подрънкваше.

— И двамата идиоти са живи и под охрана. Имам ключовете за клетката. — Той извади връзка ключове от джоба на бронираната си жилетка. Взря се в 927, преди да погледне към Джъстис. — Стабилен ли е? Трябва ли да се обадя за подкрепление с приспивателно?

— Няма нужда. Добре е. — Джъстис пое ключовете и пристъпи до вратата. — Сега ще те освободя.

Секунда след като вратата се отвори Валиант влезе в клетката и грабна Тами. Вдигна я на ръце и почти я задуши в мечешката си прегръдка, докато я извеждаше вън от килията. Тя въобще не възрази, само го прегърна здраво и отпусна глава на рамото му, за да види какво ще последва.

— Много е щастлив, че я вижда — засмя се Тайгър.

— Да — усмихна се и Джъстис, след което насочи вниманието си към 927. Мъжът стоеше неподвижно вътре в килията си. Лидерът бавно влезе в клетката, на лицето му се изписа ужас. — Мразя да влизам в тези кафези. Връщат толкова много лоши спомени. — Спря от вътрешната страна до вратата. — Готов ли си да напуснеш това място и да започнеш новия си живот?

927 се колебаеше.

— Наистина ли съм свободен от тук, от всичко това?

— Да. Отвън има още от нас, които те чакат, за да те поздравят. Ние ще ти помогнем да се научиш как да живееш извън решетките. Всички сме минали през това и знаем, че в началото е плашещо. Човешките същества трябваше да ни помогнат да се приспособим към новия начин на живот, но за теб ще бъде по-лесно, защото ние сме насреща. Ще те откарваме у дома.

927 направи плаха стъпка, после още една, докато излезе от килията. Спря до Тами. Валиант я пусна да стъпи на крака, след като

тя тихо настоя. Вдигна поглед към Новия вид, който можеше да я нарани, но не го беше направил. Усмихна му се, когато заговори тихо.

— Ти ми каза истината.

— Така е. Ти си свободен — прошепна Тами.

Валиант го огледа внимателно и му протегна ръка.

— Благодаря ти, че не си й сторил зло. Тя е всичко за мен. Моето сърце и моята душа. Тя е причината да дишам.

927 погледна объркан протегнатата към него ръка.

— Ръкостискането е обичай, който научихме от хората — обясни Джъстис. Пристъпи напред и стисна ръката на Валиант. — Разтърсваме ръцете на мъжете като знак за уважение.

927 стисна ръката на Валиант.

— Пак заповядай. Отнасях се така, както бих искал другите да се държат с женските, грижих се за нея. Ти трябва да си много щастлив щом си толкова много обичан.

Валиант придърпа Тами по-близо към себе си.

— Никога не съм бил по-щастлив в живота си.

— Аз съм Тайгър. — Той пристъпи по-близо. — Шеф съм на охраната на Резервата. Това е мястото, където ще бъде домът ти, докато се приспособяваш към свободата. Ще ти хареса. Има огромни площи за разходка и всички елени стават за лов. — Засмя се. — Край на решетките, пълно е с дървета, докдето поглед стига. Небето е красиво. Ще си направим събиране, ще прием отвратителна на вкус бира и ще наблюдаваме изгрева и залеза на слънцето. Ще се отвориш от тази човешка напитка, но ще я пиеш, защото преживяването си струва. — Ухили се. — Ще видиш.

927 запримигва. Тами забеляза сълзите му, макар че до момента той успяваше да контролира емоциите си. Тя също се бореше с желанието си да заплаче. Дали мъжът бе виждал някога изгрева или залеза на слънцето? Дали някога е бил без стени около себе си, заобиколен с дървета, разпрострели се докдето му стига погледа? Тя знаеше отговорите и те само й разбиваха сърцето.

Още двама от Новите видове влязоха бавно в помещението, сякаш се бояха от изплашения 927. Всеки от тях каза името си и се запозна с новия събрат. Той изглеждаше поразен от присъствието на толкова много себеподобни, или може би просто бе в шок от

новопридобитата свобода. Тами го разбираше напълно. Тя стисна дланта на Валиант и се отдръпна леко.

— Дойде ти много да възприемеш всичко това на един път, нали?
— Погледът ѝ срещна този на 927.

— Да.

— Нормално е малко да се боиш, но ще бъде страхотно. Всички ще ти помагаме. Разбирам, че ти идва в повече, но ще действаме стъпка по стъпка. Тук всеки е твой приятел и ще се грижи за теб. — Протегна му ръка. — Аз ще вървя заедно с теб. Хвани ме за ръката. Не си сам.

Валиант изръмжа. Тами се обърна към него и му се намръщи. Знаеше, че е властен, но дължеше на 927 достатъчно, за да му помогне в първите крачки при напускането на това отвратително място. Той бе направил същото за нея. Нямаше намерение да разстройва Валиант, но искаше да разбере постъпката ѝ.

— Спомняш ли си твоя първи ден на свобода? Е, аз помня първия ми ден в училище. Това беше нещо като един нов свят. Аз съм му приятелка. Ще го хвана за ръката, както ме държеше моята майка и ще го изведе навън. Обичам те, така че недей да ревнуваш. Принадлежда ти напълно и съм много щастлива.

Валиант се успокои. Усмивка раздели устните му.

— Училище? Сравняваш освобождаването с училище?

Тя сви рамене.

— Е, вие момчета, бяхте освободени от жив ад. Бях затворена в училищната система тринадесет години от живота ми. Това е лека форма на ад. Но ти пропускаш най-важното. Всичко беше ново и страшно за мен. Моята майка ми държеше ръката и ме съпроводи до първата ми класна стая. Остана наоколо докато свикна. Това ме накара да се почувствам по-добре. Този е единственият ми спомен от нея. 927 не познава никой от вас, но прекара известно време с мен.

Изведнъж Джъстис се засмя.

— Тя играе ролята на негова майка.

Тайгър намигна на новия си събрат.

— Щастливец! Имаш си мама.

— Какво? — 927 изглеждаше объркан.

— Защитава те все едно си нейно дете. — Валиант въздъхна. — Добре дошъл в семейството, синко!

Новите видове се разсмяха. Тами им се намръщи и отпусна подадената ръка.

— Добре.

927 протегна длан и внезапно я сграбчи. Погледна надолу към нея и ѝ се усмихна.

— Благодаря ти. Ще се радвам да изляза навън заедно с теб.

Тами също му се усмихна и го стисна за ръката. Стрелна Валиант със самодоволна усмивка и тръгна към изхода. 927 остана близо до нея. Тайгър и Джъстис застанаха отпред и поведоха групата. Валиант приближи Тами изотзад и я хвана за другата ръка. Тя погледна нагоре към него, благодарна, че я е разбрал. Всички заедно поеха навън.

Двамата Нови видове хукнаха към мястото, където бяха паркирани джиповете, за да ги докарат пред склада. Тами погледна към тримата гадняри, които стояха оковани в белезници с други двама Нови видове за пазачи. Сега Пит, Майк и докторът изглеждаха доста уплашени от това, че те са тези, които са под контрола на други.

Валиант изръмжа, когато Тами се изправи пред пленниците, пусна ръката му и тази на 927 и пристъпи по-близо до тройката. Исполинът я спря, като я хвана за рамото.

— Къде отиваш?

Младата жена се взря в него.

— Просто исках да поговоря с тях за секунда. Те са оковани, а и охраната ги пази, няма да ги изпусне, нали?

Валиант се намръщи.

— Не си длъжна.

Тами се вбеси.

— Нямам никакво намерение да говоря. — Освободи се от хватката му. Приближи се до Майк и Пит и погледна нагоре към лицата на двамата мъже. Поколеба се само за секунда, преди да ритне силно Пит по пицъла. Той изруга и заподскача на един крак. Тя се обърна към Майк и го удари с коляно в топките. Той изпъшка силно, преви се на две и застана от болка.

Тами застана пред доктора, протегна ръка, свали очилата му и ги хвърли. Изобщо не си направи труда да го ритне. Когато се отдръпна от тройката и се обърна, видя, че Валиант я беше зяпнал, очевидно шокиран. Срещна погледа му, сви рамене и застана до него.

— Дължах им го.

— Кучка! — изстена Майк превит.

Исполинът се хвърли към него и го удари с юмрук по лицето. Младежът тупна тежко на земята и застана.

— Недей да й говориш! — изръмжа гневно огромният Вид. — Имаш късмет, че не ми позволяват да те убия, иначе с удоволствие бих го сторил. — Обърна се и пристъпи към Тами.

— Благодаря ти, Валиант. Той каза някои неща за дупките, които не ми харесват особено. — Погали ръката му. — Моят герой!

Валиант се поколеба.

— По всяко време, Тами. Сега чувстваш ли се по-добре, след като ги изрита и хвърли очилата на единия?

Тя се замисли.

— За миг се почувствах страхотно. — Обърна се и се нахвърли върху възрастния мъж. — Дано изгниеш в ада, нещастен кучи син! Надявам се да ти дадат по десет години за всеки ден, в който си мъчил онези бедни жени. Ти си отвратително чудовище!

Лекарят се взря в нея, очите му се присвиха, тъй като тя му беше взела очилата.

— Изобщо няма да вляза в затвора!

— Мислиш ли? — Тами изсумтя. — Ако не те затворят, ще те осъдят на смърт.

— Сигурен съм, че няма. Ще склуча сделка. Знам прекалено много.

Изведнъж Джъстис застана пред него.

— Така ли смяташ?

— Аз съм твърде ценен, за да не склучиш сделка с мен. Знам къде се намират две по-малки лаборатории за тестване. Там са затворени доста от вашия вид.

За един дълъг момент лидерът на Видовете остана мълчалив.

— Искаш ли пълен имунитет срещу информацията ти, според вашия закон? Мога да ти го дам. Имам това право.

— Не можеш да постъпиш така! — Младата жена се възмути от дъното на душата си.

— Тихо, Тами! — Джъстис я стрелна с поглед. — Знам какво правя. Спасяването на Новите видове е от първостепенно значение.

Тя затвори уста, но продължи да недоволства мълчаливо. Валиант я стисна за рамото. Тами се вгледа в спокойното изражение на лицето му и изведнъж ѝ просветна, че той щеше да е бесен, ако съществуваше реалната възможност някой от тези мъже да бъде освободен и да навреди на още някого. Накара я да разбере, че става нещо, с което не е наясно и трябва да се довери на Джъстис.

— Да — отвърна възрастният човек. — Настоявам за пълен имунитет за всички престъпления.

— Чудесно! Ще те отведем в Резервата. Там ще ни разкажеш това, което искаме да знаем, и ще получиш пълен имунитет от съдебно преследване по всички точки на обвинението, според вашите закони.

— И аз искам същото — простена Майк от земята.

— Ще ти го дам с удоволствие, ако информацията, която споделиш с нас, спаси живота на много от моите хора. — Джъстис го изгледа намръщено. — По-добре да знаеш нещо полезно!

Валиант хвана Тами, обърна я и я поведе надалеч от мъжете. Тя беше разярена, но си държеше езика зад зъбите, докато не се отдалечиха достатъчно от групичката.

— Ще им даде имунитет? Възможно ли е на тези кретени да им се размине за всичко онова, което са извършили? — Изсъска думите, за да е сигурна, че другите няма да чуят.

Огромният мъж се наведе и доближи лицето си на сантиметри от нейното.

— Джъстис им дава точно това, което искат. Имуитет срещу човешката съдебна система. — Очите му блестяха. — Ще измъкне от тях всичко, което знаят, преди да ги запознае със законите на Новите видове.

Отне ѝ няколко секунди, докато вникне в смисъла на казаното. Гневът ѝ бързо стихна.

— Какво е наказанието за отвличане и малтретиране според вашите закони?

Той я привлече в прегръдките си и я задържа. Устните му докоснаха ухото ѝ.

— Ще бъдат държани под ключ и рано или късно ще умрат. Ние имаме право да се защитаваме и да наказваме онези, които се поставят под ударите на закона ни. Като им се дава имунитет срещу човешката съдебна система, те принадлежат вече на нашата. — Исполинът обърна

глава, погледът му умишлено се фиксира върху Джъстис Норт. — Той ще прояви същото количество милост, каквото те показаха към теб и нашия народ.

Когато и тя погледна към лидера им, бе радостна, че се намира в прегръдките на Валиант. Докато изучаваше красивия мъж, откри на лицето му изписан гняв, силен колкото нейния и почти съжали тези кретени. Докато правеше това, през съзнанието ѝ премина всичко, което бе чула да казват, откакто ги среща.

Този стар лекар беше вършил ужасни неща с Новите видове в продължение на много години. Двамата злодеи, които му помагаша, бяха заложили по двайсет долара за това дали тя ще бъде изнасилена или убита. Съчувствието ѝ към тях мигновено изчезна.

— Радвам се — призна Тами. — Заслужават си го.

Неочаквано Валиант изръмжа.

— Неговият аромат е по теб!

— Чий?

— На 927. — Огромният Вид се отдръпна назад и се намръщи. — Докосвал ли те е? Помирисвам го по цялото ти тяло. Казаха ми, че е спал върху теб. Защо? — Гласът му стана по-дълбок.

— Защото беше студено. Но не ме е докосвал сексуално, Валиант. Кълна се.

Той потисна избухливия си нрав.

— Имам нужда да върна моята миризма върху тялото ти.

Тя замълча. Знаеше, че мирише особено и вероятно ароматът на друг върху нея и осъзнаването, че чужд мъж я бе докосвал, го караше да се държи грубо с 927.

— Колко далеч сме от Резервата?

— Около половин час път.

— Тогава всичко е наред. Ще се приберем вкъщи, ще се изкъпя и ще можеш да ме прегръщаш. И преди да се усетиш, отново ще мириша на теб.

Валиант поклати глава и се обърна към Джъстис, като му подвикна:

— Отиваме на разходка. Чувам вода.

— Джиповете ще пристигнат всеки момент. — Лидерът се намръщи.

— Трябва да споделя моя аромат с половинката си. Сега! — настоя исполинът. — Миризмата на друг мъж по нея направо ме влудява!

В продължение на няколко секунди Джъстис съсредоточено се вглеждаше в него, след което рязко кимна.

— Разбирам. Ще изпратя единия от джиповете, а другият ще те чака. Само побързай!

— Благодаря.

Валиант грабна внезапно Тами, вдигна я на ръце, и бързо закричи към дърветата. Тя обви ръце около врата му и се сгуши в прегръдката му.

— Какво означава да споделиш твоя аромат с мен? Валиант, защо препускаме към гората?

Той не отговори. Стигнаха до малка рекичка, недалеч от мястото, където останаха другите. Сложи я да стъпи на краката и протегна ръка към нея.

— Дай ми дрехите си!

Тя зина от учудване.

— Искаш да правим секс точно сега ли? Тук? Сериозно? Не съм в подходящо настроение за това.

— Искам дрехите ти, за да ги изхвърля надалеч — въздъхна огромният Вид.

— Какво ще облека тогава?

Валиант започна да съблича собствените си дрехи.

— Моите.

— Това наистина ли е необходимо?

— Искаш ли да убия 927, защото миризмата му по теб ме довежда до лудост? Тами, в началото бях облекчен, че си добре, но не мога да бъда затворен с теб в малко пространство за продължително време, без това да ме разгневи. Ти си моя, а миришеш на друг мъж. Придвижването до Резервата ще отнеме твърде много време за мен в опита да преборя копнежите си да те маркирам отново.

— Мамка му! Наистина ли?

Той кимна, издърпа ризата над главата си и се наведе, за да събуе обувките си. — Не мога да приема миризмата на чужд човек върху тялото ти. Това ме вбесява.

Младата жена огледа района, не забеляза нищо друго, освен дървета и вода.

— Добре, но ако някой ме види гола, ще се почувствам неловко, а това ще ядоса мен.

Валиант се ухили, изхлузвайки панталоните си.

— Ще ги пребия до кръв и ще им изтръгна очите, за да не могат да те гледат.

— Много смешно!

Тами съблече всичко и остана гола. Половинката ѝ също не спря да сваля дрехите си, докато всеки сантиметър от прекрасното му тяло не се разкри пред погледа ѝ. Захласна се, вперила очи в него. Мъжът я възбуждаше всеки път, когато се изправеше пред нея гол, гледката беше толкова привлекателна. Погледът ѝ се задържа върху гърдите и мускулестите му ръце.

— Тами! — изръмжа той. — Не ме гледай така, освен ако не искаш да те чукам веднага, точно тук!

Тя с усилие откъсна поглед от тялото му.

— Няма да е добра идея, тъй като ни чакат.

— Измий се в рекичката! Много ми се иска аз да го направя, но ако сега те докосна, ще искам повече. Много повече.

Тами влезе във водата. Беше ледена. Изми тялото си толкова добре, колкото можа. Валиант я чакаше на брега. Когато излезе от поточето, потръпна силно. Исполинът се усмихна, загледан в настръхналите ѝ зърна.

— Прекрасно!

Тя обви с ръце гърдите си, за да ги скрие от погледа му.

— Не съм възбудена! Замръзвам!

— Съжалявам! — засмя се той.

Подаде ѝ ризата и боксерките си, да ги облече. Те все още пазеха топлината на тялото му. Почувства се като малко дете в огромните му дрехи. Валиант бе облякъл панталоните и обул обувките си. Той разтвори ръце, приближи се, прегърна я силно и започна да се трие в нея, заровил лице в шията ѝ. Тя се засмя и го обгърна.

— Какво правиш? Гъдел ме е!

— Връщам моя аромат върху теб. Когато сме в безопасност у дома, ще те съблека и ще маркирам всеки сантиметър от кожата ти.

— Ще ме маркираш ли? Какво предполага това?

— Много триене и докосване — изръмжа той. Грабна я на ръце и я притисна силно към гърдите си. — Хайде да се връщаме! Джъстис ни чака.

Когато се отдалечиха от рекичката, Тами погледна към купчината изхвърлени дрехи. Въздъхна. *Харесвах си тези дрехи. О, добре де!* Трябваше да признае пред себе си, че те вероятно щяха да ѝ навяват само лоши спомени, ако бе настояла да не ги оставят в гората. Валиант я отнесе обратно пред склада.

Единият от джиповете ги чакаше. Джъстис, 927 и Тайгър стояха до него. Тримата пленници и петимата други Нови видове бяха заминали. Джъстис се усмихна на двойката, когато излезе от гората.

— Сега по-добре ли е, Валиант?

— Много. — Той му се усмихна. — Тя мирише повече на мен, отколкото на него.

— Странна работа — въздъхна Тайгър. — Обвързаните мъже придобиват манията жените им да носят само техния аромат и никакъв чужд.

— Сега всички ли имат приятелки? — обади се 927. — Ще получа ли и аз една?

Джъстис се разсмя.

— Ще бъдем щастливи да си намерим някоя, но само малцина от нас са открили своята половинка. Аз, например, нямам такава.

— Аз пък не искам. — Тайгър изглеждаше ужасен. — Те са дяволски сладки и редовният секс е хубаво нещо, но искам да запазя свободата си.

— Аз съм свободен! — изръмжа Валиант.

— Наистина ли? — Тайгър изви вежда. — Искаш ли да дойдеш с мен на лов за цяла седмица? Знам, че обичаш да преследваш елени.

— Няма да оставя Тами за толкова дълго сама, но ще дойда, ако и тя дойде с мен.

— Точно каквото си мислих. По-рано би се съгласил на секундата. Сега, преди да направиш своя избор, най-напред трябва да помислиш за нея. Харесва ми да бъда просто себе си, да не завися от друг.

— Сексът не е редовен — озъби му се Валиант. — Това е невероятно пристрастяване и си струва всяка секунда, през която няма

да преследвам елени с теб. Времето прекарано с моята Тами е много по-хубаво.

— Не мога да повярвам! — засмя се Джъстис. — Добре казано, Валиант! — Той се усмихна на 927. — Не слушай Тайгър! Половинката е нещо прекрасно. Уверен съм, че ще открия своята, когато настъпи подходящото време.

— Все още не си я намерил? Искаш ли половинка? — Наклонил глава на една страна, 927 изучаваше Джъстис с любопитство.

— Бих искал да имам приятелка — отвърна той, след като се поколеба малко. — Но не ми остава време да се огледам.

— Ти си много зает — съгласи се 927. — Тами ми обясни каква е твоята работа и всичко, което правиш за нас. — Замълча за момент. — Ще откриеш ли откъде ме докараха и да освободиш останалите?

— Да — обеща Джъстис. — Вече действаме по въпроса. Ще направим каквото е необходимо, за да ги доведем у дома.

— Бих искал да бъда там, когато ги намерите.

Джъстис се поколеба.

— Ще видим. Първо трябва да се върнем в Резервата. Не обичаме да бъдем твърде дълго далеч от дома и обикновено имаме човешка охрана със себе си. Това е целеви екип, който мога да контролирам. Не искахме да е част от тази мисия, тъй като не бяхме сигурни какво ще ни се наложи да направим, за да ви измъкнем. Не желяех момчетата да се почувстват неудобно или да се разкъсват между лоялността към собствения им вид и нашия. Някои от хората, които не работят с нас, ни мразят и изпитват страх от Новите видове. Повечето от хората не го правят, но онези, които имат тази склонност, се опитват да ни убият, когато им се отдаде шанс. Уязвими сме към атаки, без допълнително подкрепление. Когато сме в Резервата сме в безопасност, но във външния свят нещата стоят различно.

— Мисля, че разбирам — кимна 927.

Валиант седна в джипа с Тами в скута си. Не я пускаше от прегръдките си, но тя нямаше нищо против ръцете му, обвити около нея. Притисна се в него. Тайгър шофираше, а 927 седеше на пътническата седалка до него. Събратята му искаха по време на пътя той да има най-добър изглед към света, който бе пропуснал да види.

Джъстис седна на задната седалка. Бе взел със себе си лаптопа и мобилния си телефон. Събу си обувките и съблече ризата си, за да му е по-удобно, преди да започне да говори тихо по телефона, докато гледаше нещо на екрана на компютъра. Тами осъзна, че той никога не престава да работи. Тя извърна глава, за да погледне напред. 927 се бе ухилил широко, докато наблюдаваше с истинско изумление света през прозореца. Младата жена се усмихна и съсредоточи цялото си внимание върху Валиант.

— Отчасти се радвам, че това се случи.

Валиант изръмжа. Ужас изкриви красивите черти на лицето му.

— Аз не.

— Малко се боях да се омъжа. Ти толкова много държеше на брака ни и аз се почувствах така, сякаш се впускаме в него прекалено бързо. Но научих нещо от всичко, което ми се случи. Искам да се омъжа за теб и да прекарваме всеки ден до края на живота си заедно. Дори искам да имаме дете. Най-малко три.

— Само три? — Той се засмя. — А аз си мислех да опитваме до осем.

— Стига бе! — ахна тя. — Осем? Майтапиш ли се?

— Да, шегувам се — разсмя се исполинът.

— Благодаря — изрече усмихната. — Та, както вече казах, не се боя повече. Мисълта, че ще умра и страхът, че никога няма да те видя отново, наистина ме накараха да осъзная колко много те обичам и че искам бъдещето ми да бъде с теб.

— Добре. Сега сърцето ти, тялото ти и твоят закон ще знаят, че ми принадлежиш завинаги.

— Да. — Прокара пръсти през косата му. — Ще се оженим при първата възможност, която имаме.

— Утре — обади се Джъстис. Валиант и Тами, едновременно се обърнаха към него и той им се усмихна. — Току-що научих от моя екип. Разрешителното ви е пристигнало. Ако искате, можете да планирате сватбата си за утре. Все още ще съм тук. Отложих всичко запланувано за няколко дни, за да бъда на разположение по време на тази криза. Искам да присъствам докато планираме нападението в Колорадо.

— Утре е идеално — засмя се щастливо Валиант.

— Утре е идеално — съгласи се и Тами, прегърна го здраво, зарови нос в шията му и се притисна към половинката си. Беше толкова ужасена, че никога няма да го види отново и сега знаеше точно какво иска.

Него.

Огромният мъж затвори очи, вдъхвайки аромата ѝ, а ръцете му отказваха да я освободят. Тя седеше в скута му, в безопасност, и за пореден път осъзна какво чудо беше тя за него. Всички неща, които биха могли да се объркат, започнаха да се прокрадват в мислите му.

Тя можеше да умре, новоосвободеният мъжкар на предната седалка можеше да я принуди да се размножава с него и да я убие. Когато нахлуха в сградата, имаше вероятност човешките мъже да са заложили експлозиви около клетката и да я взривят, когато ги видеха. Щеше да е мъртва, преди да стигне до нея, и това би разкъсало сърцето му...

— Валиант? — Тами прекъсна мрачните му мисли и той отвори очи, за да се взре дълбоко в нейните, които бяха толкова красиви. Малките ѝ пръсти се плъзнаха в косата му и тя го погали по главата. — Всичко е наред. Изглеждаш много ядосан, но аз съм добре. Ето ме тук, с теб.

— Никога не ме оставяй!

— Никога! — отвърна му с усмивка.

Той я придърпа по-плътно до гърдите си и я целуна по челото. Знаеше, че никога не би оцелял, ако я бе загубил.

ГЛАВА 16

— Не! — Тами изгледа нацупено Валиант.

— Казах на Джъстис, че ще отида. — Той отвърна на погледа ѝ.

— Но ние ще се женим днес, не помниш ли?

— Ще се върнем дотогава. — Мъжът се намръщи. — Тами, Джъстис лично ме помоли да отида с тях. Моля те да ме разбереш. Ние всички му дължим толкова много. А иска толкова малко от мен. Когато те отвлякоха, той направи всичко възможно, за да се върнеш при мен. Помоли ме и аз не можах да му откажа.

Тя кимна.

— Изглеждам дребнава, когато поставяш въпроса по този начин, нали?

Той пристъпи напред и я придърпа в прегръдките си.

— Не е дребнаво да се чувстваш разочарована, че няма да се оженим днес. Но утре няма да ни спре нищо. С хеликоптерите, в рамките на час, ще стигнем до Колорадо и до сутринта трябва да съм обратно тук.

— Бъди много внимателен и се върни при мен! — изрече Тами.

— Винаги ще се връщам при теб.

— Дали ще бъде опасно?

Валиант се поколеба.

— Мястото е охранявано много добре. Там държат деветдесет от нашите хора, Тами. Също като 927.

— Разбирам. И той ли ще дойде?

— Джъстис реши да не го взимаме. Мъжът току-що излезе от клетката. А ние ще имаме нужда от контрола и уменията, които придобихме след като бяхме освободени. 927 се разсърди, но ни разбра. Най-важното е нашите хора да бъдат свободни.

— Знаеш ли дали оня идиот, лудият доктор, е казал на Джъстис къде са другите бази?

— Да. Работи се по въпроса. Ние ще намерим нашите хора и ще ги освободим!

— Ние? И ти ли ще участваш?

Той се поколеба.

— Не. Тази мисия ще ми бъде единствената. Откакто те срещнах, се укротих. Но Джъстис се притеснява, че мястото може да е заредено с експлозиви. Сетивата ми са по-изострени, отколкото на повечето Видове и той има нужда от мен в екипа за тази задача. Лекарят, който заловихме, не е сигурен дали клетките са минирани. Смятам да се грижа за теб и това ще е последният път, когато ще рискувам живота си. Просто имам нужда да направя нещо, тъй като чувствам, че му го дължа за всичко, което стори, за да се върнеш при мен. Ще работя с някои от останалите момчета от Дивата зона, които са като мен — имат силно обоняние — за да ги обуча. Така Джъстис ще може да ги взима със себе си, ако се нуждае от помощ в бъдеще.

— Експлозиви? — Скова я страх, щом си представи какво може да се случи.

— Ето защо трябва да отида. Мога да ги подуша. Ще бъда в безопасност.

— Добре — съгласи се тя. — Нощта прекарана далеч от теб беше ужасна и не желая тя да се повтаря.

— Но друг мъж те е държал в обятията си. — Не скри ревността си.

— Беше студено, а и в действителност нямах право на избор. Имаше само едно легло и бях много уплашена. Нямах намерение да се боря с него, Валиант. И съм много щастлива, че не ми счупи врата или че не ме докосна по лошия начин.

— Аз съм все още ядосан. Неприятно ми е, че те е държал и някой друг, освен мен.

— Обичам те. Не бъди ревнив.

— Знам това. Ще отсъствам за кратко време. Ще летим до там и по тъмно ще атакуваме.

— Само вие ли ще бъдете?

— Не. — Поклати глава. — Ще има и отряд със специално предназначение. Така постъпват винаги. Джъстис каза, че познава хората и от двете команди, които ще работят с нас. Спомена, че са добри мъже, на които им е възложено да ни помагат. Действат по заповед на министерството на правосъдието. До сутринта ще се върна.

— Ще ми се обадиш ли, след като всичко свърши, за да ме уведомиш, че си добре? Много се притеснявам за теб.

— Ще ти се обадя. Джъстис винаги носи у себе си телефон. Наредено ми е да не се отделям от него.

— Да. — Тами се усмихна. — Той винаги носи със себе си телефон и лаптоп.

— Трябва да тръгвам. — Валиант се наведе и я целуна по устните.

Младата жена го сграбчи за фланелката и го придърпа към себе си, разтвори устните му със своите и задълбочи целувката. Езиците им се преплетоха. Валиант изръмжа и я притисна силно. Тами се усмихна вътрешно. Това беше едно от нещата, които обичаше у този огромен мъж — една целувка и беше готов да я отведе в леглото. Валиант се отдръпна. Присвитите му очи блестяха.

— Направи го нарочно!

— Направих нарочно кое? — Опита се да звучи невинно.

Той хвана ръката ѝ и я притисна към предната част на черните си панталони.

— Това!

Тами потри твърдата му мъжественост. Той изпъшка и притисна слабините си по-близо до дланта ѝ. Младата жена стисна ерекцията през панталоните му, посегна и със свободната си ръка свали ципа, след което разкопча горното копче.

— Тами! — изстена исполинът.

— Имаш още няколко минути. — Избута надолу дънките и бельото му. После вдигна полата, смъкна надолу бикините си и ги изрита. — Вземи ме!

Валиант я сграбчи за бедрата и я вдигна. Тя уви крака около голите му хълбоци. Тялото ѝ бе вече готово, когато мъжът бързо проникна в нея. Стиснал здраво в шепи дупето ѝ, затласка силно и бързо във влажната сърцевина. Тами притисна лице към гърдите му, стенийки високо срещу тениската му, като пожела това да бъде неговата кожа.

С помощта на ръцете си, които обгръщаха раменете му, тя задвижи бедра, като внимаваше членът му да се забива в нея така, че да ѝ доставя най-сладкото удоволствие. В мига, когато кулминацията я

върхлетя, изкрещя името му. В същата секунда със силен рев свърши и Валиант. После притисна отпуснатото ѝ задоволено тяло до своето.

— Ето така трябва да си казваме довиждане, винаги. — Засмя се Тами.

— Съгласен съм. — Отвърна ѝ с усмивка.

Младата жена вдигна лице и също му се усмихна.

— Просто се върни при мен невредим.

Огромният мъж отново я целуна по устата. Когато устните им се отделиха той допря нос до нейния и те се възряха в очите си.

— Притежавам всичко, за което си струва да живея. Имам теб. Ще бъда много внимателен.

На вратата се звънна. Валиант въздъхна. Тя отключи глезените си от хълбоците му. Той излезе от тялото ѝ и я сложи да стъпи на крака. Тами се разсмя, докато наблюдаваше как Валиант оправя дрехите си и отива да отвори. Тя не трябваше да се притеснява за своето облекло. Пусна полата надолу и прикри липсата на бикините си. В коридора стоеше Тайгър.

— Да разбирам ли от силните шумове, които чух от асансьора, че вие двамата се сбогувате? — Ухили се доволно.

— Чул си ни? — Тами се изчерви.

— Всички в сградата чуха. С нетърпение очакваме деня, когато Джъстис ще ви разреши да заживеете в дома на Валиант. Къщата му е отделно в гората и достатъчно надалеч, за да не разбираме кога вие двамата правите секс. — Тайгър се вгледа в своя събрат. — Готов ли си сега, когато по подходящ начин каза довиждане на своята половинка?

Валиант се наведе и вдигна нещо от пода.

— Сега вече съм. — И се усмихна. Отиде до Тами и ѝ подаде бикините, които бе изритала. — Пази ги, докато ме няма, така ще си мисля как ще ги разкъсам, когато се върна. Обичам те.

Тайгър се засмя.

Тами не му обърна внимание, беше много засрамена. Постави длан върху гърдите на Валиант, там, където биеше сърцето му.

— Аз също те обичам. Бързо се връщай вкъщи при мен.

Остана на място и изпрати с поглед мъжете. Пред вратата вече нямаше охрана на пост. Бяха хванали доносника, който предаваше информация за Джъстис и за ставащото в Резервата. Всички знаеха, че тя принадлежи на Валиант и никой нямаше да я притеснява. Освен

това вярвах, че няма да напусне хотела без придружител, тъй като някои обитатели на Дивата зона представляваха опасност за нея поради нестабилното си психическо състояние.

Чарли Артцола никога повече нямаше да бъде проблем. Така й бяха казали. Затвори и заключи вратата, чудейки се за части от секундата дали адвокатът бе мъртъв. Мислено сви рамене. В действителност, изобщо не я интересуваше неговата съдба, след като нямаше повече да създава проблеми. Джъстис я бе уверил в това.

Минаваше полунощ, когато телефонът иззвъня. Тами се хвърли към него.

— Валиант?

— Откъде знаеш, че съм аз? — Дълбокият му глас прозвуча развеселено.

— Защото никой друг не би ме потърсил в този късен час, а и ти ми обеща, че ще се обадиш. Добре ли си? Как вървят нещата? Освободихте ли ги? Всички ли са добре?

— По-бавно. — Засмя се Валиант. — Добре съм. Имаме няколко ранени, но те ще се оправят. Спасихме всички. Не ни очакваха тук и тъй като беше през нощта, охраната бе малобройна. Човеците бягаха, вместо да се опитват да убият нашите хора преди да успеем да стигнем до тях. Спасяването им се оказа доста лесно.

Тами въздъхна с облекчение.

— Притеснявах се.

— Знам. Благодаря ти, че те е грижа, това означава много за мен. В рамките на следващите дванайсет часа ще ги транспортираме до Резервата. Разполагаме само с два хеликоптера и ще трябва да направим няколко курса. Джъстис не иска да ги травмира още повече с дълго пътуване, а и не искаме да ги излагаме на външния свят, като наемем по-голям самолет, за да ги транспортираме наведнъж. Прекалено много въпроси и твърде много бюрокрация. Оставам тук докато евакуираме и последната група. Лягай и си почивай, секси. Ще се прибера утре по обяд.

— Добре. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш. Обичам те.

— И аз те обичам.

Тами затвори натъжена; отсъствието му ѝ действаше зле. Би дала всичко сега да е изтегнат до нея, в леглото. Не можеше да повярва колко се бе пристрастила към него. Измъкна се от кревата и отиде до тоалетната.

На вратата се позвъни. Тами погледна към часовника и се намръщи, беше малко след полунощ. Навлече халата и през антрето се отправи към хола. Притесни се, тъй като знаеше, че отвън в коридора вече няма пазач. Пристъпи към вратата, прехапала устни.

— Кой е там?

— Брийз. Донесох сладолед. Знам, че Валиант не е тук и си помислих, че няма да успееш да заспиш. Може ли да вляза?

Тами отключи и отвори вратата. Усмихна се на високата брюнетка.

— Влизай! Радвам се да те видя. Сладолед ли каза?

Гостенката пристъпи вътре, в ръцете си държеше покрит поднос.

— Не какъв да е сладолед. Донесох двойно полети шоколадови мелби. Ели ме научи да ги правя. Вътре има и парчета брауни^[1]. — Усмихна се на Тами от своята висота. — Сигурна ли си, че нямаш нищо против късното ми посещение?

— Да. Наистина се радвам, че си тук. Съмнявам се, че ще заспя. Валиант току-що ми се обади.

— Как е минало? — Брийз остави подноса на масичката за кафе и вдигна капака. Седна на дивана и подаде на Тами лъжичка, увита в салфетка. — Все още не съм чула нищо.

— Валиант каза, че са ги спасили и всички са добре. Имало няколко ранени, но нямало опасност за живота им.

— Толкова съм щастлива да го чуя. Трябва да взема мерки за настаняването на половин дузина жени, които са били държани там.

Тами се поколеба, не беше сигурна дали е удобно да попита, но искаше и тя да направи нещо.

— Имаш ли нужда от помощ?

— С удоволствие бих я приела.

Тами повдигна мелбата и я разгледа. Очите ѝ се разшириха.

— Благодаря ти много. Леле! Това просто е... Еха! Погледни всичкия този шоколад! Това орехи ли са?

— Да.

— Обичам орехи и брауни. И шоколадова глазура. — Опита я. — И с малки парченца шоколад. Много е вкусно! Благодарности също и на Ели. — Направи пауза. — Можеш ли да ядеш шоколад? Валиант каза, че му ставало лошо от него.

— На някои Видове им прилошава, на други — не. — Усмихна се и загреба пълна лъжичка, а по лицето ѝ се изписа удоволствие. — Аз го обичам.

Валиант мълчаливо наблюдаваше как шестте жени минават покрай него, водени от дребна човешка жена. Погледът му я проследи.

Косата ѝ веднага грабваше вниманието. Тя беше червена като пламък, вдигната на опашка, която стигаше почти до задника ѝ. Непознатата заведе женските Видове до хеликоптера, който ги чакаше, и те се качиха вътре. Валиант се намръщи. Обърна се и погледна към Тайгър.

— Коя е малката човешка жена с огнената коса?

Приятелят му погледна към хеликоптера, непознатата се виждаше ясно, тъй като вратите все още бяха отворени. Тя провери предпазния колан на всяка една от шестте Видове, преди да заеме място на последната седалка. Пилотът затвори страничната врата и се качи в кабината.

— Това е Джеси Дюпре. Обикновено участва в акциите, когато открием някоя от нашите жени — подаръци. Част е от човешкия екип със специално предназначение, отпуснат ни от правителството. Успокоява жените ни, когато ги намерим. Изненадан съм, че е тук. Обикновено се занимава само с онези, които са били продадени.

— Човек би си помислил, че тя ще се бои от нашите жени. Толкова е дребна в сравнение с тях.

Тайгър вдигна рамене.

— Не знам каква е задачата ѝ, но я изпращат винаги, когато открием жена — подарък. Нямам представа защо сега е тук, тъй като тези не са били продадени, а само държани за тестове. Повикахме хората от екипа, а решението да я вземат със себе си бе тяхно.

Валиант кимна.

— Ще лети с тях до Резервата? И останалата част от екипа ѝ ли ще идва?

— Не. Само тя. Настоя лично да ги съпроводи и да ги настани. Писна ми да споря с нея, така че се съгласих да дойде. Може да е дребна, но устата ѝ е голяма.

— Джъстис не е ли против?

— Не знам. — Сви рамене Тайгър. — Все още е вътре с човешките екипи, за да им благодари за помощта и да изгледят подробностите. Още не е успял да се срещне с нея, късметлия. Безпощадна е като си отвори устата. Той ще хване последния полет с нас. — Погледна часовника си. — Искаш ли храна? Човеците доставиха пици за всички. Имат невероятен вкус!

— Бих хапнал. — Кимна Валиант. — Иска ми се да науча повече за храната на хората. Не мисля, че на Тами ѝ доставя удоволствие да ме наблюдава как ям. Забелязал съм, че избягва да ме поглежда по време на хранене.

— Нека позная. — Засмя се Тайгър. — Полусурово месо? Да, повечето човешки същества се отвращават от него. Ще се насладиш на пицата. Много е вкусна. Половинката ти също ще я хареса. Мисля, че всички хора я предпочитат, както ние месото. — Повдигна рамене. — Всичко върху нея е нарязано на малки парченца, за да могат по-лесно да я ядат с плоските си зъби.

Валиант тръгна след приятеля си.

— Когато имаме бебе би било добре да го храня с това.

— Да. Те вероятно са нарязали всичко на ситно, заради малките си усти.

— Непременно трябва да опитам тази храна. Тами ще бъде доволна, че се подготвям за бащинството.

Тайгър го потупа по гърба.

— Ти си добър съпруг, мой човек.

— Ще се постарая да бъда.

Валиант тъгуваше за Тами. Беше нетърпелив да се върне у дома, за да се ожени за нея и да ѝ свали бельото.

Можеше и в обратен ред.

В 5.10 сутринта джоба на Брийз иззвъня. И двете жени подскочиха. Точно гледаха филм на ужасите по телевизията. Тами се

засмя. Ухилена, гостенката ѝ бръкна в джоба си и извади мобилен телефон.

— Тук е Брийз. — Заслуша се. — Тръгвам веднага. Благодаря. — Затвори, изправи се и се обърна към приятелката си.

— Трябва да тръгвам. Хеликоптерът ще кацне след двайсет минути. Транспортира освободените ни жени. Постигнахме договореност да живеят тук, в хотела. Очертава се дълга сутрин. Не знам колко е зле състоянието им. Бях избрана за тази работа, а не съм много добра в общуването с жени, изпаднали в шок. И аз бях така, когато ме спасиха. Не сме подготвени да се справяме с току-що освободените. Обикновено ги изпращаме на друго място, но сега нещата се случиха твърде бързо и Джъстис реши, че тук ще бъдат пощастливи. Навярно е прав. Ще ми се да имах известен опит в тази дейност. Всичко, на което мога да разчитам, са спомените ми от хората, които се грижеха за мен.

Тами също се изправи.

— Още ли се нуждаеш от помощ? Не ти я предложих просто от любезност.

— Ти ни съдейства за списъка с дрехи, които трябваше да поръчаме за тях. Искаш ли да помогнеш при посрещането и при настаняването им?

— С удоволствие. И без това няма да спя. Вече е сутрин. — Тами се усмихна. — Мога ли да дойда с теб? Нямам какво да правя, освен да чакам Валиант да се върне. А и няма да заспя докато не си дойде.

— Да. Ще се радвам.

— Дай ми две минути да облека някакви дрехи, да прекарам четка през косата си и да си измия зъбите.

— Може ли да използвам тоалетната?

— Чувствай се като у дома си. До тази стая има още една баня. Последвай ме.

Тами се разбърза. Нахлузи един от захвърлените пуловери на Валиант, който миришеше на чисто. Искаше да носи аромата му и се надяваше жените да я приемат по-лесно. Обу черни памучни панталони. Използва тоалетната, изми си зъбите и си среса косата.

Гостенката ѝ я подуши и се засмя.

— Умна си.

— Заради пуловера ли? Хрумна ми, когато го съзрях захвърлен върху облегалката на един стол. Мисля, че Валиант го носеше преди два дни. Да приема ли, че все още усещаш миризмата му върху него?

— Слабо, но достатъчно. Миришеш на Валиант. Те ще видят, че си човек, външността ти те издава, но ще те възприемат като по-малка заплаха.

— Добре. И така, къде отиваме? — Тами obu еспадрили и взе ключа за апартамента. Мушна го отпред в сутиена си, тъй като нямаше джобове, а чантата само щеше да ѝ пречи.

— Ще ги посрещнем на хеликоптерната площадка. Разполагаме с микробус, готов да ни откара до там.

— Разнесохте ли по стаите дрехите, които поръчахме?

— Да. Направихме го веднага. Облеклата и храната ще ги чакат. Напълно окомплектовахме всяко помещение, поставихме също и почистващи препарати за телата им.

— Звучи добре. Хайде да вървим!

Тами никога преди не бе виждала толкова много мъже от Новите видове на едно място. Те почти бяха изпълнили старото фоайе на хотела. Когато двете излязоха от асансьора, всички разговори секнаха. Тами направи няколко крачки и спря, когато Брийз стори същото.

Младата жена погледна към по-високата си спътничка.

— Какво става?

Високата брюнетка внезапно изръмжа и се обърна. Тами видя един мъж бързо да се приближава към тях. Други двама го следваха по петите. И тримата Нови видове изглеждаха разгневени. Брийз пристъпи и застана между идващите насреща мъже и Тами.

— Какво искате? — звучеше ядосано.

— Отмести се! — озъби се единият в отговор.

— Назад! — изръмжа дълбоко Брийз. — Тя е с мен.

Тами нервно загледа тримата мъже. Осъзна, че помещението бе потънало в мъртва тишина. Там имаше най-малко тридесетина Нови видове, но никой от тях не проговаряше. Огледа се, но не забеляза нито едно познато лице. Погледът ѝ се върна обратно върху този, който бе най-агресивен.

— Има ли някакъв проблем? — Брюнетката се намръщи.

— Тя е човек! — Острите му зъби блеснаха към Тами, когато пристъпи още една крачка.

Брийз застана на пътя му с вдигнати напред длани.

— Тя е човек, който живее тук с един от нашите мъже. Тя му принадлежи и той ще те направи на пихтия, ако се приближиш още малко към нея. Джъстис Норт я покани да живее с нас. Тя е една от нас, въпреки, че е човек. Давам си сметка, че като примат, обонянието ти не е толкова силно, но тя му принадлежи.

Мъжът изръмжа отново, същото сториха и двамата зад него. Тами усети опасност. Пое си дълбоко дъх и опита да успокои страха си, защото Валиант винаги ѝ казваше, че неговият вид може да го подуши. Вдигна брадичка.

— Успокойте се. Не съм враг. — Беше горда, че гласът ѝ прозвуча силно и не се разтрепери както ръцете ѝ.

— Какво става тук? — проговори внезапно 927. Той безшумно приближи зад двете жени.

Тами се обърна, погледна го и му се усмихна, чувствайки малко облекчение да го види там.

— Предполагам, че не ме харесват.

927 изръмжа гневно към мъжете. Пристъпи напред и застана редом до Брийз. Брюнетката изглеждаше притеснена, когато погледна към новодошлия и тялото ѝ се напрегна още повече. 927 дори не я удостои с поглед. Продължаваше да се взира предизвикателно в тримата.

— Тя е причината вие да сте свободни. Доктор Зенлит я беше отвлякъл и половинката ѝ я проследи до мен. Не е като хората, които познаваме, 861. Разкарайте се! Жената е от нашето семейство. — 927 огледа помещението, срещна любопитните погледи на всеки един от присъстващите и гласът му се извиси: — Тя е от семейството и е приятел.

— Човеците никога няма да са ни семейство — изръмжа 861. — Чувствам се обиден, щом я погледна.

— Преодолей го! — озъби му се Брийз. — Тя няма да се махне. Живее тук. Същото важи и за още една човешка жена, която е половинка на един от нашите. Ето, подуши я! Тя принадлежи на мъж от Видовете.

861 пристъпи по-близо и вдъхна дълбоко. Намръщи се и приближи още. Високата брюнетка отстъпи назад, за да предпази Тами да не я докосне. Мъжът подуши отново и се дръпна назад.

— Това не ми харесва.

— Не е и нужно. Тя е тук и нищо лошо няма да ѝ се случи. Къде е вашата благодарност? Щяхме да бъдем все още заключени в клетките, ако не беше любовта на половинката ѝ към нея и нашия народ не му беше помогнал да я намери. Покажете уважение! — нареди грубо 927.

— Към хората, никога! — изръмжа 861.

Брийз тихо изруга и се пресегна. Пръстите ѝ стиснаха пуловера на Тами отпред и я бутна към асансьора. Тропотът на обути в ботуши нозе привлече общото внимание. Във фойето се втурнаха много Нови видове, облечени в черните униформи на НСО. Те бързо прецениха двамата мъже, които се обикаляха един друг. Тами също ги погледна и разбра, какво са видели — щяха да се бият. 927 щеше да я пази и защитава.

— Този в червеното е примат — извика високо Брийз. — Той преследва половинката на Валиант.

Мъжът в червено, 861, се нахвърли върху 927 и борбата започна. Офицерите от НСО се втурнаха напред, избутвайки всеки от пътя си. Само след секунди бяха сграбчили 861 и го притискаха към пода.

Тами се успокои. Хватката на Брийз върху пуловера ѝ се отпусна и високата жена обърна глава, изучавайки приятелката си.

— Добре ли си?

— Да. Какво беше това?

927 приближи. Ръката, с която бе ударил противника си по лицето, кървеше. Един от остриите зъби на мъжа беше срязал кожата му. Той спря на метър от тях.

— Извинявам се. Тези мъже са от същото място, където бях заключен. Те не се доверяват на хората. Когато 861 се успокои, ще говоря с него разумно.

— Всичко е наред — въздъхна Тами. — Мисля, че разбирам поведението му. Искаш ли да почистя и да превържа раната?

Един от офицерите на НСО приближи до тях.

— Ще го оставим да се успокои и ще говорим с него. — Той погледна към Тами. — Невредима ли си?

— Добре съм.

Офицерът вдиша дълбоко.

— Само си уплашена. — Обърна се и срещна погледа на 927. — Благодаря ти, че я защитава, докато го хванем. Нека да те заведе до клиниката, където ще се погрижат за раната ти.

— Става — съгласи се 927. После се усмихна на Тами. — Извинявам се още веднъж. Ще говоря с всеки един от тях. Ще бъдеш в безопасност. Няма да навреди, ако и Валиант поговори с всички. Той ще ги сплаши, ако аз не успея.

— Той е добър в това — засмя се високата брюнетка. — Казвам се Брийз. Благодаря за защитата.

927 я изгледа внимателно и се усмихна.

— Аз съм 927. За мен е удоволствие да се запознаем.

Усмивката на брюнетката се разшири.

— Ти си чаровник. Май също си от новите. Ела да ме потърсиш, ако имаш нужда от помощ при адаптирането.

— Ще го направя.

Офицерът се усмихна.

— Хайде да вървим в клиниката, герой.

Брийз хвана Тами за ръка и я изведе от фоайето до мястото, където ги чакаше бял микробус. Един от охраната седна зад волана, за да ги закара. Веднага след като влязоха вътре и вратата се затвори, Брийз се обърна към Тами.

— Познаваш този мъж? Великолепен е! Видя ли тъмните му очи?! — Брюнетката повя с ръка пред лицето си. — Трябва да си сменя панталоните. Сигурна съм, че са мокри. Когато си избира име, трябва да е нещо толкова секси и горещо, също като самия него.

— Да разбирам ли, че го харесваш? — Ухили се Тами.

— Определено изпитвам страст. Смяташ ли, че го привличат високите жени?

— На мен ми изглеждаше заинтригуван от теб.

— Сериозно? По-късно, след като се наспя, ще си направя труда да го потърся. Ще ми се да съм добре отпочинала, когато го намеря.

За минути стигнаха до хеликоптерната площадка. Машината току-що бе кацнала и вече я зареждаха с гориво. Страничната врата се отвори, когато микробусът спря, и жените започнаха да излизат. Тами остана до автомобила, от страната на Брийз, за да приветства новодошлите. Надяваше се никоя от тях да не я нападне. Изобщо не бе

си представяла, че някой ще я намрази от пръв поглед или ще иска да я нарани. 861 със сигурност имаше такива намерения.

— Леле! — прошепна Тами, съзряла червената като пламък коса на жената, която първа слезе от хеликоптера. — Тя е най-дребният Нов вид, който съм виждала. Какво мислиш, че използва, за да получи подобен цвят? Изглежда като ярък пламък. Великолепна е!

— Тя е една от вашите — разсмя се Брийз. — Бих казала, че ползва боя за коса. Не е възможно цветът да е естествен.

— Може би черният панталон и черната риза правят косата ѝ още по-впечатляваща. — Тами сви рамене.

— Бихме могли да я попитаме. — Новата ѝ приятелка се усмихна и също сви рамене.

— Не! Никога не питай жена за възрастта ѝ, както и дали цветът на косата ѝ е естествен. Човешките жени се вбесяват от това.

— Наистина ли? — Брийз попи думите веднага. — Ще се постарая да го запомня.

Червенокосата приближи. Кимна и спря пред Брийз. Сведе поглед, а след това и глава. Изчака така няколко секунди, преди да погледне нагоре.

— Аз съм Джеси Дюпре. Исках лично да придружа вашите жени до тук. Човешки представител съм на правителството на Съединените Щати и част от екипа със специално предназначение, разпределен към Новите видове, който се занимава с търсенето и спасяването на изчезналите ви жени. Моля за разрешението ви да ги придружа до новите им домове и да остана, за да помогна с интегрирането им в обществото ви. Те ми се доверяват. — Погледът ѝ стрелна Тами и очите ѝ се разшириха. Жената се намръщи леко. — Не те познавам. Кой те доведе тук?

— Валиант. — Тами примигна към нея.

— Нима мислите, че тя е Нов Вид, така ли, Джеси Дюпре? — засмя се Брийз. — Тя не е от спасените жени — подаръци, а е човек и е половинка на един от нашите мъже. Името ѝ е Тами Шаста.

Червенокосата примигна, яркосините ѝ очи съвсем се окръглиха.

— О! Извинявам се. Бях останала с впечатлението, че в Резервата не живеят човешки същества. Заради ръста ви и липсата на лицевите белези предположих, че сте една от малкото жени —

подаръци. Някои са били така добре възстановени, че докато не видиш зъбите или ушите им, не можеш да кажеш, че не са изцяло човеци.

— Валиант ми е разказвал какво са им сторили. Толкова е ужасно, че чак ми се гади. Но аз съм човек. Съжалявам за объркването.

Джеси кимна. Вниманието ѝ се насочи отново към Брийз.

— Ще разрешите ли да им помогна при настаняването? Наистина бих оценила това. Знам, че не са жени — подаръци, но разполагам с време и съм много опитна в подпомагането на жените ви да се справят с внезапната промяна в начина им на живот.

Брийз погледна Тами, която сви рамене.

— Тя има опит.

Широка усмивка цъфна на лицето на брюнетката.

— Разбира се. Възложиха ми тази задача и, да ви кажа честно, нямам идея какво да правя. Ние не можем да се справяме с такива неща. Обикновено изпращат новоосвободените някъде другаде, но Джъстис настояваше този път да ги доведат тук. Ще ви бъдем благодарни за помощта.

— Благодаря. — Джеси се усмихна. Беше наистина красива жена, в края на двайсетте или началото на трийсетте. — С удоволствие ще направя всичко, което е по силите ми.

Тами изучаваше жените Нови видове, които излизаха от хеликоптера. Всички бяха високи и яки — с мускулести тела и в отлична физическа форма. Дрехите им бяха почти бели, а панталоните им точно като онези, които носеше 927. Дори забеляза същите дебели странични ръбове на облеклото им, когато една от жените мина покрай нея. Новият вид я погледна, после и Брийз, но никой не възрази срещу присъствието ѝ.

— Що за дрехи са това? И защо са облечени по този начин? — прошепна Тами, вперила очи в приятелката си.

Брийз показа признаци на гняв и ноздрите ѝ се разшириха.

— Държаха ни оковани, като всичките ни крайници бяха с вериги. Така беше по-лесно за надзирателите да ни събличат и да сменят облеклото ни — дърпат ръбовете и те се разтварят. Там има зашито велкро, което се отлепва и после при натискане отново се залепва. Така не се налага панталоните да се събуват надолу по краката или блузите — през главата.

Отговорът отврати Тами и тя доби съвсем нова представа за ада, който бяха изтърпели оцелелите. Грозните дрехи имаха своето предназначение и то не ѝ хареса. Тя избута мрачните мисли назад в съзнанието си и опита да изглежда по-благосклонна към освободените жени.

Микробусът побра цялата група. Тами се усмихваше на жените, но нито една не отвърна на приятелския жест. Пет от шестте все пак открито се бяха вторачили в нея. Някои изглеждаха объркани, докато една имаше съвсем уплашен вид. Две бяха успели напълно да скрият емоциите си. Тами се фокусира върху изплашената жена, която седеше на седалката зад нея.

— Аз съм Тами. Тук си в безопасност. Всичко ще бъде наред.

— В шок са — обясни тихо Джеси. — Ще са нужни няколко дни, докато осъзнаят, че в рамките на няколко часа целият им живот драстично се е променил завинаги.

Тами тъжно се усмихна на тази, която все още я гледаше със страх.

— Наистина, всичко ще бъде наред. Това е едно чудесно място за живеене. Сега и аз живея тук и много го обичам.

Жената облиза устните си.

— Какво си ти?

— Човек.

— Повече си. — Тя поклати глава.

— О! — Тами бавно се размърда и протегна ръка към нея. — Подушваш Валиант. Нося неговия пуловер. Той е Нов вид и ние живеем заедно.

Жената я изгледа с празен поглед.

— Нов вид е името, с което всички вие се наричате — обясни Джеси. — Това го измислиха хората ви, тъй като сте комбинация от различни породи.

Пътничката зад Тами кимна, после се поколеба.

— Живееш с един от нашия вид?

— Ние сме... — Зачуди се как да обясни.

— Приятели. Предимно се размножават заедно. — Притече ѝ се на помощ Брийз. — Решили са да останат един с друг до смъртта си.

— Но тя е човек! — Жената изглеждаше шокирана.

Брийз се усмихна.

— Тя е добър човек. Никога не би навредила на нашия вид. Двамата с Валиант се обичат.

Всички бяха зяпнали Тами, сякаш е нещо, което не можеха да проумеят. Тя се опита да не позволи това да ѝ попречи. За тях бе нещо, което не бяха очаквали.

— Чувстваш ли се така, сякаш си обитател в зоопарка? — попита Брийз и се разсмя.

— Само малко — отвърна усмихната Тами.

Останалата част от пътуването до хотела прекараха в мълчание.

Фоайето на хотела бе опразнено. Тами бе облекчена, че мъжете са си отишли; не искаше да рискува още една конфронтация. Джеси и Брийз тихо разговаряха за настаняването на новопристигналите жени. Тя забеляза, че и шестте все още я наблюдаваха. В асансьора се притиснаха една в друга и започнаха да я миришат. Младата жена се постара да не допусне това да я обезпокои. Изпита голямо облекчение, когато вратите се отвориха на четвъртия етаж.

Тами, Брийз и Джеси показаха на жените техните самостоятелни стаи и им демонстрираха как да използват всичко вътре. Новоосвободените и понятие си нямаха как да пуснат душа или да напълнят вана. Не знаеха как да боравят с телефона, как да отворят прозорците или да заключат вратата. Часове по-късно трите напуснаха четвъртия етаж, уморени, но и доволни, че всичко бе уредено.

— Леле! — въздъхна Брийз. — Не осъзнавах колко малко съм знаела, когато ме освободиха.

Джеси кимна.

— Поне могат да четат и да пишат. Някои от жените-подаръци никога не са били обучавани. Бих казала някъде около половината от тях. Това зависи от възрастта, на която са били продадени.

— Толкова е ужасно — въздъхна Тами, спомняйки си онова, което бе научила за бедните жени.

— Да — съгласи се Джеси. — Така е. Аз съм единствената, която се занимава с тях. Има два екипа със специално предназначение, влизащи в рамките на работната група, сформирана да работи единствено с Организацията на Новите видове. Всички са мъже. В началото не са осъзнавали, че е необходимо с тях да има и жена при

спасяването на продадените жени — подаръци. Първите два пъти са влезли, без в екипа да има женско присъствие и са ги травмирали силно. Повече, отколкото е необходимо. Можете ли да си представите?! Та това е направо глупаво. Изобщо не са помислили как това би се отразило на жена, която е била насилвана, заключена в продължение на години и изведнъж е заобиколена от две дузини мъже, облечени в пълни бойни униформи и въоръжени до зъби. — Джеси стисна устни и поклати глава. — Най-накрая ме взеха в екипа. Момчетата ритат задниците, а аз се справям с жените.

— Как успя да получиш тази работа? — Тами огледа вътрешността на кафетерията, когато влязоха в нея.

— Всъщност чрез баща ми. Той е сенатор и бе назначен да представлява Новите видове във Вашингтон. Татко предложил помощта ми, когато разбрали, че е по-благоразумно в екипа да участва жена, която няма да е заплаха за намерените жени — подаръци. Първата, която назначили, била психиатър. Но не потръгнало добре. Тогава баща ми настоял на своето и в крайна сметка аз поех работата. В началото бях малко ядосана, тъй като той не ме попита, но аз обичам онова, което правя. За съжаление прекарвам много време в чакане. Искане ми се повече от тях да могат да бъдат намерени. Не бих имала нищо против да работя по осемдесет часа седмично, ако това означава повече спасени жени.

— Лесно ли ги намирате? — Тами взе една чиния и започна да я пълни с храна от бюфета. Сложи си няколко понички и мъфини. Нямаше много голям избор в ранните утринни часове. Готвачът не започваше приготвянето на закуската преди шест, според работното време окачено на стената. И другите две жени напълниха доволно чиниите си.

— Трудни са за откриване. Общо до сега сме намерили двайсет и три. Успяхме да проследим някои, които бяха в неизвестност, но повечето от тях не оцеляха.

— Толкова е тъжно. — Тами потръпна.

— Те не са като нас — заяви тихо Брийз. Срећна любопитния поглед на приятелката си. — Жените — подаръци са дребни и не могат да се защитават сами. Били са жестоко малтретирани, все едно да риташ с ритници малко кученце.

— О!

Джеси въздъхна.

— За Новите видове е трудно да приемат някои от тях, защото са толкова травмирани, че в началото не могат да търпят никого около себе си. Няколко църкви с изолирани женски приюти бяха така добри да вземат някои от тях. Там пращаме особено крехките жени.

— Те плачат и пищят, когато наоколо има мъже. Подскачат и треперят. — Гласът на Брийз прозвуча разстроено. — И когато видим това, ние се вбесяваме.

— Вината не е тяхна, че се държат по този начин. — Джеси стисна зъби.

— Не сме ядосани на тях. Гневим се на онова, което им се е случило, на това, че са създадени по-слаби и се боят от нашите мъже, които се отнасят добре с женските ни. Чувстваме ярост, че са били съвсем сами. На нас ни позволяваха да се виждаме, макар и рядко — само когато ни събираха за разплод — но можехме да се надушваме върху хората, които влизаха в клетките ни. Това ни утешаваше. А те са били лишени от тази утеха. Точно тези неща ни вбесяват. — Брийз се вторачи в червенокосата. — Гневът ни никога не е бил насочен към тях. Никога!

— Съжалявам! — извини се Джеси. — Виждала съм реакциите на вашия вид, когато доведе жена-подарък. Просто предполагах, че яростта е насочена към тях, защото плачат и са много уплашени, когато видят други от техния вид. Знам, че в действителност уважавате силата и смелостта.

— Да, така е. Но искаме и да защитаваме по-слабите. Разбираме, че най-вече те се нуждаят от състраданието ни.

Тами привърши със закуската си.

— Леле! Слънцето изгря. — Погледът ѝ се отдръпна от прозореца в дъното на кафетерията.

— Трябва да си починеш, преди Валиант да се върне. — Брийз се изкиска. — Ще иска да те отведе в леглото, но няма да ти позволи да спиш. Нужен ти е всичкия сън, който можеш да получиш, докато все още имаш възможност.

— Днес ще се женим — припомни ѝ Тами.

— Какво? — Джеси се задави с кафето си.

— Ще се женим. — Тами се усмихна. — Той попита и аз приех. Иска всичко да е законно и съм щастлива от това.

— Има още едни — изрече Джеси с усмивка. — Така че вие ще сте втората женена смесена двойка. Страхотно! Нямах намерение да ви изпръскам с кафе, но това просто ме изненада.

— Изчакай, докато ги видиш заедно — разсмя се Брийз. — Това ще те изненада още повече. Колкото тя е нисичка, толкова той е висок. Огромен мъж — с ръст около два метра и тежък над сто килограма.

Ухилена Джеси намигна на Тами.

— Смела жена!

— Той е сладък!

Брийз се засмя.

— За нея е сладък. Ние треперим от страх, когато се ядоса, а тя му се усмихва. Само не се плаши, Джеси, когато чуеш днес силни шумове. Налага се да те настаня на третия етаж до техния апартамент. Ще се нуждаеш от място за няколко дни, докато си тук да ни помагаш за жените. Валиант е комбинация с лъв. Не го забравяй!

— Какво пропускам? — обърка се Джеси.

Тами знаеше, че бузите ѝ са пламнали от срам.

— Той реве след секс. След това пояснение, си тръгвам. — Тя махна с ръка. — Надявам се да видя и двете ви на сватбата. Елате, ако имате възможност.

— Майтапеше се, нали? — Джеси звучеше шокирано.

Брийз се засмя.

— Не, не се шегуваше. Тя също е уникална, както казвате вие. Всички научаваме кога се размножават. И с нетърпение очакваме момента, когато ще се преместят в къщата на Валиант, за да можем най-сетне да спим спокойно.

Докато си тръгваше Тами изстена, благодарна, че след всичко това все още можеше да се движи. Бързо стигна до асансьора, щастлива, че пред рецепцията не се мотаеха мъже, и взе за удивително кратко време разстоянието до апартамента.

---

[1] Традиционен шоколадов сладкиш в американската кухня. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Тами се чувстваше малко нервна, но Валиант изглежда не страдаше от подобна възбуда. Държеше я за ръцете и ѝ се усмихваше. Новите видове бяха поканили пастор Томас да извърши церемонията. На възрастния духовник сякаш му беше малко неловко, заобиколен от няколкостотин Нови видове, но фактът, че се бе съгласил да ги ожени я докосна дълбоко. Освен Тами и свещеника, на тържеството присъстваше само още едно човешко същество. Джеси Дюпре беше кумата.

Най-добрият ѝ приятел Тим беше отказал да дойде, когато Тами му се обади, за да го покани. Беше ѝ малко тъжно, но взирайки се в екзотичните златисти очи на Валиант реши, че в края на краищата няма значение. Тим или щеше да го превъзмогне, или щеше да продължи да ѝ се сърди.

Никога не бе предполагала, че толкова много Нови видове ще присъстват на бракосъчетанието им, но те бяха дошли. Фактът, че ги е грижа за тях, стопли сърцето ѝ. Освен кафетерията, фойайето беше най-голямото помещение, което хотелът можеше да предостави, и то беше препълнено. Имаше място само за правостоящи. Нямаше достатъчно столове за сядане на толкова много хора. Джъстис стоеше най-отпред на групата, ухилен широко. Той беше кумът.

— Ти, Тами Анн Шаста, вземаш ли Валиант Норт за твой съпруг?

Бяха променили обета, направиха го по-достъпен, за да могат всички да го разберат.

— Да, с радост.

Валиант се усмихна широко.

— Ти, Валиант Норт, вземаш ли Тами Анн Шаста за твоя съпруга?

— Да, с чест и радост. — Той ѝ намигна.

Тами се засмя. Трябваше да поговори още веднъж с него за това колко неправилно и странно се държи. Изслушаха пастора, който им

обясни какво означава съпружеството, преди да обяви брака им за законен.

— Валиант, можеш да целунеш булката. Изцяло е твоя.

Младоженецът освободи ръцете ѝ и я хвана за бедрата. Бавно я повдигна от пода. Тами се засмя и стисна широките му рамене, за да запази равновесие. Той я вдигна високо, докато лицата им се оказаха на една и съща височина. Дланите ѝ обвиха врата му и тя затвори очи, когато я привлече плътно към тялото си. Ръцете му се плъзнаха на кръста ѝ и той я прегърна.

Младата жена предполагаше, че просто ще докосне с устни нейните. Все пак стотици хора ги наблюдаваха. Но Валиант не го направи. Целуна я истински. Устата му погълна нейната и езикът му нахлу вътре.

Тами отвърна на целувката му, неспособна да устои на чувствения досег на мъжа, когото обичаше, и тялото ѝ незабавно реагира. Винаги имаше такъв ефект върху нея. Той замърка, а тя застана, когато страстта им се възпламени.

— Ъмм... — Пастор Томас се покашля. — Мисля, че приключихме.

Валиант изръмжа, но прекъсна целувката. Когато се отдръпна, двамата с Тами се спогледаха и погледите им се задържаха. Младата булка нямаше търпение да го има само за себе си и съдейки по пламенното желание, изписано на лицето му, знаеше, че чувството е взаимно. В помещението се бе възцарила абсолютна тишина. Исполинът бавно я спусна надолу и я сложи да стъпи на краката си.

— Моя!

— Твоя! — Тами се засмя.

Брийз се разсмя.

— Отвън ви чака кола, за да ви отведе до къщата на Валиант, като сватбен подарък от всички, отседнали в хотела. Искаме да имаме възможност да спим, а ви познаваме и двамата. Сега, когато празнувате брака си, ще бъде още по-лошо. Предполагаме, че Валиант няма да ти позволи да станеш от леглото в продължение на дни.

Някои от Новите видове се засмяха. Тами се изчерви. Огромният мъж се усмихна и кимна на Брийз.

— Такъв е и моят план.

— Слава богу — прошепна Джеси. — Имах чувството, че покривът ще се срути, когато ги чух. Честито! Отивам да ям, преди да се заформи дълга опашка за храна. — Усмихна се, бързо се завъртя и се запровира в тълпата.

Тами се изчерви още повече. Валиант отметна глава и високо се разсмя.

— Нищо не разбирам. — Пастор Томас се намръщи.

Брийз пристъпи напред.

— Искаме Тами и Валиант да са сами, за да се насладят напълно на времето си заедно. А всички ние ще спим по-добре, когато те са далеч.

— Какво пропускам? — Духовникът все още изглеждаше объркан.

Пристъпвайки напред, Джъстис се засмя.

— Това е присъщо на Новите видове, извинявам се, че се намесвам в разговора. Не се притеснявайте!

Валиант се обърна към Тами и я сграбчи внезапно. С усмивка я вдигна в прегръдките си.

— Хайде да се прибираме у дома!

Младата жена обви ръце около врата му.

— Може ли този път да ме разведеш из къщата си? Освен антрето, стълбите и спалнята, не съм видяла нищо друго от нея.

Той се засмя и я преведе през тълпата, а гостите се отдръпваха, за да им сторят път.

— Може би след няколко дни.

— Трябва да ме нахраниш — подразни го Тами.

— Вече съм помислил за това. Ще ни доставят храна от хотела.

Отвън ги чакаше джип. Тайгър скочи на седалката на шофьора. Той само се усмихна, когато Валиант седна на пътническото място с Тами, свита в скута му.

— Аз съм по храната — каза Тайгър засмян. — Доставки... колко? Четири пъти на ден?

— Нека да са шест. — Ухили се исполинът. — Тя ще бъде много гладна.

Тайгър запали двигателя.

— Шест ще са. И само за твое сведение, за да не се тревожиш, ако подушиш някои от нас наблизко. Поставили сме охрана около дома

ти. Не е прекалено близо все пак. Но достатъчно, за да държи под око къщата докато ти и Тами сте там.

— Разбирам — въздъхна Валиант.

Младата жена погледна единия, после другия.

— А аз — не.

— Ти си човек — обясни спокойно съпругът ѝ. — Нашите мъже ще бъдат там, за да те защитават, тъй като не сме в хотела. Имаме врагове, секси. Сега, когато сме женени, ти си мишена. Дивата зона е безопасно място, но Джъстис ще се чувства по-добре като знае, че около нас има допълнителна охрана, която да помогне да ни пазят.

Тами отпусна глава на гърдите му и се сгуши в него.

— Добре, но се уверете, че не са твърде близо.

— Няма проблем. — Тайгър се разсмя.

Валиант сгуши лице до бузата ѝ.

— Моя!

— Възможно ли е някога да спреш да повтаряш тази дума? — попита усмихната тя.

— Харесва ми да напомням на себе си и на теб, че ми принадлежиш. Бих могъл да го казвам повече пъти, ако имаме деца.

— Определено не съм съгласна да имаме осем деца. Тогава всяка дума излязла от устата ти ще бъде „моя“.

— Обичам те, Тами!

— И аз те обичам!

— Харесва ми, че двамата ще бъдете на километри, километри разстояние далеч от мен, когато си лягам довечера. Не съм спал пълни осем часа, откакто се преместихте в хотела. Тя е дребна, Валиант. Трябва от време на време да ѝ даваш почивка от секса.

Младоженците едновременно го стрелнаха с погледи.

— Никога! — казаха те еднородно.

Издание:

Автор: Лорън Донър

Заглавие: Валиант

Преводач: Illusion

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6408>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.